Ένωση Εγωιστών Μηδενιστών "Χορός των Ασωμάτων"

Niger Lupus Negationis

Πρώτος Χαοτικός Κύκλος

συλλογή κειμένων απ' την πορεία προς τη στάχτη

Περιεχόμενα

Πρώτος Χαοτικός Κύκλος

Λίγα λόγια για την έκδοση σελ.4

Μηδενισμός και Οργάνωση σελ.6

Ενάντια στον Αναρχισμό σελ.16

Κατασπαράσσοντας την ιδεολογικοποίηση του Μηδενισμού σελ.32

Σύντομη προσέγγιση στο αντιδικαστικό ζήτημα σελ.45

Λύσσα και Συνείδηση σελ.48

Η Νύχτα πέφτει στο Παλέρμο... Ξημέρωσε. Ο ρουφιάνος ανοίγει τα μάτια. σελ.59

Ένας επίλογος σελ.64

Λοιπά Κείμενα

Για τον Αντιφασισμό σελ.69

Για τον Αναρχομηδενισμό σελ.73

Λίγα λόγια για την έκδοση

Στην παρούσα μπροσούρα δημοσιεύονται για δεύτερη και τελευταία φορά τα κείμενα του πρώτου χαοτικού κύκλου, όπως αυτάτοποθετήθηκαν χρονολογικά στα τέσσερα τεύχη της Μηδενιστικής Πορείας για τη διάχυση της Φωτιάς και του Χάους, καθώς και ένα ακόμη κείμενο, γραμμένο υπό μορφή επιλόγου και ημιτελές, σαν επιστέγασμα της ολοκλήρωσης ενός κύκλου που μέσα από τις κατατεθειμένες αντιλήψεις, τις όποιες εκτιμήσεις και τις αναπόφευκτες αντιφάσεις (με μεγαλύτερη αυτή της αλληλεγγύης) οριστικοποίησε το τέλος ενός υπαρξιακού ταξιδιού και την αρχή ενός επόμενου. Δημοσιεύονται, επίσης, και κάποια παλαιότερα κείμενα με παρόμοιο περιεχόμενο.

Τα κείμενα δημοσιεύονται συγκεντρωτικά στο παρόν πόνημα, όχι επειδή θεωρώ ότι έχουν κάποια ιδιαίτερη αξία ή είναι απαραίτητο να διαβαστούν, αλλά για λόγους προσωπικής θέλησης και ευχαρίστησης. Κάθε κείμενο που παρατίθεται παρακάτω είναι απολύτως προσωπικό, χαρακτηριστικό μιας ειλικρινούς και συνεχώς δομούμενης αντίληψης για την Αναρχία ως βίωμα της συνείδησης και το Μηδενισμό σαν αναλυτικό εργαλείο της πραγματικότητας.

Φυσικά καμία θέση δεν οφείλει να παραμένει αμετάβλητη. Η εμμονή της συνέπειας δεν παύει να είναι αλυσίδα και ετεροκαθορισμός όταν κανείς εκπορεύεται από αυτή. Μα ταυτόχρονα, όσα και αν έχουν αλλάξει, όσες αντιλήψεις και αν έχουν σε συγκεκριμένα ζητήματα διαφοροποιηθεί, τα κείμενα που συμπεριλαμβάνονται στην μπροσούρα χαρτογραφούν μια διαλεκτική πορεία, ένα σφυροκόπημα του μυαλού, γεγονός σε κάθε περίπτωση χρήσιμο.

Ο δικός μου Μηδενισμός

«Πρέπει να ληφθεί υπόψη τούτος ο περιορισμός: Ότι πρόκειται να πώ, δεν αφορά στο συνηθισμένο άνθρωπο των ημερών μας! Αντίθετα έχω κατά νου τον άνθρωπο που ενώ έχει εμπλακεί με το σημερινό κόσμο, ακόμη και στα πιό προβληματικά και παροξυσμικά σημεία του, ενδόμυχα δεν ανήκει σ' έναν τέτοιο κόσμο, ούτε θα ενδώσει σ' αυτόν. Ουσιαστικά αισθάνεται τον εαυτό του ν' ανήκει σε μια διαφορετική φυλή απ' αυτήν της συντριπτικής πλειοψηφίας των συγχρόνων του»

Ιούλιος Έβολα, «Ιππεύοντας την τίγρη» – 1961

Αυτό ήταν και είναι ο μηδενισμός, αν θέλετε την προσωπική μου γνώμη και τη θαυμάσια αποτύπωση των τραγικών μειοψηφιών από το μαύρο βαρώνο του φασισμού. Ένα υπαρξιακό ξέσπασμα, το ξέρασμα εκείνο της εποχής, αλλά και της συνείδησης. Τι είμαστε, σύντροφοι, τι άλλο, εκτός από την επιβλητική τερατογέννηση της εποχής μας ; Μα μη βιαστείτε να με εντάξετε στο ίδιο στρατόπεδο με τους απογοητευμένους εκείνους από την αδράνεια των καιρών και των μαζών. Ο δικός μου πεσσιμισμός δεν αφορά τις συνθήκες, αλλά το μεγαλύτερο σφάλμα όλων. Την τραγική εκείνη συνειδητοποίηση της μηδαμινότητας. Κι αν είναι άπαντες βυθισμένοι στα βαλτόνερα του «nichts sein», υπάρχουν κάποιοι, εξίσου βυθισμένοι, που το γνωρίζουν. Το σφάλμα, σύντροφοι, δεν είναι οι μάζες, αλλά εμείς. Πόσο μακάριοι και καταραμένοι ταυτόχρονα είναι άραγε όσοι μπόρεσαν να δουν μέσα στην ανθρώπινη ύπαρξη!

Τι άλλο είναι ο μηδενισμός εκτός από το δίκοπο μαχαίρι της άρνησης ; Μιας άρνησης τόσο έντονης και ψυχοφθόρας που σε αφήνει μετέωρο, βυθισμένο σε μια τραγικότητα, όχι δραματικότητα, που καθιστά το μηδενισμό όχι απλώς λέξεις σε ένα χαρτί, αλλά ειλικρινές βίωμα, κομμάτι που συνδέθηκε εντός σου με τάσεις που ίσως προϋπήρχαν και δεν αποτυπώνονται πλέον σημειολογικά ή μεταφορικά στα πλαίσια μιας θεώρησης, αλλά μετατρέπονται σε σώμα απ' το σώμα του υποκειμένου, όπως είναι ο αντικοινωνισμός και ο πεσσιμισμός. Αυτό είναι ο μηδενισμός που εγώ αντιλαμβάνομαι. Ένα ταξίδι στα όρια των αντοχών του ίδιου του μηδενιστή, η προσέγγιση της απόλυτης υπαρξιακής πρόκλησης και η συνεπακόλουθη πτώση, όχι στο τέλος του ταξιδιού, τέτοιο παρά τις γνώμες των περιττών, δεν υπάρχει. Η πτώση έρχεται όταν η άρνηση φτάσει να ξεσκίσει κάθε «πολιτικό» σπέρμα και σχεδιασμό εντός σου, κάθε ψήγμα προοπτικής και σκοπού.

Niger Lupus Negationis

Ήμουν πέτρα ανατιναγμένη, ήλιος - aids
Ήμουν κουφάρι κάτω απ' τις αγκαλιές των λουλουδιών.

Ήμουν σιωπή εντοιχισμένη. Ήμουν νεκροταφείο εξοχικό.
Ήμουν πουλί με φτερά σπασμένα, βουτηγμένα στο μαζούτ.
Ήμουν γέροντας, αλκοόλ
μιλώντας αδιάκοπα για πολέμους μέσα στα όρη.

Είμαι ένα σενάριο αυτοκτονίας. Ατενίζω τον ποταμό.
Βλέπω να περνούν τα κουφάρια των χηρών.
Με μισώ και θέλω να πεθάνω. Με μισώ
και θέλω να πεθάνω.

Κλείστε τα μάτια. Ονειρευτείτε μια τελευταία φορά
το προφίλ μου Έλληνα ποιητή,
στο πιο άθλιο νησί.

Θα είμαι, από σήμερα, ουρανός, ουρανός και ουρανός.
Ουρανός πέρα από τις φονικές σας τρέλες.
Θα είμαι ουρανός. Θα είμαι αιώνιος.

"Ήμουν, Είμαι, Θα είμαι", Andre Laude

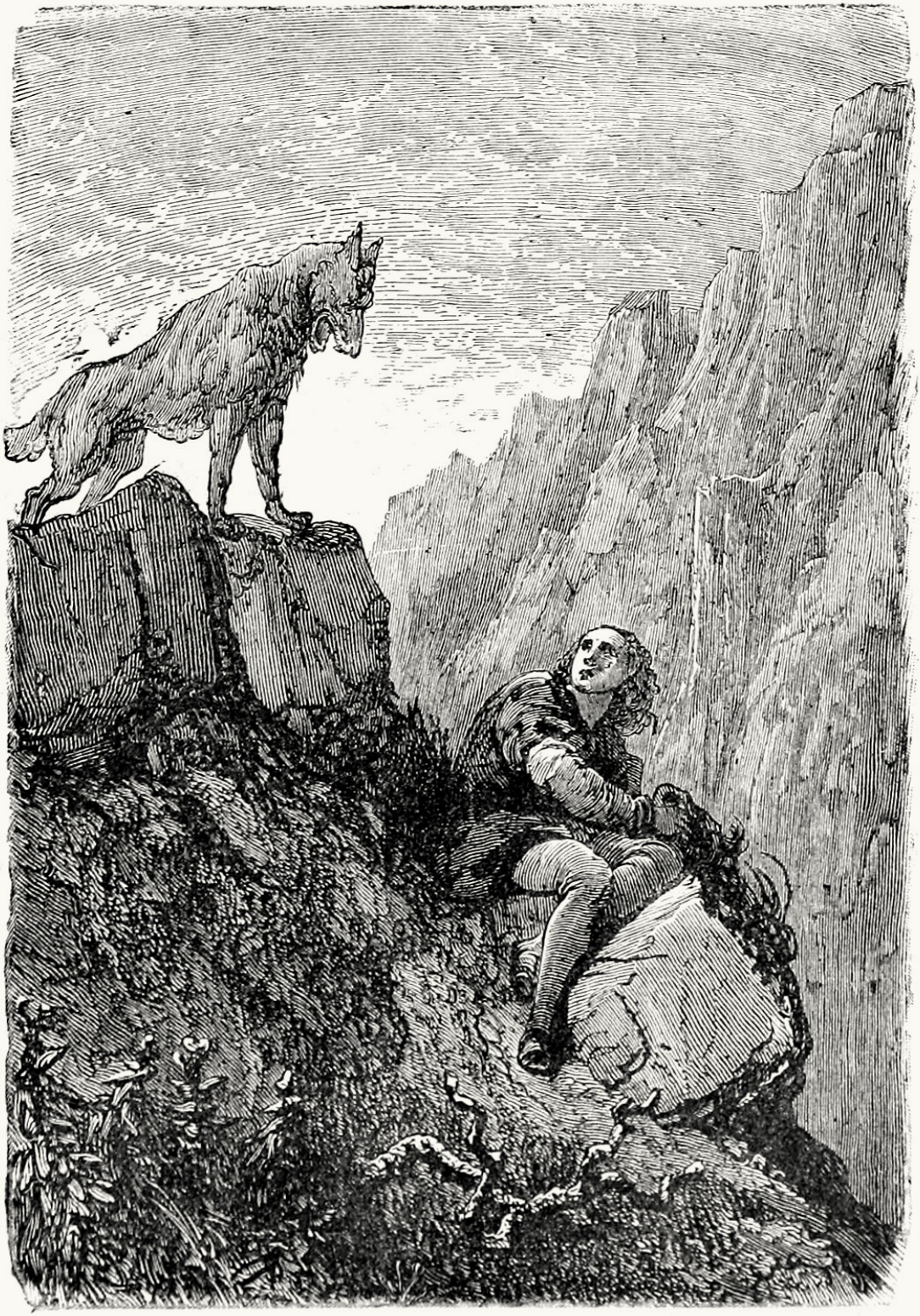

Μηδενισμός και Οργάνωση

Μέσα στο βαθύ σκοτάδι της νύχτας, η κραυγή του λύκου από την υψηλότερη κορυφή της Άρνησης σπάει εκκωφαντικά τη γαλήνη του κοπαδιού στον κάμπο. Μη βιαστείτε να εφησυχαστείτε, η κραυγή δεν ήταν απλώς μια αναλαμπή Ζωής μέσα στην ησυχία της σήψης. Οι λύκοι ενεδρεύουν.

Ο Μηδενισμός, η πέννα και το μαχαίρι, σηματοδοτεί το θάνατο του θεού, το σπάσιμο κάθε αλυσίδας και την αρχή ενός ταξιδιού στις παρθένες πεδιάδες του Ενστίκτου και της Καταστροφής. Ενσαρκώνει την πιο παθιασμένη κραυγή και την πιο ψυχρή ειλικρίνεια του εξεγερμένου, του προσώπου που δε φέρει την Άρνηση, αλλά την ενσαρκώνει, την κάνει κτήμα του και ορμάει με το μαχαίρι στα δόντια ενάντια σε κάθε φάντασμα, ενάντια σε κάθε φενάκη.

Μην πιστέψετε ποτέ, όμως, πως θα μπορούσε η ορμή μιας τέτοιας Άρνησης να χωρέσει στα στενά πλαίσια ενός συστήματος. Όχι, ο Μηδενισμός δεν είναι ιδεολογία, δεν είναι προκατασκευασμένο εγχειρίδιο ζωής, δε θα μπορούσε να είναι. Διότι είναι η επίθεση ενάντια στην ιδεολογία, ενάντια σε κάθε δογματισμό και προκαθορισμένη συνάντηση με το ντετερμινισμό.

Πόσοι και πόσοι είναι εκείνοι που αγκάλιασαν τη Φωτιά και συνωμότησαν ενάντια στο υπάρχουν ; Πόσοι έμπηξαν το μαχαίρι σε κάθε φάντασμα, όσο ιερό και όσιο και αν φάνταζε, όσο απειλητικό και αν φαινόταν στους περισσότερους το δίπλωμα και ο σπασμός κάτω απ' τον καυτό Ήλιο ! Εκείνοι που γελούσαν με το ίδιο ιερόσυλο γέλιο, εκείνοι που προτίμησαν τη Ζωή και τον Πόνο από τη σήψη,

εκείνοι μόνο είναι οι ζωντανοί.

Μπορεί άραγε η ιστορία να εκλαμβάνεται ως ένα προκαθορισμένο ταξίδι ; Είναι δυνατόν να οριοθετήσει και να καθορίσει κανείς τον τρελό χορό του Χάους ; Πόσοι και πόσοι ήταν εκείνοι που πίστεψαν αυτή την ανοησία ! Μα όχι. Η ιστορία δεν είναι και δεν μπορεί να είναι προκαθορισμένη. Στη θέση ενός σχεδόν μοιρολατρικού ντετερμινισμού, Εγώ αντιτάσσω το Χάος. Την πορεία προς το Άγνωστο, το βίαιο ταξίδι προς το Τίποτα. Δεν υπάρχει στόχος, ούτε τέλος. Η Βία, ο Πόλεμος και η Δύναμη την κινούν, όχι οι μάζες και οι τάξεις.

Η τάξη ! Πόσο αδύναμο φάντασμα μπροστά στις επιθέσεις των Μοναδικών, μα και πόσο ισχυρός δυνάστης για όσους παγιδεύονται στις αλυσίδες της. Αγκαλιάζει τη μάζα με τον ίδιο τρόπο που το κάνει το Έθνος και η Πατρίδα. Και πόσοι είναι εκείνοι που μέμφονται τον ταξικό προδότη, αναγνωρίζοντας παράλληλα στους ίδιους την προδοσία της Πατρίδας και του Έθνους. Το μόνο που καταφέρνουν μέσα στην αδυναμία τους είναι να αντικαταστήσουν μία αλυσίδα με μία ισχυρότερη. Η τάξη, η εργατική ιδιαίτερα καμώνεται κιόλας πως είναι απελευθερωτική, την ίδια στιγμή που στραγγαλίζει τον Εγωισμό και την ανεξάρτητη υπόσταση του προσώπου χάριν του συλλογικού συμφέροντος και της μάζας.

Φυσικά, το ίδιο συμβαίνει με το Έθνος και την Πατρίδα. Και οι τρεις τους κοινωνικές κατασκευές, παγίδες για ανόητους ή εθελοτυφλούντες. Η Πατρίδα, η Τάξη και το Έθνος είναι φαντάσματα και μη-σώματα, αποκούμπι για κάθε αδύναμο ανθρωπάκι που αποζητά στήριγμα και μαζισμό. Αυτό είναι λοιπόν, χωνευτήρι αδυναμίας και σήψης.

Στο μεσαιωνικό αγώνα εναντίον του Εαυτού, σε αυτή την αγωνιώδη προσπάθεια της κοινωνίας και της εξουσίας να εξαλείψει τον εγωισμό, βρήκε εύφορο έδαφος το Έθνος και η Πατρίδα. Οι αστικές επαναστάσεις, αυτές που πήραν φωτιά από την εύφλεκτη ύλη της ιδιοκτησίας, εδραίωσαν τον πολιτικό φιλελευθερισμό, την αίσθηση του "ανήκειν" σε μια ομάδα και γεννήθηκε το Κράτος και την αίσθηση των "ημών που ανήκουμε" και γεννήθηκε το Έθνος. Οι αστικές επαναστάσεις εκθρόνισαν το θεό των παπάδων και επάνω από το φρεσκοχτισμένο τάφο του έσκουξαν: Ζήτω ο "Άνθρωπος" !

"Μόνο το ορθολογικό υπάρχει και αφού το πνεύμα είναι το μόνο ορθολογικό, μόνο το πνεύμα υπάρχει". Αυτό είναι το χαρακτηριστικό του ανθρωπισμού και του Διαφωτισμού. Η χριστιανική περιφρόνηση του κόσμου κορυφώνεται μέσω της καθαγίασης. "Στα πάντα υπάρχει λογικό, δηλαδή Άγιο Πνεύμα". Η καθολικισμός, ως απαιτών την καθαγίαση των κοσμικών σχέσεων, αντικαθίσταται από την προτεσταντική λογική, όχι μόνο σε θρησκευτικό επίπεδο, δε θα μπορούσε άλλωστε, τη λογική ότι οι κοσμικές σχέσεις είναι αυτές καθαυτές ιερές.

Ο αστισμός υποβίβασε τον Εγωισμό σε ιδιωτική υπόθεση, ο "Άνθρωπος" είναι ο κληροδότης των δικαιωμάτων και το Έθνος ο φορέας τους. Στον πολιτικό φιλελευθερισμό ο πολίτης είναι ελεύθερος, το άτομο ως κοινωνικός πυρήνας και όχι το πρόσωπο. Και η συνείδηση είναι βαθιά πολιτική και όχι προσωπική. Ο άνθρωπος αντιλαμβάνεται τον εαυτό του ως μέρος του Έθνους, ως πολίτη και όχι ως αυτόβουλο δρώντα. Ο μαζισμός περικλείει κάθε έκφανση της Ζωής, ακρωτηριάζοντας την ύπαρξη από τη Δύναμη, η οποία ποδοπατείται από το πνεύμα.

Οι αστικές επαναστάσεις δεν ανατρέπουν τη μοναρχία, μεταβάλλουν απλώς το χαρακτήρα της και την ισχυροποιούν. Η επιβολή παύει να είναι προσωπική, μετατρέπεται σε απρόσωπη, άρα πολύ ισχυρότερη. Δεν υπάρχει πια ο μονάρχης, υπάρχει το Κράτος. Η επανάσταση ενάντια στην περιορισμένη (προσωπική) μοναρχία, τη μετασχηματίζει σε απόλυτη (απρόσωπη) μοναρχία. Η επανάσταση εναντίον των μικρών μοναρχιών των νομοκατεστημένων τάξεων, θέτει την "αριστοκρατία της αξίας" (αστική τάξη), στη θέση της "τεμπέλικης αριστοκρατίας" (κληροδοτούμενης). Το άτομο είναι πια πολιτικός προτεστάντης, έχοντας άμεση σχέση με το θεό-Κράτος, χωρίς να χρειάζεται τη μεσολάβηση του καθολικισμού (σχέση υπηκόου-μονάρχη).

Η επιβολή υφίσταται μόνο μέσω του πράγματος σε προσωπικό επίπεδο. Το Κράτος κατέχει το μονοπώλιο της Βίας. Ένας νέος θεός υψώνεται, ο Νόμος. Η επανάσταση δεν είναι για μένα τίποτα άλλο από μια μεταρρύθμιση. Διότι η καταστροφή ενός κόσμου και των αξιών, των κοινωνικών σχέσεων και της Ηθικής

που τον περιβάλλει, οδηγεί σε στην ανοικοδόμηση ενός νέου κόσμου, με νέες αξίες και Ηθική.

Κάθε ιδεολογία που βασίζεται στο μαζισμό είναι παιδί του Διαφωτισμού, αλυσίδα για κάθε πρόσωπο και στόχος για κάθε εξεγερμένο. Φασισμός , Κομμουνισμός, Αναρχισμός είναι στο επίπεδο των ηθικών αξιών ίσοι με τη διαφορά ότι ο πρώτος προτάσσει την ωμή βία και ο δεύτερος διέπεται από το δουλικό πνεύμα του χριστιανισμού. Την ίδια ώρα που ο φασισμός είναι θάνατος του πνεύματος, ο σοσιαλισμός είναι θάνατος της δύναμης.

Και η κοινωνία δεν παίρνει θέση, γι' αυτό ακριβώς είναι τέτοια. Φάντασμα, σώμα μη-σώμα, τίποτα παραπάνω από ένα κοπάδι ανδρεικέλων. Και περιμένετε από τον κοινωνικό βάλτο συνδρομή... Μα ζητάτε από την κοινωνία να εξεγερθεί εναντίον του ίδιου της του εαυτού ! Εναντίον της ίδιας της της φύσης, εκείνης της βαθιά φασιστικής φύσης.

Θεωρείτε πως είναι δυνατή η μεταστροφή ; Μα τότε τι παραπάνω επιδιώκετε πέρα από την καθοδήγηση (κοινωνική, ηθική, αξιακή, στρατηγική δεν έχει σημασία) του κοπαδιού ; Βοσκοί επιδιώκετε να γίνετε κοινωνικοί.

Ο φασισμός είναι πρωτίστως ένα δυνατό και βίαιο χαστούκι στο πρόσωπο του "επαναστάτη" που στο πρόσωπο φαντασμάτων όπως η κοινωνία και η τάξη αναγνωρίζει επαναστατικά υποκείμενα και ορέγεται εξεγέρσεις και επαναστάσεις. Και πόσο υποκριτικό είναι πράγματι να σκούζουν περί αντιφασισμού οι κοινωνικοί αναρχικοί ! Γιατί ουσιαστικά ο πόλεμός τους δεν είναι τίποτα άλλο παρά ένα αδιάκοπο κυνηγητό με σκιές... Δεν αντιλαμβάνονται, βέβαια, πόσο υποκριτικές είναι οι διακηρύξεις για κοινωνικό αντιφασισμό, ουσιαστικά πρόκειται για πόλεμο ενάντια στην ουσία τους. Γιατί ποια άλλη είναι η γενεσιουργός αιτία του φασισμού πέρα από τη μάζα ;

Διότι ο φασισμός δεν είναι αντικοινωνική πανούκλα, είναι εγγενές στοιχείο της κοινωνίας. Σάρκα από τη σάρκα του φαντάσματος που έχει αλυσοδέσει εκατομμύρια ζωές είναι η μαζοποίηση και η λογική του όχλου, η ανάγκη του "ανήκειν", σάρκα από τη σάρκα της και η ιδέα της υπεροχής αυτής της μάζας. Και πόσο πράγματι συμβάλλων προς αυτήν την κατεύθυνση είναι ο κακόμοιρος

"επαναστάτης", ο οποίος καιόμενος από τη φλόγα της κοινωνικής εξέγερσης και τα οράματα για δικαιοσύνη και ισότητα (ασήκωτες αλυσίδες ακόμα και για ειλικρινείς "συντρόφους"), μπολιάζει τις μάζες με ταξική συνείδηση και εργατισμό ; Είναι άραγε διαφορετική η πρακτική από αυτή του κράτους που εμβολιάζει τους υπηκόους με εθνικισμό και πατρίδες ; Φυσικά, κάθε μηδενιστής δεν μπορεί παρά να γελά δυνατά και ξεδιάντροπα μπροστά σ' αυτή τη φρικτή ανοησία.

Θεωρούν οι κοινωνιστές ότι ο φασισμός έριξε την κοινωνία στο κρεβάτι την ώρα που η τελευταία απλώς αυνανίζεται. Και αντί να επιτεθούν με λύσσα εναντίον της, τη χρησιμοποιούν ως πρόταγμα, ως προσδιορισμό του "αγώνα" τους.

Και δεν είναι μήπως οι ίδιοι κοινωνιστές που ορέγονται σοσιαλιστικές/κομμουνιστικές κοινωνίες ; Όσο και να καταριέστε και να εθελοτυφλείτε, η αλήθεια είναι μπροστά σας.

Είναι άραγε ο αντιφασισμός υπόθεση των μαζών ; Ποιος θα μπορούσε να συμφωνήσει έχοντας παράλληλα στο νου ότι ο αντιφασισμός είναι βαθιά αντικρατικός, αντιπολιτικός και αντικοινωνικός ; Πόσο ανόητα ακούγονται τώρα όλα αυτά στους κοινωνιστές ! Είναι άραγε ή δεν είναι προαπαιτούμενο για τον αντιφασισμό, τον ουσιαστικό και όχι αυτιστικό αντιφασισμό, η αποπολιτικοποίηση του δρώντα ; Διότι, δεν είναι μήπως η πολιτική που διαμορφώνει τους πολίτες ; Φυσικά είναι αυτή. Για μένα κάθε άνθρωπος εμποτισμένος με πολιτική συνείδηση, παύει να είναι πρόσωπο, αυτόβουλος εγωιστής και ατομικιστής και μετατρέπεται σε πολίτη με την έννοια του ατόμου, του κοινωνικού πυρήνα. Είναι ποτέ δυνατόν ο ελεεινός αρλεκίνος, ο νοικοκύρης να δρα αντιφασιστικά ; Την ίδια ώρα που ο ίδιος δεν είναι μόνο φορέας, αλλά και πηγή φασισμού...

Το ίδιο ισχύει και για τους αριστερούς (λες και διαφέρουν, όντας πολίτες) και τους κοινωνικούς αναρχικούς, όσο ελιτίστικο και ισοπεδωτικό και αν ακούγεται. Διότι όταν απουσιάζει ο ατομικισμός και το άτομο -πια- κυριαρχείται από την ανάγκη της κοινωνικής απέυθυνσης ή του "ανήκειν", τότε το ίδιο σηματοδοτεί τη γέννηση ενός νέου -ισμού (με την έννοια του συστήματος, της ιδεολογικοποιημένης σκέψης) και κατ' επέκταση την ουσία του φασισμού, το

μαζοποιημένο κοπάδι.

Εσείς που αποστρέφεστε την ουσία της Ζωής, το Έγκλημα και τη Βία, εγκωμιάζετε συνεχώς την αδυναμία της μάζας. Μα Εγώ φτύνω κάθε σας ένσταση και καταδίκη, και ψύχραιμα σας λέω: Οι αδύναμοι πρέπει να τσακιστούν. "Η τάξη είναι η αρετή των μετριοτήτων", όπως έγραψε και ο μεγάλος Γερμανός εξεγερμένος Φ. Νίτσε.

Πόσο κατώτερα συναισθήματα είναι ο οίκτος και η συμπόνια ! Καταδικάστε την ουσία της Ζωής, καταδικάστε το Έγκλημα και τον Πόλεμο για να χαρείτε τη μιζέρια σας... Αλλά την Αναρχία αφήστε την ήσυχη. Καμιά σχέση δεν έχετε εσείς με την αυτοκυριότητα, με το απόλυτο Μηδέν και τη φωτιά της Εξέγερσης. Ονειρευτείτε επαναστάσεις και κοιμηθείτε ήσυχοι, νανουρισμένοι με τα παραμύθια της Δικαιοσύνης.

Αλλά Εγώ θα συνεχίσω να γελάω με τα όνειρά σας, θα συνεχίσω να χλευάζω τις αξίες και τα ιδανικά σας, την επαναστατική ή και "αναρχική" σας Ηθική. Θα φτύνω τις χριστιανικές σας δοξασίες για Έλεος, Βοήθεια, Αλληλεγγύη, Αγάπη και Σεβασμό. Επιμένετε να συντάσσεστε με την αδυναμία και την ασχήμια. Ας είναι. Μην απαιτείτε, όμως, να μένουν οι επιθέσεις σας στην Αναρχία (γιατί αυτό κάνετε ουσιαστικά) αναπάντητες.

Θα είμαι ειλικρινής. Δε συμμερίζομαι κανένα όνειρο κοινωνική επανάστασης, κανένα επαναστατικό όνειρο γενικά. Στόχος μου η υψηλότερη Κορυφή και η βαθύτερη Άβυσσος. Ο Μηδενισμός ως καθαρή και απόλυτη τάση δε χρειάζεται καμμία απολύτως υπεράσπιση απέναντι στους ιδεολογικούς -ισμούς σας.

Ο Μηδενισμός και η Αναρχία θα συντροφεύουν για πάντα τους μηδενιστές στο δρόμο της Φωτιάς και της Άρνησης.

Και το βλέμμα μου δεν είναι στραμμένο σε δανεικά όνειρα και μετεπαναστατικούς παραδείσους. Ονειρευτείτε εσείς σοσιαλιστικές και

κομμουνιστικές ουτοπίες, Εγώ θα συνεχίσω να πορεύομαι προς το απόλυτο Τίποτα, όχι περιτρυγιρισμένος από σκουπίδια και "νοικοκυραίους", αλλά από την Οργή και τη Λύσσα της Καταστροφής.

Κρατήστε το αλφάδι σας, δεν το διεκδίκησα ποτέ. Πώς θα μπορούσε, άλλωστε, η Αναρχία να φυλακιστεί σε μια τόσο αξιολύπητη φράση ; "Η Αναρχία είναι Τάξη"... Κρατήστε τη Δημοκρατία σας και τις οργανώσεις σας, το Μηδέν δε συνδιαλέγεται με την Αδυναμία. Και τα μαυροκόκκινα σημαιάκια σας μαζί με τη θηλιά του εργατισμού.

Τα λάβαρα των μηδενιστών ήταν και θα είναι Μαύρα. Πλαισιωμένα από το χορό του θανάτου και τον Αντίχριστο που γεννιέται από τη Φωτιά και το Αίμα.

Γιατί είμαστε μηδενιστές ; Μήπως για να εξυπηρετήσουμε κάποιο ανώτερο ιδανικό ; Ή μήπως από αλτρουισμό ; Όχι! Αδιαφορώ για την Ανθρωπότητα και την Κοινωνία, σιχαίνομαι κάθε πλίθιο φιλισταίο ανθρωπάκι, είμαι Μηδενιστής και επιδιώκω την ολική Καταστροφή του υπάρχοντος, είμαι Αναρχικός και επιτίθεμαι ενάντια στην Εξουσία, την Κοινωνία και το Κράτος.

Υπάρχει χώρος για οργάνωση ανάμεσα στους αναρχικούς ; Οργάνωση με την έννοια της πολιτικής συγκρότησης δε θα ήταν παρά μια αυτιστική σύμπραξη προς ρεφορμιστική και γραφειοκρατική πορεία. Η Αναρχία ως βαθιά αντιπολιτική δε θα μπορούσε να αποτελεί μέρος καμμιάς πολιτικής εξίσωσης, και εάν το έπραττε θα κατέληγε να αποβάλει από τους κόλπους της κάθε τι εξεγερσιακό και να μεταβληθεί σε ακόμα ένα πολιτικό μόρφωμα.

Ως μηδενιστής, θεωρώ πως το μόνο έδαφος για οργάνωση βρίσκεται στην ανάπτυξη άτυπων δομών και δικτύων με εμφανή και υπόγεια εξεγερσιακή δράση. Διότι μόνο μέσα από την ανάπτυξη άτυπων ομάδων ανεξάρτητων μεταξύ τους και δομημένων στη βάση της μη-δέσμευσης των μελών τους θα μπορούσε η μηδενιστική/χαοτική Αναρχία να βυθίσει το πυρωμένο μαχαίρι στο στήθος των κρατιστών.

Υπάρχει μήπως άλλος τρόπος πέρα από τα κλειστά άτυπα δίκτυα ώστε να διασφαλιστεί η μυστικότητα των εγχειρημάτων και η αποτελεσματικότητα των δράσεων, από την πιο απλή έως την πιο σύνθετη ; Οποιαδήποτε "αναρχική" πολιτική οργάνωση δεν μπορεί παρά να δρα υπό το φόβο της παρείσφρησης σε αυτή μπάτσων και ασφαλιτών και ως εκ τούτου κάθε δράση της θα είναι δυνάμει ελεγχόμενη από το Κράτος. Είναι, λοιπόν, ξεκάθαρο πως η αναρχική δράση περιορίζεται τόσο από τις αντιθέσεις μιας τέτοιας οργάνωσης εξαιτίας της πολυμορφικότητας αυτού που ανόητα ονομάζεται αναρχικός "χώρος" (διότι χώρος δεν υπάρχει), αλλά και από τη διαρκή επιτήρηση των εξουσιαστών.

Στον αντίποδα, θεωρώ ως μηδενιστής ότι ο καταλληλότερος τρόπος άτυπης οργάνωσης είναι οι κλειστές, άτυπες ομάδες που αναπτύσσονται μεταξύ ατόμων με τις ίδιες ακριβώς επιδιώξεις γύρω από ένα συγκεκριμένο ζήτημα και παύουν όταν τα μέλη τους το αποφασίσουν, χωρίς δεσμεύσεις και μανιφέστα, χωρίς αλλοτρίωση του προσώπου από το μέσο ή αντιπροσώπευση.

Τάσσομαι ξεκάθαρα εναντίον της οργάνωσης, αφού εκπροσωπεί μια πολιτική αντίληψη, βαθιά ρεφορμιστική, γύρω από την Αναρχία, μετατρέποντάς τη σε κοινωνικό αλκοόλ.

Στεκόμαστε εδώ, οπλισμένοι με Μίσος και θέληση για Καταστροφή, έτοιμοι να συμμετάσχουμε στον προαιώνιο χορό του Χάους και της διαρκούς Εξέγερσης. Έτοιμοι να πραγματώσουμε κάθε συνωμοτική σκέψη μας. Είμαστε οι προάγγελοι του Χάους και της Φωτιάς. Και είμαστε εδώ, είτε σας αρέσει είτε όχι.

Η Αναρχία, είναι για μένα το μέσο για να φτάσουμε στην ατομικότητα, και όχι το άτομο ένα μέσο για να φτάσουμε στην Αναρχία. Μια τέτοια αναρχία δεν θα 'ταν παρά μια ακόμα πλάνη. Εάν οι αδύναμοι φαντασιώνονται την Αναρχία σαν έναν κοινωνικό σκοπό, οι δυνατοί πραγματώνουν την Αναρχία σαν το μέσο ανίχνευσης του απείρου της ατομικότητας. Μήπως οι αδύναμοι δεν είναι που δίνουν ζωή – τη ζωή τους – σ αυτήν την κοινωνία που με τη σειρά της γεννά την ιδέα του νόμου; Μα όποιος κάνει την Αναρχία πράξη εχθρεύεται τον νόμο και ζει σε πόλεμο με την κοινωνία. Κι ο πόλεμος αυτός είναι ατέρμονος καθώς με την πτώση του Τσάρου

ενθρονίζεται ο Λένιν, με την διάλυση της αυτοκρατορικής φρουράς έρχεται η κόκκινη φρουρά... Ο αναρχισμός σαν μια κληρονομιά ηθική και πνευματική, θα 'ναι πάντοτε υπόθεση μιας ευγενικής ολιγάριθμης φάλαγγας, και όχι των μαζών ή του λαού. Ο αναρχισμός είναι θησαυρός και ιδιοκτησία μοναδική αυτών των λίγων που αισθάνονται σ' όλο της το βάθος, να αντηχεί μέσα τους η κραυγή μιας αδιαπραγμάτευτης και απόλυτης άρνησης!

Ρ. Νοβατόρε

Για την Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία

Λύσσα και Συνείδηση,

Άρνηση και Βία

Niger Lupus Negationis

Κείμενο που δημοσιεύτηκε στο 1ο τεύχος του εντύπου "Μηδενιστική Πορεία για τη διάχυση της Φωτιάς και του Χάους"

Ενάντια στον Αναρχισμό

Το κείμενο αυτό ανήκει στον κύκλο των κειμένων που συγκροτούν τον Πρώτο Χαοτικό Κύκλο και θα μπορούσε να εκληφθεί ως συνέχεια του κειμένου Μηδενισμός και Οργάνωση. Γράφεται για να προσεγγιστούν, πάντα από αυστηρά προσωπική σκοπιά, συγκεκριμένα ζητήματα γύρω απο τον Αναρχισμό, τη μεγαλύτερη σηψαιμική πληγή της Αναρχίας.

Αναρχισμός και Διαφωτισμός

Ο Αναρχισμός ως κοινωνική θεώρηση αποτελεί προιόν του Διαφωτισμού και του Ανθρωπισμού. Οι μεγάλες αστικές επαναστάσεις του 17ου και 18ου αιώνα, παίρνοντας φωτιά από την εύφλεκτη ύλη της ιδιοκτησίας, ενέτρεψαν τη μοναρχία και εδραίωσαν τις αστικές δημοκρατίες, μετεξέλιξη των οποίων αποτελούν και τα σύγχρονα δυτικά καθεστώτα. Η μεταβολές που επέφεραν οι παραπάνω επαναστάσεις δεν αφορούν αποκλειστικά το πέρας από τη φεουδαρχία στον καπιταλισμό και μια τέτοια οικονομίστικη προσέγγιση είναι επικίνδυνη. Οι αστικές επαναστάσεις σηματοδότησαν το τέλος του Μεσαίωνα, ο οποίος με τη σειρά του διαδεχόμενος τον Αρχαίο κόσμο, μετέτρεψε τον αγώνα του τελευταίου ενάντια στον κόσμο, σε αγώνα ενάντια στον εαυτό.

Ο πολιτικός φιλελευθερισμός είναι υπεύθυνος για τη μετάβαση από τον «απόλυτο» μονάρχη, απόλυτο μόνο στα λόγια, στον απρόσωπο, τον αληθινά απόλυτο μονάρχη. Ο ανθρωπισμός διακηρύσσει την παύση της προσωπικής

επιβολής. Κύριός μου δεν είναι πλέον το πρόσωπο, αλλά το απρόσωπο, ο «απόλυτος» μονάρχης του Μεσαίωνα αντικαθίσταται από ένα απρόσωπο, το Κράτος. Και είναι το Κράτος ο πιο απόλυτος ηγεμόνας, ακριβώς εξαιτίας του ότι είναι απρόσωπος. Αυτό είναι, λοιπόν, το νέο είδωλο, το προιόν του μετασχηματισμού της περιορισμένης μοναρχίας, το οποίο με τη σειρά του πλαισιώνεται από το αποτέλεσμα ακόμη μίας συνέπειας της επανάστασης.

Ο αστισμός με τη βίαιη κατάργηση της μοναρχίας του προσώπου, καταργεί τον πολιτικό (και θρησκευτικό βέβαια) καθολικισμό, ο οποίος απαιτούσε την καθαγίαση των κοσμικών σχέσων. Είναι αυτή η διαμεσολάβηση που καταργείται και αφορά τη σχέση του υπηκόου με το μονάρχη, του πιστού με το θεό. Ο μεσάζων είναι ο καθολικισμός, εκείνος που επιτρέπει στο σκλάβο την αλληλεπίδραση με τον αφέντη. Αυτή τη διαμεσολάβηση διαρρηγνύει η επανάσταση. Ο καθολικισμός, πολιτικός και θρησκευτικός, αντικαθίσταται από τον προτεσταντισμό, ο οποίος δεν απαιτεί να διαδραματίσει το ρόλο του μεσάζοντα στη σχέση του εξουσιαζόμενου με τον εξουσιαστή του. Πλέον, «στα πάντα υπάρχει λογικό, δηλαδή Άγιο Πνεύμα» και εφόσον το πραγματικό είναι το ορθολογικό και μόνον το ορθολογικό υπάρχει, τότε καταλήγουμε στη χριστιανική περιφρόνηση του κόσμου, σύμφωνα με την οποία αφού μόνο το ορθολογικό είναι υπαρκτό, τότε μόνο το πνεύμα είναι υπαρκτό. Ο θάνατος της δύναμης και η αποκοπή του πνεύματος από το σώμα είναι το νέο πρόταγμα.

Ο προτεσταντισμός, θεωρών τις ανθρώπινες, κοσμικές σχέσεις a priori ιερές, ενισχύει την εξουσία του Κράτους. Το άτομο, ο πολίτης ως κοινωνικός πυρήνας δρα ως πολιτικός προτεστάντης, έχοντας άμεση σχέση με το νέο θεό. Ο αστισμός γκρέμισε βίαια το θεό των παπάδων από το θρόνο του και στη θέση του κάθισε το Κράτος και το Νόμο, τους Νέους Θεούς. Έτσι, δόθηκε η ελευθερία άμεσης υποταγής στον επικεφαλής του Κράτους, στο Κράτος. Η πολιτική αυτή ελευθερία, ορίζει τον πολίτη ελεύθερο, όχι το πρόσωπο, αλλά τον έχοντα την συνείδηση του υπηκόου του Κράτους. Έχει, λοιπόν, αυτός τη δυνατότητα, όσο τηρεί τις επιταγές του Νόμου, να δρα ελεύθερα ως ίσος ανάμεσα σε ίσους πολίτες. Ο υπάκουος υπηρέτης είναι ο «ελεύθερος» άνθρωπος.

Έτσι, γεννιούνται και οι νέες αλυσίδες, το Έθνος («εμείς που είμαστε μαζί») ως αποτέλεσμα του Κράτους («το είμαστε μαζί»). Στον ίδιο βωμό και η αλυσίδα

με την οποία ο ανθρωπισμός φόρτωσε τον άνθρωπο. Αυτή η αλυσίδα είναι ο Άνθρωπος. Ο Άνθρωπος ως ανεκπλήρωτο ιδανικό, ως υπέρτατη Αξία και διαμορφωτής Ηθικής, κοιτάζει τον άνθρωπο στα μάτια και του στριγγλίζει πως είναι ατελής, πως θα πρέπει να κυνηγήσει τον Άνθρωπο, απαιτεί από αυτόν να αρνηθεί τα ένστικτα και τις παρορμήσεις του και αναλώσει τη Ζωή του σε μια προσπάθεια να προσεγγίσει ένα αλλότριο ιδεατό. Ο Άνθρωπος, είναι λοιπόν, η νέα θρησκεία, ο νοηματοδότης της Αξίας και πάροχος του Δικαιώματος.

Το Κράτος, ο Νόμος και ο Άνθρωπος, λοιπόν, παρέχουν στον υπήκοο το Δικαίωμα. Εξαλείφουν την προσωπική επιβολή τόσο ανάμεσα στην εξουσία και τους εξουσιαζόμενους, όσο και ανάμεσα στους ίδιους τους εξουσιαζόμενους (φυσικά, εξουσιαζόμενη από το Κράτος και την ιερότητα του Νόμου είναι και η μπουρζουαζία, της οποία δεν είναι όργανο το πρώτο, αλλά επίσης Κύριος). Μόνο μέσω ενός «πράγματος» δύναται ο ένας να σταματήσει τον άλλο (το χρήμα θεωρείται «πράγμα»). Το υποκείμενο εξαρτάται από το αντικείμενο. Το άτομο βρίσκεται εξαρτημένο από τον αντικειμενικό κόσμο.
Στην επανάσταση, λοιπόν, η οποία δεν είναι τίποτε άλλο από μία μεταρρύθμιση, δεν έδρασε κοσμοιστορικά το πρόσωπο, αλλά ο λαός, το φανταστικό Εγώ του Έθνους δρα, τα άτομα (και όχι πρόσωπα) χρησιμοποιούνται ως όργανα όντας πολίτες.

Σε αυτό, λοιπόν, το ιστορικό πλαίσιο εμφανίζεται ο Σοσιαλισμός και ο Καπιταλισμός, και οι δύο παιδιά του Διαφωτισμού. Ο Σοσιαλισμός, λοιπόν, τμήμα του οποίου είναι ο Αναρχισμός, φέρει στον πυρήνα του την ίδια χριστιανική περιφρόνυση για τη Δύναμη, σφίζει από δουλικότητα και υποταγή στην κοινωνία. Διατηρεί τις αλυσίδες που βαραίνουν το σκλάβο στον πυρήνα των προταγμάτων και της ανάλυσής τους, την Τάξη, τον Άνθρωπο, το συλλογικό έναντι του Εγωιστικού. Ακόμη, η Ελευθερία, η Ισότητα και η Αλληλεγγύη, φαντάσματα και λέξεις κενές ουσιαστικού περιεχομένου ανακατεύονται με τις χριστιανικές δοξασίες για ειρήνη και περιφρόνυση του κόσμου σε ένα μείγμα αυτουποταγής.

Για την Ελευθερία, την Ισότητα, την Αλληλεγγύη

Η Ελευθερία, καταρχάς, δε νοείται ως μια πραγματώσιμη έννοια. Δεν υφίσταται απόλυτη ελευθερία, επειδή δεν υφίσταται ελευθερία από, παρά μόνο ελευθερία

για. Με αυτή την έννοια, θρησκευτική ελευθερία ορίζεται ως η ελευθερία που παρέχεται στη θρησκεία να ασκεί ελεύθερα εξουσία επάνω στο άτομο, μέσω της επιβολής θρησκευτικής συνείδησης και συγκεκριμένων προτύπων. Έτσι, το πρόσωπο παύει να είναι τέτοιο και μετατρέπεται, όπως προανέφερα, σε άτομο, σε κοινωνικό πυρήνα, καθώς εμποτίζεται με αξίες και ιδανικά.

Η πολιτική ελευθερία, όπως έγραψα ήδη στην παραπάνω αναφορά μου στο Διαφωτισμό και τις αστικές επαναστάσεις είναι η ελευθερία του σκλάβου να εξουσιάζεται άμεσα από το Κράτος και να διαμορφώνει πολιτική και όχι προσωπική συνείδηση. Έτσι, δε νοείται ελευθερία από κάτι, δε νοείται επομένως και απόλυτη. Για το λόγο αυτό, θεωρώ τα προτάγματα για ολική απελευθέρωση μία ακόμη φενάκη. Επιδιώκω αυτοκυριότητα, απαλλαγή του Εγώ μου από κάθε εξωτερική και εσωτερική ή εσωτερικευμένη αλυσίδα.

Το ίδιο συμβαίνει και με την Ισότητα, η οποία, δεν είναι παρά ένα ακόμη φάντασμα, το οποίο μάλιστα φέρουν ξεδιάντροπα οι διάφορες τάσεις του σοσιαλισμού ως πρόταγμα. Νοείται, όμως, ισότητα ανάμεσα στους ανθρώπους ; Καταρχάς, για να καταστήσουμε τα πρόσωπα συγκρίσιμα, θα πρέπει να επινοήσουμε ένα μέτρο σύγκρισης. Και αυτό είναι που πράττει κάθε απολογητής της Ισότητας. Το μέτρο ποικίλει. Είναι, όμως, αυτή η σύγκριση με βάση το βαθμό πλήρωσης ενός ιδανικού ενδεικτική της ισότητας ή μη ανάμεσα στα πρόσωπα ; Εγώ θεωρώ πως όχι. Και αυτό διότι η μόνη αυταξία, το μόνο μέτρο της ιδότητας ή ανισότητας ανάμεσα στους ανθρώπους είναι η Δύναμη. Και εφόσον η ποσότητά της ποικίλει ανάμεσα στους ανθρώπους, τότε δε νοείται ισότητα ανάμεσά τους. Έτσι, οι διακηρύξεις περί Ισότητας απλώς αναπαράγουν την ίδια χριστιανική άρνηση της δύναμης και συνεχίζουν να προτάσσουν μόνο το πνεύμα, αγνοώντας το σώμα (η υπογράμμιση για να γίνει κατανοητό ότι προτάσσω και τα δύο). Οι άνθρωποι είναι άνισοι στο βαθμό που η Δύναμή τους δεν είναι ίδια, αυτό είναι το μέτρο σύγκρισης, από τη στιγμή που η Δύναμη είναι αυταξία και όχι αξία-προιόν μιας συγκεκριμένης περιόδου. Η Δύναμη και η Ομορφιά. Κατανοώ πως αυτή μου η θέση πλήττει τα ευγενή σας συναισθήματα. Αντιδράτε. «Είσαι φασίστας !» Γυρνάς και αναφέρεσαι ως άλλος Κάιν σε «φασιστικοποίηση της πολιτικής δράσης». Εγώ σου απαντώ τα ίδια.

Καταρχάς, με ποια κριτήρια θεωρείς τη μηδενιστική επίθεση στο Κράτος, την Εξουσία και την Κοινωνία πολιτική δράση ; Η πολιτική απαιτεί κοινωνία με

συνοχή και συγκεκριμένη δομή, πώς είναι δυνατόν η επίθεση σε αυτή, λοιπόν, να συγκροτεί πολιτική δράση ;Όσο για το χαρακτηρισμό "φασιστικοποίηση", φαίνεται πως έχεις επινοήσει κάποιο πλαφόν βίας, όποιος ξεπεράσει το οποίο αυτομάτως χαρακτηρίζεται "φασίστας". Ο φασισμός έχει ξεκάθαρα χαρακτηριστικά, σταματήστε να χρησιμοποιείτε τη λέξη αυτή για να χρωματίσετε ο,τιδήποτε απειλεί τον όμορφα καμωμένο κόσμο σας.

Και έρχομαι ακριβώς στο σημείο όπου αρνείσαι πλήρως τη Ζωή και τη Δύναμη, όπου εξυψώνεις τη βιολογική ύπαρξη σε αξία. Και φυσικά, ποιος άλλος χαρακτηρισμός θα "άξιζε" στους περιφρονητές της αξίας ; "Φαιοκόκκινοι τυχοδιώκτες" φωνάζει η αγέλη των πιθήκων του βάλτου προς την κορυφή του βουνού. Για μένα, η ύπαρξη δεν είναι αυταξία, απλώς παρέχει στον άνθρωπο τη δυνατότητα των επιλογών. Οι επιλογές έχουν για μένα σημασία, και ο καθένας είναι υπεύθυνος για τις δικές του.

Όσον αφορά την Αλληλεγγύη, δεν είναι τίποτα παραπάνω από τη θεατρική σκηνή στην οποία δίνει το ρεσιτάλ του ο εκάστοτε παλιάτσος με μοναδικό σκοπό να χειροκροτηθεί από το πρόθυμο κοινό και να εκπληρώσει το αυτιστικό ιδανικό του. Ακόμη και ο ειλικρινής αλληλέγγυος δεν μπορεί παρά να μου φαίνεται τόσο ανόητος την ώρα που κραυγάζει «Φωτιά στα Κελιά» έξω από τα κάτεργα του Κράτους. Την ίδια ώρα που σπαράζει η καρδιά του για τους αιχμάλωτους συντρόφους, εκείνος, είτε τους θυματοποιεί, είτε αναλώνεται σε φθηνή συνθηματολογία. Δε λέω ότι έχω έτοιμο σχέδιο για να βγουν οι σύντροφοι, αλλά μπορώ να αναγνωρίσω τον αυτισμό της αλληλεγγύης όσο και την αδυναμία της δράσης.

Ως μηδενιστής αρνούμαι την αλληλεγγύη και πολύ περισσότερο την υποχρέωση να την επιδείξω. Οι ευαισθησίες μου είναι επιλεκτικές και τα κίνητρά μου ιδιοτελή. Το ίδιο είναι και τα δικά σας, απλώς Εγώ το παραδέχομαι. Δε στέκομαι δίπλα στον αγώνα του μετανάστη άκριτα, απλώς επειδή ο προσδιορισμός αυτός τον καθιστά στα μυαλά κάποιων επαναστατικό υποκείμενο. Για μένα, η Ηθική του σκλάβου είναι το ίδιο απεχθής με αυτή του εξουσιαστή. Δίνω το χέρι, τη δική μου έμπρακτη «αλληλεγγύη», μόνο στους Αρνητές του Υπάρχοντος, τους Αντάρτες της Απόλαυσης και όσους στρέφονται ενάντια στο Νόμο, το Κράτος και τα υπόλοιπα φαντάσματα. Αρνούμαι να δεχτώ να συναγελάζομαι με

"νοικοκυραίους", θρήσκους και αδύναμους γλύφτες. Εάν εσείς θεωρείτε τους εαυτούς σας ανθρωπιστές, Εγώ δεν είμαι τέτοιος. Γιατί εσείς θάψατε το θεό των παπάδων και επάνω από το φρεσκοχτισμένο του μνήμα σκούξατε "Ζήτω ο Άνθρωπος".

Εάν επιμένετε να πλάθεετε θεούς και να τους τοποθετείτε στη θέση των παλιών που κατακρυμνίσατε, αυτό είναι δικό σας πρόβλημα. Εγώ δε θα το κάνω. Φυσικά και κάθε αξία, είτε αστική, είτε αναρχική είναι στόχος μου. Δε θα έπρεπε να σας κάνει εντύπωση αν δεν είχατε εξυψώσει σε θεϊκό θρόνο την Αναρχία (τον αναρχισμό σας για να είμαι σαφέστερος), εάν δεν είχατε θεωρήσει την Αναρχία τελικό σκοπό και σηματοδότη νέας Ηθικής.

Σχέση Αναρχίας και Κομμουνισμού

Είναι γνωστή η τάση που υπάρχει εντός του χώρου που κινείται με πυξίδα τον Αναρχισμό να θεωρεί την Αναρχία και τον Κομμουνισμό δύο αλληλοσυμπληρούμενες έννοιες και καταστάσεις. Η ταύτιση αυτή, είναι για μένα καταρχήν λανθασμένη.

Και αυτό διότι μεταξύ της Αναρχίας και του Κομμουνισμού υφίσταται πέραν των άλλων, μία θεμελιώδης διαφορά, κυρίως φιλοσοφική. Η Αναρχία (όχι ο Αναρχισμός) αποτελεί μία εσωτερική τάση του προσώπου, μία τάση για απόλυτη ανεξάρτιση, η οποία δεν κάνει διακρίσεις σχετικά με το είδος της εξάρτισης. Και για αυτόν ακριβώς το λόγο, επειδή δηλαδή η ανεξάρτιση από εκ των πραγμάτων τεθιμένα όρια είναι αδύνατη (τέτοιο όριο για παράδειγμα είναι η βαρυτική έλξη), η Αναρχία παραμένει εσωτερικά ως απόλυτη τάση και δεν πραγματώνεται απόλυτα ποτέ εκτός του προσώπου. Αυτό φυσικά συνεπάγεται ότι η Αναρχία είναι πρωτίστως υπόθεση καθαρά προσωπική. Το πρόσωπο είναι ο φορέας της τάσης και ως τέτοιος ενσαρκώνει την Αναρχία εντός του.

Αυτό φυσικά δε σημαίνει ότι ο αναρχικός μένει στην εσωτερική αυτή διεργασία. Η Αναρχία, παρότι δεν πραγματώνεται απόλυτα, βιώνεται σε στιγμές Χάους και αυτοπραγμάτωσης, σε στιγμές κατά τις οποίες το πρόσωπο κατακτά την Αυτοκυριότητα. Τέτοιες στιγμές είναι οι στιγμές της Ανατολής του Μηδενός, τέτοια στιγμή είναι το Χάος που γεννά μια Εξέγερση, τέτοια στιγμή είναι το Έγκλημα. Δε

μεταβάλλεται η Αναρχία σε κοινωνική συνθήκη και δεδομένη στατική ή δυναμική κατάσταση.

Στο σημείο αυτό, θέλω να καταστήσω διακριτή τη διαφορά ανάμεσα στην Αναρχία και τον Αναρχισμό. Η Αναρχία είναι όπως ανέφερα μία τάση, η ενσάρκωση της Απόλυτης Άρνησης, της Φωτιάς και του Χάους. Ο Αναρχισμός, αντίθετα, ως ιδεολογικοποιημένη σκέψη και στερεά δογματική, αποτελεί ιδεολογία, προκαθορισμένο σύστημα, εξ'ού και η λατινική κατάληξη –ismus. Ο Αναρχισμός, φέρων κάθε αλυσίδα του Διαφωτισμού αρνείται τον Πόλεμο, το Έγκλημα και την αρχέγονη Αδικία, θυσιάζοντας το ορμέμφυτο στο βωμό της Δικαιοσύνης, της Ειρήνης και της Κοινωνίας.

Γνωρίζοντας ότι πολλοί ξεσηκώθηκαν κατά καιρούς εναντίον αυτής της τοποθέτησης, απαντώ. Επιδιώκετε να μεταρέψετε την Αναρχία σε κοινωνικό αλκοόλ, σε παρηγορητή και παραμορφωτικό καθρέπτη που θα αποκρύψει την ασχήμια της κοινωνίας και τη δυσωδία του κουφαριού της που αποσυντίθεται. Πόσο κατώτερα συναισθήματα είναι ο οίκτος και η συμπόνοια ! Καταδικάστε την ουσία της Ζωής, καταδικάστε το Έγκλημα και τον Πόλεμο για να χαρείτε τη μιζέρια σας... Αλλά την Αναρχία αφήστε την ήσυχη. Καμμία σχέση δεν έχετε εσείς με την αυτοκυριότητα, με το απόλυτο Μηδέν και τη φωτιά της Εξέγερσης. Ονειρευτείτε επαναστάσεις και κοιμηθείτε ήσυχοι, νανουρισμένοι με τα παραμύθια της Δικαιοσύνης.

Αλλά Εγώ θα συνεχίσω να γελάω με τα όνειρά σας, θα συνεχίσω να χλευάζω τις αξίες και τα ιδανικά σας, την επαναστατική ή και "αναρχική" σας Ηθική. Θα φτύνω τις χριστιανικές σας δοξασίες για Έλεος, Βοήθεια, Αλληλεγγύη, Αγάπη και Σεβασμό. Επιμένετε να συντάσσεστε με την αδυναμία και την ασχήμια. As είναι. Η Αναρχία δε συστηματοποιείται, δε συνεργάζεται και δε συμμετέχει στον καθορισμό του πολιτικού γίγνεσθαι. Η Αναρχία είναι η ριζική άρνηση των πάντων, κάθε τάξης και κράτους, η ασίγαστη λύσσα για καταστροφή του υπάρχοντος.

Επανερχόμενος στο θέμα της σχέσης ανάμεσα στην Αναρχία και τον Κομμουνισμό, θεωρώ χρήσιμο να κάνω μια αναφορά στον δεύτερο. Γράφει ο Μαξ Στίρνερ :

«Είμαστε άνθρωποι που έχουμε γεννηθεί ελεύθεροι, και όπου κι αν δούμε,

βλέπουμε να μας έχουν κάνει υπηρέτες των εγωιστών! Πρέπει λοιπόν να γίνουμε κι εμείς εγωιστές ; Ο θεός να φυλάει! Προτιμάμε να κάνουμε τους εγωιστές αδύνατον να υπάρχουν! θέλουμε να τους κάνουμε όλους «κουρελήδες», θέλουμε όλοι να μην έχουν τίποτε, προκειμένου να έχουν «όλοι». Αυτά λένε οι σοσιαλιστές.

Και φυσικά το πρόσωπο που σας ονομάζει «όλοι» είναι ένα από τα κατεξοχήν μη-σώματα, η «κοινωνία». Εντοπίζεται εδώ μία αντίφαση. Η κοινωνία καλλιεργεί στους κοινωνούς της το ανήκειν σε αυτή. Το «όλοι». Παρότι Εγώ και όποιος διαβάζει αυτό το κείμενο τώρα είμαστε σώματα. Ποιος είναι όμως το σώμα της κοινωνίας ; «Εμείς είμαστε το σώμα της!». Μα, Εγώ κι εσύ είμαστε σώματα σίγουρα, αλλά μαζί είμαστε ακόμη δύο σώματα, όχι ένα. Επομένως, το «σώμα» της κοινωνίας είναι ένα φάντασμα, η ίδια η κοινωνία είναι ένα φάντασμα., ένα πνεύμα. Το σώμα της είναι μια φαινομενικότητα.

Ο πολιτικός φιλελευθερισμός αξέλειψε τον προσωπικό χαρακτήρα της επιβολής, όχι όμως και της ιδιοκτησίας. Ο προλετάριος έχει ανάγκη το χρήμα του μπουρζουά, το ίδιο συμβαίνει και με τον δεύτερο, ο οποίος χρειάζεται την εργασία του πρώτου. Η σχέση μεταξύ τους δεν είναι προσωπική, αλλά σχέση δότη-λήπτη, καθένας πάιρνει το ρόλο του ιδιοκτήτη. Εάν, λοιπόν, ο καθένας είναι αυτό που έχει, υφίσταται ανισότητα μεταξύ αστού και προλετάριου, και ακριβώς αυτή την ανισότητα επιχειρεί να εξελείψει ο κομμουνισμός.

Η κοινωνία θεωρείται ο μόνος ιδιοκτήτης σε αναλογία με την άποψη ότι το Κράτος πρέπει μόνο να δίνει εντολές. Υπάρχει εδώ, όμως, ένα ζήτημα. Το Κράτος εγγυάται την ατομική ιδιοκτησία καθιστώντας τους ιδιοκτήτες διακριτούς. Εάν κάποιος ικανοποιείται από αυτήν τη συνθήκη και αρκείται σε ό,τι έχει και είναι, τότε η κατάσταση αυτή δεν τον ενοχλεί. Εάν, όμως, αυτός ο ίδιος αποφασίσει ότι θέλει να έχει περισσότερα, αναζητώντας τα τά βρίσκει στη δύναμη άλλων προσώπων.

Καταλήγουμε, λοιπόν, σε μια αντίφαση την οποία επισημαίνει και ο Μ. Στίρνερ αναφερόμενος στον κοινωνικό φιλελευθερισμό, και κατά την οποία ενώ ως πρόσωπα κανένας δεν αναγνωρίζεται ως κατώτερος από τον άλλο, εντούτοις, ο ένας έχει αυτό που θα ήθελε, αλλά δεν έχει ο άλλος. Επομένως, ο πρώτος

έχοντας ό,τι χρειάζεται ο δεύτερος είναι πλούσιος και ο δεύτερος φτωχός. Υφίσταται, λοιπόν, μια πλαγίως εγκαθιδρυμένη ανισότητα των προσώπων.

Ο Κομμουνισμός, λοιπόν, κατά τον τρόπο με τον οποίο ο αστισμός κατήργησε τον προσωπικό χαρακτήρα της επιβολής τοποθετώντας έναν απρόσωπο απόλυτο μονάρχη επικεφαλής (το Κράτος), επιχειρεί να εξελείψει τον προσωπικό χαρακτήρα της Ιδιοκτησίας, τποθετώντας επικεφαλής έναν απόλυτο και μοναδικό ιδιοκτήτη, ο οποίος είναι ταυτόχρονα τόσο απρόσωπος όσο και το Κράτος, την Κοινωνία.

Έτσι, ο κομμουνισμός επιβάλλει την κοινωνία των κουρελήδων, εξισώνει προς τα κάτω και αποσπά το δεύτερο προσωπικό από το πρόσωπο μετά την επιβολή, την ιδιοκτησία. Θα ακολουθήσει και ο ανθρωπιστικός φιλελευθερισμός για να διαρρήξει την ιδιοτέλεια και τον εγωισμό στη σκέψη.
Βάσει των παραπάνω καμμιά σχέση δεν έχει η Αναρχία με τα κομμουνιστικά προτάγματα. Είτε εξουσιαστικός, είτε ελευθεριακός, ο κομμουνισμός είναι κοινωνικό σύστημα, και ως τέτοιο δεν μπορεί να συμπορεύεται με την καθαρή Άρνηση του συστήματος και της Ιδεολογίας. Αντίθετα, ο Αναρχισμός, ως σηψαιμικός ασθενής, αλυσίδα της Αναρχίας, δύναται να συνδεθεί με την κομμουνιστική προοπτική. Και τα δύο όντως παιδιά του Διαφωτισμού μπορούν να συνυπάρξουν στη σκέψη των κοινωνιστών.

Ως μηδενιστής, αρνούμαι την εξάλειψη του προσωπικού χαρακτήρα της κυριότητας, όχι για να ταυτιστώ με τη διατήρηση της καπιταλιστικής ατομικής ιδιοκτησίας, αλλά προτάσσοντας τον πόλεμο όλων εναντίον όλων.

Το δικαίωμα και η ελευθερία μου είναι τόσα όσο το μέτρο της Δύναμής μου.

Απέναντι, λοιπόν, στην προσπάθεια του Κομμουνισμού να επιβάλλει την κοινωνική ιδιοκτησία, ο μηδενισμός μου προτάσσει την ιδιοτελή αρπαγή. Άρπαξε και ιδιοποιήσου ότι χρειάζεσαι. Εάν υπάρξει αντίδραση, είναι δικό σου ζήτημα, ζήτημα που αφορά το ποσό της Δύναμής σου, να διατηρήσεις τα κεκτημένα σου.

Κάθε ιδεολογία που βασίζεται στο μαζισμό είναι παιδί του Διαφωτισμού, αλυσίδα

για κάθε πρόσωπο και στόχος για κάθε εξεγερμένο. Φασισμός , Κομμουνισμός, Αναρχισμός είναι στο επίπεδο των ηθικών αξιών ίσοι με τη διαφορά ότι ο πρώτος προτάσσει την ωμή βία και ο δεύτερος διέπεται από το δουλικό πνεύμα του χριστιανισμού. Την ίδια ώρα που ο φασισμός είναι θάνατος του πνεύματος, ο σοσιαλισμός είναι θάνατος της δύναμης.

Και η κοινωνία δεν παίρνει θέση, γι' αυτό ακριβώς είναι τέτοια. Φάντασμα, σώμα μη-σώμα, τίποτα παραπάνω από ένα κοπάδι ανδρεικέλων. Και περιμένετε από τον κοινωνικό βάλτο συνδρομή... Μα ζητάτε από την κοινωνία να εξεγερθεί εναντίον του ίδιου της του εαυτού ! Εναντίον της ίδιας της της φύσης, εκείνης της βαθιά φασιστικής φύσης.

Από το κείμενο «Μηδενισμός και Οργάνωση – Πρώτος Χαοτικός Κύκλος»

Η σύνδεση της Αναρχίας με την Κοινωνία και το εργατικό κίνημα

Η σύνδεση της Αναρχίας με τα εργατικά κινήματα και την Κοινωνία είναι μία σύνδεση, η οποία επιχειρείται αιώνες τώρα από τους κοινωνικούς αναρχικούς. Εάν ακολουθήσουμε την ιστορική πορεία του Αναρχισμού, η απόπειρα αυτής της σύνδεσης φαντάζει πολύ φυσιολική. Και οι δύο ιδεολογίες έχουν τις ρίζες στους στα ιδεώδη του Διαφωτισμού, ως εκ τούτου, συμπλέουν με την παραπάνω ανάλυση η οποία φέρνει την Κοινωνία, αυτό το α-σώματο φάντασμα, να αντικαταστήσει την προσωποποιημένη ιδιοκτησία. Ο κομμουνισμός, όσο και ο Αναρχισμός, πηγάζει, λοιπόν, από αυτή την κοινωνιοκεντρική θέση φέροντας την ίδια στογμή, όπως προανέφερα, όλες τις αλυσίδες του ουμανισμού.

Κανείς δεν μπορεί να αρνηθεί την ιστορική εξέλιξη της λέξης «αναρχισμός», η οποία οφείλει την ύπαρξή της στη διάσπαση ανάμεσα στους μαρξιστές και του κολλεκτιβιστές και μουτουαλιστές κατά στην Πρώτη Διεθνή. Η λέξη «αναρχισμός», η οποία βέβαια, πρωτοχρησιμοποιήθηκε από τον Π.Ζ.Προυντόν, θεμελιώνει αυτήν ακριβώς τη διαφωνία των κολλεκτιβιστών σε σχέση με το ζήτημα του Κράτους και της επανάστασης. Ο Προυντόν, αντιλαμβανόμενος, ότι η Αναρχία είναι όχι μια πραγματώσιμη κατάσταση,όπως παρουσιάζεται σήμερα από τους επιγόνους των πρώτων κοινωνικών αναρχικών (του οποίους, σε αντίθεση με τους σύγχρονους κοινωνικούς φιόγκους εκτιμώ ιδιαίτερα), αλλά μια τάση

πάνω απ' όλα, εισάγει την κατάληξη –ισμός, δηλωτική της τάσης, αλλά και του συστήματος.

Ο Αναρχισμός, λοιπόν, διαδραματίζει το ρόλο της στερεάς δογματικής στην οποία ολοκληρώνονται οι εννοιολογικοί κανόνες. Δεν είναι απελευθερωτική σκέψη, αλλά ένα δύσκαμπτο κουφάρι, το οποίο χαμοσέρνεται εδώ κι εκεί, δηλητηριάζοντας τα πρόσωπα και τους εξεγερμένους και συχνά μετατρέποντάς τους σε ακίνδυνους αυτιστικούς ακολούθους του.

Θεμελιώνεται, ο Αναρχισμός, σε μικρότερο βαθμό από τον κομμουνισμό ίσως, στη βάση μιας στην καταγωγή χριστιανικής λογικής ντετερμινισμού, ιστορικού και οικονομικού, η οποία εκτός από ανιστόρητη, είναι επικίνδυνη για το πρόσωπο και σε επίπεδο συνείδησης. Ο ντετερμινισμός και η υποταγή στο Φάντασμα της Τάξης και της Κοινωνίας δεν είναι άλλωστε αυτοί που καλλιεργούν νέα κοινωνικά, άρα αλλοτριωτικά, πρότυπα ; Το σπουδαιότερο δεν είναι, όμως, η καλλιέργειά τους, αλλά η αναγωγή τους σε «Ιερό». Με την ίδια λογική που ο αστισμός υψώνει το Νόμο και το Κράτος, μαζί και το Έθνος στο βωμό του «Ιερού», ο Αναρχισμός εξυψώνει τον «Άνθρωπο», την «Κοινωνία» και την «Τάξη».

Και σε αυτή ακριβώς τη βάση, συνδέεται ο Αναρχισμός με τα ερπατικά κινήματα. Μην έχοντας άλλο ετγαλείο ανάλυσης από την πάλη των τάξεων, ξεσκονίζει τα μαρξιστικά του εγχειρίδια και δίνεται με όλη του τη δύναμη στον αγώνα για την ταξική χειραφέτηση. Μετατρέπονται οι κοινωνιστές σε ουρά των εργατών, προκρίνουν και καλλιεργούν την ταξική έναντι της προσωπικής συνείδησης. Δεν είναι άλλωστε τυχαία η επίθεση που δέχονται από μεγάλη μερίδα των κοινωνικών οι αρνητές εργασίας και οι περήφανοι Απαλλοτριωτές, και για όσους δε θέλουν να εθελοτυφλούν, δεν είναι τυχαία η σύγχυση του «χώρου» αναφορικά με την απεργία στη Χαλυβουργία και τις πρόσφατες απεργίες στα μέσα μεταφοράς.

Εφόσον η πλέμπα ενδιαφέρεται να έχει το στομάχι γεμάτο, είναι αυτονόητο πως κάθε φορά που τα αναρχικά μπλοκ συντάσσονται με τους διάφορους συνδικαλιστές, ενώνονται με τον κοινωνικό βάλτο στη διεκδίκηση συντεχνιακών αιτημάτων (ασφαλιστικό, εργασιακά κτλ.) ή χρησιμοποιούνται εργαλειακά ως εμπροσθοφυλακή της πλέμπας, η οποία χειροκροτεί αναψοκοκκινισμένη όταν τη

βολεύει και κρύβεται πίσω από αυτά.

Τα πράγματα πλέον είναι περισσότερο ξεκάθαρα από ποτέ. Φαίνεται πως ο μόνος τρόπος για να προσεγγιστεί το «επαναστατικό υποκείμενο» (βλ. Προλεταριάτο, όχι το «επικίνδυνο» που περιγράφει ο Στίρνερ, αλλά το χαριτωμένο της εργασίας και της εθελοδουλίας) από τους κοινωνικούς είναι οι τελευταίοι να ταυτιστούν τώρα περισσότερο από ποτέ με τον εργατισμό και την Τάξη. Εποχή επιστροφής στη μήτρα, λοιπόν.

Απέναντι στον Αναρχισμό, Εγώ προτάσσω αλαζονικά και περήφανα την Αναρχία της Φωτιάς και του Χάους, την Αναρχία της Άρνησης και της Επίθεσης στην Κοινωνία, το Κράτος, την Εξουσία, την Τάξη και κάθε άλλη αλυσίδα με την οποία ο Διαφωτισμός και η Ανθρωπότητα, άλλο μη-σώμα, αδύναμο και αρρωστιάρικο ζώο, φόρτωσαν το πρόσωπο.

Προτάσσω τη Πένα και το Μαχαίρι μου ενάντια σε κάθε θιασώτη και μαντρόσκυλο του υπάρχοντος, και ο Αναρχισμός δεν ξεφεύγει. Προαναγγέλλω το φρικτότερο Έγκλημα ενάντια στις αλυσίδες, ενάντια στον «Άνθρωπο» και τις υπόλοιπες Αξίες. Και η δολοφονία του Αναρχισμού από την περήφανη, νέα και απόλυτη Αναρχία, η Ανατολή του Μηδενός πάνω από το πτώμα του Ουμανισμού δεν είναι προιόν ντετερμινιστικού συλλογισμού, αλλά μια υπόσχεση που δίνει ο Μηδενισμός έχοντας το βλέμμα του στραμμένο στο εδώ και το τώρα, μια υπόσχεση ενός Μηδενισμού που πηγάζει από το ανυπότακτο Εγώ των Μοναδικών.

Καμμία σχέση δεν έχει αυτή η Αναρχία με τον εργατισμό και την Κοινωνία. Είναι βαθιά αντικοινωνική και επιθετική απέναντι στην Ηθική της εργασίας και τους πρόθυμους σκλάβους, όσο επιθετική είναι απέναντι στους κρατιστές και τους γλείφτες τους. Και η Μηδενιστική Αναρχία, δεν υπόσχεται ενδιάμεσες στάσεις και στάδια, ούτε ενδιαφέρεται γι' αυτά. Προτάσσει την απόλαυση της Καταστροφής και τη διαρκή Άρνηση.

«Αρκετά, αρκετά, αρκετά!
Καθώς ο ποιητής μεταμορφώνει τη λύρα του σε μαχαίρι
Καθώς ο φιλόσοφος μεταμορφώνει την έρευνά του σε βόμβα(...)
Είναι η ώρα, είναι η ώρα, είναι η ώρα!

Και η κοινωνία θα πέσει
Η πατρίδα θα πέσει
Η οικογένεια θα πέσει
Όλα θα πέσουν αφότου ο Ελεύθερος Άνθρωπος γεννηθεί...»

Renzo Novatore

Εξέγερση ή Επανάσταση ;

Η Επανάσταση διαφέρει ουσιαστικά από την Εξέγερση. Ο χαρακτήρας της πρώτης είναι ξεκάθαρα ρεφορμιστικός, αφού καταργεί βίαια μία κατάσταση, μόνο για να ανοικοδομήσει μία νέα στη θέση της. Η αστική επανάσταση ανέτρεψε τις μικρές μοναρχίες των νομοκατεστημένων τάξεων για να τις αντικαταστήσει με μια απόλυτη απρόσωπη και συγκεντρωτική μοναρχία, το Κράτος. Η Επανάσταση ως διαδικασία κατακρυμνίζει τους θεούς του παιλαιού κόσμου μόνο για να ουρλιάξει πάνω από το φρεσκοχτισμένο τάφο τους «Ζήτω ο Νέος θεός!» Καταργεί δεδομένες αξίες και την ηθική που τις γέννησε, όχι μια για πάντα, αλλά για να τις αντικαταστήσει με αυτές του «Νέου Κόσμου».

Κάθε Επανάσταση διέπεται από αυτά τα χαρακτηριστικά, είτε αστική, είτε κομμουνιστική, είτε αναρχική ή, όπως πιο κομψά αναφέρεται πλέον για να μην τρομάξει και το ποίμνιο, κοινωνική. Το άτομο χρησιμοποιείται εργαλειακά από την Επανάσταση χωρίς στην πραγματικότητα να δρα. Δρον υποκείμενο είναι το μη-σώμα, ο τίτλος που το περιβάλλει διαφέρει από περίοδο σε περίοδο, άλλωτε επαναστατικό υποκείμενο θεωρείται το Έθνος, άλλωτε η Τάξη, άλλωτε η Κοινωνία.

Ο Αναρχισμός προτάσσει την Κοινωνική Επανάσταση, την ίδια δηλαδή προσπάθειας ανακύκλωσης των αξιών και ανανέωσης των αλυσίδων. Σκοπός της Επανάστασης δεν ήταν και δεν είναι η Αυτοκυριότητα, αλλά ο κοινωνικός μετασχηματισμός, η παραπέρα συνέχιση, δηλαδή, του ακρωτηριασμού της προσωπικής βούλησης. Τάσσομαι ανοιχτά ενάντια στην Κοινωνική Επανάσταση των κοινωνικών, επειδή αφενός δεν αναγνωρίζω τίποτα το εξεγερσιακό στις κοινωνικές της διακηρύξεις και αφετέρου, αρνούμενος την ίδια την Επανάσταση,

αρνούμενος να θυσιαστώ για οποιαδήποτε διακήρυξη, οποιοδήποτε «Ανώτερο Σκοπό».

Θα είμαι ειλικρινής. Δε συμμερίζομαι κανένα όνειρο κοινωνική επανάστασης, κανένα επαναστατικό όνειρο γενικά. Στόχος μου η υψηλότερη Κορυφή και η βαθύτερη Άβυσσος. Ο Μηδενισμός ως καθαρή και απόλυτη τάση δε χρειάζεται καμμία απολύτως υπεράσπιση απέναντι στους ιδεολογικούς -ισμούς σας.
Ο Μηδενισμός και η Αναρχία θα συντροφεύουν για πάντα τους μηδενιστές στο δρόμο της Φωτιάς και της Άρνησης.
Και το βλέμμα μου δεν είναι στραμμένο σε δανεικά όνειρα και μετεπαναστατικούς παραδείσους. Ονειρευτείτε εσείς σοσιαλιστικές και κομμουνιστικές ουτοπίες, Εγώ θα συνεχίσω να πορεύομαι προς το απόλυτο Τίποτα, όχι περιτρυγιρισμένος από σκουπίδια και "νοικοκυραίους", αλλά από την Οργή και τη Λύσσα της Καταστροφής.
Κρατήστε το αλφάδι σας, δεν το διεκδίκησα ποτέ. Πώς θα μπορούσε, άλλωστε, η Αναρχία να φυλακιστεί σε μια τόσο αξιολύπητη φράση ; "Η Αναρχία είναι Τάξη"... Κρατήστε τη Δημοκρατία σας και τις οργανώσεις σας, το Μηδέν δε συνδιαλλέγεται με την Αδυναμία. Και τα μαυροκόκκινα σημαιάκια σας μαζί με τη θηλειά του εργατισμού.
Τα λάβαρα των μηδενιστών ήταν και θα είναι Μαύρα. Πλαισιωμένα από το χορό του θανάτου και τον Αντίχριστο που γεννιέται από τη Φωτιά και το Αίμα.

Από το κείμενο «Μηδενισμός και Οργάνωση – Πρώτος Χαοτικός Κύκλος»

Η Εξέγερση, αντίθετα, είναι στιγμές, στιγμές κατά τις οποίες το πρόσωπο κατακτά την Αυτοκυριότητα, στιγμές που οι λύκοι επιτίθενται με όλη τους τη μανία στο κοπάδι, στιγμές που το Μηδέν ανατέλλει και οι κραυγές των κρατιστών και της Κοινωνίας, καθώς το μαχαίρι του Πολέμου Όλων Εναντίον Όλων βυθίζεται στα σπλάχνα τους, συντροφεύουν το ιερόσυλο γέλιο των περήφανων Εγκληματιών της Σκέψης και της Δράσης.

Στιγμές, κατά τις οποίες το Ένστικτο ποδοπατεί τον κοινωνικό κομφορμισμό και το Χάος πλησιάζει ακόμη περισσότερο. Η Εξέγερση βάφει τον ουρανό των μητροπόλεων με το Μαύρο του Ερέβους και το Χρυσό του λαμπρότερου

Ήλιου. Και κάτω από αυτόν υπέροχο διεστραμμένο ουρανό, η Δολοφονία των συμβόλων μετατρέπεται σε Ποίηση και ο Εμπρησμός του ιδεώδους σε δμεθυστική απόλαυση. Διότι ο Μηδενιστής Αναρχικός δεν αναγνωρίζει τον αυτό του ως τέτοιο, υπηρετώντας κάποιο ιδανικό, αλλά ορμώμενος από την Απόλαυση και την Επιθυμία της Καταστροφής.

Σημειώσεις στη στρατηγική της Επίθεσης

Η επίθεση ενάντια στο υπάρχον για να είναι τέτοια, θεωρώ πως θα πρέπει να είναι ολική και πολυδιάστατη. Έτσι, την «πένα» πρέπει να πλαισιώσει το «μαχαίρι», τη θεωρία να ακολουθεί η πράξη. Άλλωστε, αυτή είναι η ειδοποιός διαφορά ανάμεσα στους Αναρχικούς της Πράξης, τους συντρόφους που αγκάλιασαν τη Φωτιά και ρίχτηκαν με όλα τα μέσα στον ολοκληρωτικό Πόλεμο ενάντια στο υπάρχον, από τους ρεφορμιστές αναρχικούς. Το δέσιμο θεωρίας και πράξης είναι που διαχωρίζει τους συντρόφους που χαρακτηρίζονται από ζωτική αφθονία, από εκείνους τους συντρόφους που αποφεύγουν την έμπρακτη σύγκρουση.

Η ανάδυση της νέας Αναρχίας, το ξέσπασμα αυτό των μαχόμενων μειοψηφιών, των Μηδενιστών και των Εγκληματιών της Σκέψης και της Δράσης, συνοδεύεται από μια νέα πρακτική επίθεσης.

"Να χτυπάμε τον εχθρό εκεί που δεν το περιμένει. Αυτή είναι η νέα ποίηση."

Πρώτο βήμα είναι η αποδαιμονοποίηση της Αναρχικής Βίας. Η Βία και ο Τερρορισμός δεν ήταν ποτέ και δεν είναι μέρος της άμυνας των κινημάτων απέναντι στη διαρκή Βία του Κράτους. Η αναρχική βία, αντιδημοκρατική και ανίερη, δεν αναζητά άλλοθι για να χτυπήσει. Το Εγώ αρνείται να αναμένει την κοινωνική νομιμοποίηση της επίθεσης. Αρνείται να ετεροκαθοριστεί και μάλιστα από τον εχθρό, ένα από τα φαντάσματα ενάντια στα οποία πολεμά.

Ούτε υπάρχει λόγος η Αναρχία να οριοθετήσει το φάσμα της Βίας της, το τσάκισμα του ουμανισμού και της ευαισθησίας για τον εχθρό είναι για μένα τμήμα αυτής της νέας πρακτικής της επίθεσης. Κάθε σύμβολο του Κράτους και της Εξουσίας είναι στόχος. Εκκλησίες, κρατικά και κυβερνητικά κτήρια, κάθε φωλιά των μπάτσων, κτήρια κάθε ρεφορμιστικής και εθελόδουλης ένωσης (όπως για παράδειγμα το

σπίτι του αντιπροέδρου του ελληνοπακιστανικού συλλόγου το οποίο αποτέλεσε στόχο των συντρόφων της ΣΠΦ ή το κτήριο της ΓΣΕΕ).

Μακριά και πέρα από το ανώφελο πανηγύρι των απεργιών και των διαδηλώσεων, το Κράτος και η Κοινωνία μπορούν να τσακιστούν από την Επίθεση των εξεγερμένων προσώπων. Μόνο οι αναρχικές αντάρτικες ομάδες είναι σε θέση, δρώντας μεμονωμένα ή σε συνεργασία να πλήξουν το υπάρχον.
Αλλά ακόμα και στην αναμπουμπούλα του κοινωνικού πανηγυριού μιας 24ωρης απεργίας, ο λύκος μπορεί να βρει την ευκαιρία να «χαρεί». Κινήσεις αντιπερισπασμού και διάχυση της δράσης των πυρήνων μακριά από το σημείο της μαζικής σύγκρουσης, δύνανται να επιφέρουν σημαντικά αποτελέσματα και ανάλογη διάχυση του Χάους.

Καταλήγοντας

Στεκόμαστε εδώ, οπλισμένοι με Μίσος και θέληση για Καταστροφή, έτοιμοι να συμμετάσχουμε στον προαιώνιο χορό του Χάους και της διαρκούς Εξέγερσης. Έτοιμοι να πραγματώσουμε κάθε συνωμοτική σκέψη μας. Είμαστε οι προάγγελοι του Χάους και της Φωτιάς. Και είμαστε εδώ, είτε σας αρέσει είτε όχι.

Από το κείμενο «Μηδενισμός και Οργάνωση – Πρώτος Χαοτικός Κύκλος»

Άρνηση - Επίθεση – Εξέγερση
Πόλεμος με όλα τα μέσα εναντίον όλων
Για την Υψηλότερη Κορυφή και τη Βαθύτερη Άβυσσο

Niger Lupus Negationis

Κείμενο που δημοσιεύτηκε στο 1ο τεύχος του εντύπου "Μηδενιστική Πορεία για τη διάχυση της Φωτιάς και του Χάους"

Η εσωτερική εξέγερση - Κατασπαράσσοντας την ιδεολογικοποίηση του Μηδενισμού

Ο Μηδενισμός, η διαρκής και καθαρή Άρνηση, δεν είναι ποτέ δυνατόν να μεταβληθεί από εργαλείο ερμηνείας της πραγματικότητας και σύμμαχο στο διαρκή πόλεμο ενάντια στο Κράτος και την Κοινωνία, σε ένα σύστημα, μια απονεκρωμένη ψευδοσυνείδηση. Μια τέτοια μεταβολή θα καθιστούσε ακαριαία την Άρνηση ανίσχυρη και αυτοαναιρούμενη, τον ίδιο το «Μηδενισμό» από εργαλείο, δυνάστη της συνείδησης. Το μείζον στην αναζήτηση κάθε αναρχικού συντρόφου στις πεδιάδες της Επίθεσης και του άγριου Χαοτικού χορού είναι η προσήλωση στη ίδια του τη συνείδηση. Μπορεί ποτέ το πρόσωπο να απαλλαγεί από τη συνείδησή του ; Φυσικά όχι. Είναι, όμως, πιθανό, εφόσον το πρόσωπο δε φέρει μια κλειστή, βαθιά προσωπική συνείδηση, να μετατρέψει το ίδιο το εργαλείο, τη μέθοδο της επίθεσης, σε εσωτερικευμένη αξία. Να μετατρέψει τον ανόθευτο Μηδενισμό σε μία καχεκτική μάζα ηθικών κανόνων και υποχρεώσεων.

Η Ιδεολογικοποίηση του Μηδενισμού

Η μηδενιστική σκέψη αναπτύσσεται έξω από προκαθορισμένες νόρμες και ιερότητες. Ο πόλεμος ενάντια στον κόσμο διέπεται μονάχα από μια «αρχή». Κάθε πράξη του προσώπου πρέπει να είναι σύμφυτη με το ορμέμφυτο, με την καθαρή του βούληση. Ο,τιδήποτε άλλο είναι συμβιβασμός, άτακτη υποχώρηση μπροστά σε συμβάσεις και «πρέπει». Μια τέτοια ιδεολογικοποίηση, μια ταύτιση του εργαλείου με τη βούληση, είναι επικίνδυνη και αποπροσανατολιστική. Όταν

ο Μηδενισμός εκλαμβάνεται και αυτός ως σύστημα ιδεών, ως μια ιδεολογία με συγκεκριμένα όρια και στοχεύσεις, τότε το πρόσωπο παύει να αναζητεί στιγμές αυτοκυριότητας και Χάους, αλλά αναπτύσσει την προσωπικότητα, τις ιδέες και τις στοχεύσεις του ώστε να μετατραπεί σταδιακά σε «ολοκληρωμένο μηδενιστή».

Φυσικά, μια τέτοια προσπάθεια σύνδεσης του Μηδενισμού με κάποιο Ιδανικό, ακόμα και αν αυτό ονομάζεται Αναρχία ή μηδενιστική αυτοπλήρωση, οδηγεί σε «Ιερότητα». Ο Μηδενισμός μετατρέπεται σε Ιερό με τον ίδιο τρόπο που ο θεός των παπάδων αποκαθηλώνεται για να πλασαριστεί κομψός πάνω από το πτώμα του, μα πάντα το ίδιο δουλικός και αδύναμος, ο «Άνθρωπος». Φτάνουμε, δηλαδή, σε ένα οξύμωρο κατ'αρχήν σχήμα ταύτισης του Αρνητή με το αντικείμενο της Άρνησης. Φυσικά, ένας τέτοιος «μηδενισμός» που αναφέρεται σε ιερά και όσια και προτάσσει ιδανικά που πρέπει να εκπληρώσει ο κοινωνός του, είναι και αυτός το ίδιο σηψαιμικός με την Ηθική και την Ιδεολογία και πρέπει να τσακιστεί χωρίς δεύτερη σκέψη.

Γιατί, όμως, φτάνουν κάποιοι στο σημείο να θεωρούν το Μηδενισμό ένα άτυπο Ευαγγέλιο ; Γνώμη μου είναι πως για να απαντήσουμε, θα πρέπει να προχωρήσουμε καταρχάς σε μία σημαντική διάκριση. Η διάκριση αυτή αφορά τη σχέση ανάμεσα στο Μηδενισμό (που Εγώ προτάσσω) και το Ρώσικο Νιχιλισμό. Ας γίνει, λοιπόν, πλέον ξεκάθαρο. Ο ρώσικος νιχιλισμός και ο νετσαγιεφισμός δεν έχουν σχέση με το φιλοσοφικό ρεύμα του αναρχοατομικισμού, δεν έχουν σχέση με το Μηδενισμό και τους αναρχικούς της πράξης. Και αυτό διότι, ο ρώσικος νιχιλισμός, κραυγαλέα και χωρίς κανένα δισταγμό, προτάσσει την ευημερία της μάζας και προωθεί με κάθε μέσο, έστω και αν χρειαστεί να ασπαστεί μπλανκιστικές πρακτικές, την επανάσταση των μαζών.

Ο Μηδενισμός, δε φέρει καμία ιερότητα στον πυρήνα του. Αντίθετα, αρνείται να συνεργαστεί, πόσο μάλλον να εκθειάσει, με τις μάζες, αρνείται τη μαζικότητα και την κοινωνία. Ο Μηδενισμός στρέφεται θεωρητικά και πρακτικά, ενσαρκώνοντας την Άρνηση στην πιο όμορφη και καθαρή της μορφή, ενάντια στα ιδανικά και τα ιερά του νετσαγιεφισμού, την Ηθική και το Λαό. Δηλώνει σε όλους τους τόνους πως κινητροδοτείται από την απόλαυση και τη χαρά της Καταστροφής και δε μετατρέπει ποτέ το πρόσωπο σε καλόγερο της επανάστασης, αλλά αντίθετα, ο ίδιος ο μηδενιστής είναι κατ' επιλογή «αντάρτης της απόλαυσης», όπως πολύ

Η διάκριση αυτή είναι απαραίτητη, τόσο για να απομακρυνθούν οι όποιες παρεξηγήσεις, όσο και για να εντοπιστούν τα αίτια της ιδεολογικοποίησης της Άρνησης.

Η δόμηση αντι-αξιών και η ανάπτυξη νέας Ηθικής

Ανεξάρτητα από την προέλευση της ιδεολογικοποίησης της μηδενιστικής σκέψης, είναι σαφές πως δεν αναφερόμαστε πλέον σε ουσιαστικό μηδενισμό, αλλά σε έναν κατ' επίφαση τέτοιο, ο οποίος χρησιμοποιείται είτε από το άτομο (με το διαχωρισμό μεταξύ ατόμου και προσώπου που έχει γίνει σε προηγούμενα κείμενα να διατηρείται ως έννοια), είτε από την ίδια την κοινωνία ως ανάχωμα, διαφυλάσσοντας ιερά. Εάν η Άρνηση δεν είναι ισοπεδωτική και ολοκληρωτική ή εάν το άτομο προσκολληθεί σε αντι-αξίες και δομήσει μέσα του μια νέα Ηθική, ψευδομηδενιστική, με βάση τα ιερά αυτά, τότε οδηγούμαστε σε μία από τις πολλές αλλαγές «στο θρόνο» χωρίς κατάργηση της «μοναρχίας».

Έτσι, το άτομο, ενώ αρνείται την αστική ή εργατική Ηθική, αδύναμο να σκεφτεί, να δράσει και εν γένει να ζήσει χωρίς Ηθική, προσκολλάται στην ίδια την Άρνηση και ψάχνει αγωνιωδώς αντι-αξίες που στο φαντασιακό του πηγάζουν από αυτή, ώστε να γατζώσει την ύπαρξή του πάνω τους.

Παράδειγμα στα παραπάνω αποτελεί η αναρχική μηδενιστική εξέγερση. Εάν η εξέγερση καταστεί αυτοσκοπός ή ιερό, τότε μετατρέπεται σε αυτό που ο Μαξ Στίρνερ ονομάζει «έμμονη ιδέα», το άτομο ζει για την εξέγερση και όχι για τον εαυτό του, η ίδια η εξέγερση από μέσο για αναζήτηση στιγμών αυτοπραγμάτωσης, αυτοκυριότητας και Χάους, μετατρέπεται σε τελικό σκοπό, γεγονός που απονεκρώνει το νόημά της και τελικά οδηγεί σε αλλοτρίωση και «ψυχαναγκασμό».

Το ίδιο θεωρώ πως συμβαίνει με την Αναρχία, όπως γίνεται αντιληπτή από την πλειοψηφία των κοινωνικών αναρχικών. Η μετατροπή, δηλαδή, του μέσου σε σκοπό, στραγγαλίζει την ίδια την Αναρχία. Από αυτή την αφετηρία ξεπηδά ο σηψαιμικός και βαθιά ιδεολογικοποιημένος Αναρχισμός.

Απονέκρωση από την Πράξη

Εμείς είμαστε αναρχικοί της πράξης. Οι ιδέες και οι θεωρίες που δεν τολμούν να γίνουν πράξεις, παραμένουν δειλές φλυαρίες και τρέφονται με δικαιολογίες και αναστολές απραξίας. Εμείς δε διωκόμαστε απλά για κάποιες όμορφες αναρχικές ιδέες που αποτυπώσαμε σε κάποιο κομμάτι χαρτί, αλλά για την ΕΠΙΛΟΓΗ μας οι ιδέες μας να μιλήσουν και μέσα απ' τη φλόγα που ανάβει το φιτίλι, απ' το στουπί που αγκαλιάζει τη μολότοφ, απ' την κάννη ενός όπλου που είναι ακόμα ζεστή...

Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς

Η απομόνωση της σκέψης από την πράξη, η μη μετουσίωση της πέννας σε μαχαίρι απονεκρώνει επίσης το Μηδενισμό. Η σκέψη, παρότι πολύτιμο και πανίσχυρο εργαλείο λυσσασμένης επίθεσης στο Κράτος και την Κοινωνία, όταν δεν τροφοδοτεί την έμπρακτη αναρχική μηδενιστική δράση, φτάνει μόνο ως τα μισά του δρόμου.

Θα πρέπει, ωστόσο, να ποινικοποιηθεί η αδυναμία επίθεσης με όρους αντισυμβατικού πολέμου στα σύμβολα του υπάρχοντος. Φυσικά και όχι. Κάθε μηδενιστής θέτει μόνος του το όριο της δράσης του, δεν μπορεί να εξαναγκαστεί να στραφεί στο ένοπλο. Αυτό που είναι, όμως, επιζήμιο για τον ίδιο το Μηδενισμό, την ίδια την Άρνηση και την επίθεση εν γένει, είναι το καλούπωμα της αδυναμίας σε ιδεολογικά πλαίσια.

Μια τέτοια προσπάθεια να εμφανιστεί ο Μηδενισμός ως μια μόνον φιλοσοφική τάση, αποκομμένη από την έμπρακτη δράση, τον περιορίζει και τον εξισώνει με τις συζητήσεις του καφέ στα μικροαστικά σαλονάκια. Ο Μηδενισμός είναι ό,τι ο μηδενιστής θέλει να είναι, είναι το μέσο το καθενός προκειμένου να απαλλαγεί από τις αλυσίδες της κοινωνίας και της ηθικής, δεν είναι ούτε αποκλειστικά θεωρητικό ζήτημα, ούτε και αποκομμένος από κάθε σκέψη.

Το τσάκισμα, λοιπόν, της ιδεολογικοποίησης του Μηδενισμού διέρχεται από το πεδίο του ίδιου του Μηδενισμού. Μόνο μέσω της άρρηκτης σύνδεσης θεωρίας και πράξης (στο βαθμό που μπορεί ο καθένας να την υποστηρίξει), μπορεί να νοείται

Μηδενισμός, μόνο έτσι κατορθώνει η Λύσσα και το Μίσος προς το Κράτος και την Κοινωνία να μετουσιωθεί σε ουσιαστική απειλή.

Το σημείο αυτό προσφέρεται για μια ουσιαστική παρατήρηση. Η προσκόλληση στην ανάγκη για δράση, όσο απαραίτητη και αν εμφανίζεται η τελευταία, δεν μπορεί παρά να μεταβάλλεται σε φετιχισμό και να καταλήγει πολλές φορές σε θλιβερά αποτελέσματα, όπως η a priori αποδοχή και υποστήριξη του όποιου ενόπλου (χαρακτηριστικό παράδειγμα ο ΕΛΑΣ), αλλά και η ταύτιση της μηδενιστικής βίας με οποιαδήποτε μορφή βίας ενάντια στο κράτος. Θα πρέπει να γίνει κατανοητό πως οποιοσδήποτε εξεγείρεται εναντίον της κρατικής μηχανής δεν είναι αυτόματα σύντροφος, ούτε φυσικά θα πρέπει να θεωρείται τμήμα της αντικρατικής τάσης ή ακόμα και της μαύρης Αναρχίας.

Εάν, λοιπόν, τίθενται συγκεκριμένες προϋποθέσεις και χαρακτηριστικά που αποδελτιώνουν τη μηδενιστική βία, μπορούμε να θεωρήσουμε πως συμβαίνει κάποιου είδους φιλτράρισμα όσον αφορά τα ίδια τα υποκείμενα ; Και αν, ναι, αποτελεί η θέση αυτή ολίσθηση προς τον ελιτισμό ; Για να έρθω στα λόγια των «συντρόφων» της Συσπείρωσης, οι οποίοι τόσο αβίαστα συνέρραψαν πρόσωπα και γεγονότα, αγιάζει ο σκοπός τα μέσα ή όχι ;

Για το ζήτημα της εργαλειακής χρησιμοποίησης

Κατ' αρχάς, θεωρώ χρήσιμη την αποδόμηση της ίδιας της φράσης. «Ο σκοπός αγιάζει τα μέσα», λοιπόν. Έχει διατυπωθεί ήδη με κάθε τρόπο η θέση πως ο Μηδενισμός είναι ένα εργαλείο ερμηνείας και επίθεσης, την ίδια ώρα που η Αναρχία αποτελεί όχι ένα τελικό στάδιο ή μια κοινωνική πανούκλα, αλλά το μέσο για την πλήρη απαλλαγή από τις αλυσίδες που φορτώνει η κοινωνία και η εξουσία στη συνείδηση. Επομένως, η Αναρχία δεν είναι ο «σκοπός».

Θα μπορούσε κανείς να υποστηρίξει πως με βάση την παραπάνω παραδοχή, η Αναρχία όντως δεν είναι ο τελικός σκοπός, θέτοντας όμως στη θέση της την ίδια την αυτοκυριότητα. Θα ούρλιαζε τότε στ' αυτιά μας, «η Αυτοκυριότητα είναι ο σκοπός σας!». Τι είναι όμως η αυτοκυριότητα ;

Το θεϊκό είναι υπόθεση του θεού το ανθρώπινο, «του ανθρώπου». Η δική μου υπόθεση δεν είναι το θεϊκό ούτε το ανθρώπινο, δεν είναι το αληθινό, το καλό, το δίκαιο, το ελεύθερο κ.ο.κ.• είναι μόνο το δικό μου, και δεν είναι γενική, αλλά -μοναδική, όπως είμαι κι εγώ μοναδικός. Για μένα, τίποτε δεν βρίσκεται πάνω από μένα!

Μαξ Στίρνερ, Ο Μοναδικός και η Ιδιοκτησία του

Μια τοποθέτηση επάνω στην αυτοκυριότητα, θα πρέπει να ξεκινήσει από μια συγκεκριμένη για μένα παραδοχή. Η ουσία που εκφράζει ο όρος δεν πραγματώνεται στο απόλυτό του. Με άλλα λόγια, όπως συμβαίνει και με την ελευθερία, δεν υπάρχει απόλυτη αυτοκυριότητα, αλλά καταρχήν η έννοια αφορά τη συνείδηση και την απαλλαγή της από κάθε εσωτερικευμένη αξία, κάθε απότοκο της κοινωνίας που παρασιτεί σε βάρος του ενστίκτου του προσώπου.

Και στη βάση αυτή, καθίσταται ανούσια η εργαλειακή χρησιμοποίηση των υποκειμένων ώστε να εξυπηρετηθεί ο «σκοπός», επειδή πολύ απλά ο «σκοπός» δεν είναι ποτέ δυνατόν να πραγματωθεί στην ολότητά του. Δεν ορίζεται σκοπός. Χωρίς σκοπό όμως, δεν έχει νόημα η καθαγίαση του μέσου.

Τι σημαίνει όμως αυτό πρακτικά, πέρα από αοριστολογίες και θεωρητικές συζητήσεις ; Σε πρώτη φάση ποιος μπορεί να ονομάζεται σύντροφος ; Για μένα το ζήτημα είναι απλούστατο, σύντροφός μου είναι ο αντικοινωνικός, ο μηδενιστής αναρχικός της πράξης, ο χαοτικός και ο εγωιστής. Όλοι οι υπόλοιποι δεν είναι σύντροφοί μου, το εάν συμπράττω ή όχι μαζί τους, καθορίζεται από άλλους παράγοντες.

Οι παράγοντες αυτοί αφορούν τη στόχευση του μηδενιστή και είναι χρονικά προσδιορισμένοι. Η σύμπραξη με τον καθένα, εάν εξυπηρετεί κάποια βραχυπρόθεσμη επιδίωξη και φυσικά δε δρα επιβαρυντικά για το πρόσωπο σε συνειδησιακό και πρακτικό επίπεδο, δε θα πρέπει να δαιμονοποιείται. Αυτό δε σημαίνει σε καμία περίπτωση «επαφή» του Μηδενισμού με το Ρώσικο Νιχιλισμό, καθώς ο δεύτερος δρα στο όνομα της μάζας, ποδοπατά το προσωπικό συμφέρον και την παρόρμηση, θέτει ένα συγκεκριμένο πλαίσιο, ενώ ο Μηδενισμός, όντας εχθρικός προς τη θεωρητικοποίηση και τον προγραμματισμό όπως αυτός

παρουσιάζεται από τους νιχιλιστές, πυροδοτεί ένα πρωτόγνωρο χαοτικό χορό., χωρίς αρχή και τέλος, χωρίς δεσμεύσεις και ιερατεία, χωρίς επαναστατικά υποκείμενα και προφητείες που πρέπει να εκπληρωθούν.

Εν ολίγοις, ο Μηδενισμός απορρίπτει και φτύνει στο πρόσωπο κάθε ντετερμινισμό, ιστορικό, πολιτικό, κοινωνικό ή οικονομικό και παραδίδει το μηδενιστή στην τρελή πορεία προς το Τίποτα. Σε μια τέτοια πορεία, δεν υπάρχει σκοπός, δεν υπάρχει «πρέπει», αλλά ορμέμφυτο και «θέλω». Και σε αυτό το διεστραμμένο χαοτικό χορό, ο νιχιλισμός και η λατρεία του για την τελική στόχευση ασφυκτιά.

Γράφει ο Φ. Νίτσε στο «Τάδε Έφη Ζαρατούστρα»:

«Δε λέτε, ότι ο καλός σκοπός αγιάζει κάθε πόλεμο ; Κι εγώ σας λέω, ο καλός πόλεμος αγιάζει κάθε σκοπό.»

Ακόμα, όμως, και η αυτοκυριότητα δεν είναι παρά ένα τμήμα του διαρκούς πολέμου κατά του υπάρχοντος. Ας γίνει ξεκάθαρο. Δεν υπάρχει κάποιο σημείο παύσης του Πολέμου, ο πόλεμος είναι διαρκής και δεν αφορά μόνο την παρούσα κοινωνία, αλλά επεκτείνεται σε κάθε μελλοντική. Από τη στιγμή που το φάντασμα δεν καρατομείται, αλλά απλώς αντικαθίσταται από ένα άλλο, η επίθεση συνεχίζεται. Έτσι είναι και έτσι θα είναι για όσο υπάρχουν Κοινωνίες και Κράτη. Είναι όμως αυτοσκοπός ο Πόλεμος και κατ' επέκταση, είναι οι μηδενιστές καλόγεροι του πολέμου ;

Αυτό είναι ένα ερώτημα που έχει απαντηθεί πολλές φορές, ωστόσο εάν χρειαζόταν να επανέλθω συνοπτικά, θα έλεγα πως ο μηδενιστής δεν αντιλαμβάνεται τον πόλεμο ενάντια στο υπάρχον ως αυτοσκοπό, αλλά ως ένα τμήμα της δραστηριότητάς του. Ο πόλεμος, δηλαδή, ως ιδέα και πρακτική δεν αυτονομείται στη συνείδηση του δρώντος και δε μετατρέπεται σε «έμμονη ιδέα», αλλά διεξάγεται όσο το πρόσωπο έχει συμφέρον και επιθυμεί να δράσει κατ' αυτόν τον τρόπο. Ο,τιδήποτε άλλο είναι τυφλή πίστη.

Το ιδανικό του ήρωα

Η ζωή μου είναι δική μου και μόνο και δε θυσιάζεται σε κανένα βωμό καμιάς αξίας. Ας γίνει κατανοητό πως ο μηδενιστής είναι πρωτίστως βαθιά Εγωιστής (για μένα τουλάχιστον). Ως εκ τούτου, ο θάνατος είναι ήττα, το ζήτημα είναι να ζήσεις για να πολεμήσεις. Γιατί, λοιπόν, να θυσιάσω τη Ζωή για την αφύπνιση της κοινωνίας ; Γι' αυτό για μένα μπροστά στο θάνατο ο μηδενιστής επιλέγει τη Ζωή του, την επιβίωσή του, όχι τον ηρωικό θάνατο. Το ιδανικό του μάρτυρα είναι κοινωνικό ιδανικό και ο μηδενιστής, ως βαθιά αντικοινωνικός δε θα μπορούσε να το ενσαρκώσει. Είναι λάθος της εξουσίας που μου δίνει τη δυνατότητα να ζήσω, συμβιβάζομαι πρόθυμα, υπογράφω όσες μετάνοιες χρειαστούν και μετά επιτίθεμαι ξανά εναντίον της. Μπορείς να πεις το ίδιο ; Μπορείς να πεις ότι προτιμάς τη Ζωή από την κοινωνική εξύψωση ;

Το ιδανικό του ηρωικού θανάτου, το κυνήγι της υστεροφημίας, παρότι μπορεί να φαντάζει επιθυμητό και παρότι υιοθετείται συχνά ακόμα και από μηδενιστές συντρόφους, είναι πέρα για πέρα κοινωνική κατασκευή. Ο θάνατος, είτε σε βρει μισοσαπισμένο σε ένα κρεβάτι νοσοκομείου, είτε με μια σφαίρα μπάτσου στον κρόταφο είναι Ήττα. Ο θάνατος είναι πάντα Ήττα.

Το ιδανικό του Ήρωα, η ανάγκη για προσφορά στο κοινωνικό σύνολο, μια προσφορά που συχνά μετουσιώνεται σε αυτόβουλη ανθρωποθυσία, είναι κατασκεύασμα του κοινωνικού βάλτου, της ίδιας της αγέλης των αδύναμων γλειφτών, των περιφρονητών της Επίθεσης και των δηλητηριοποιών. Μια παγίδα είναι λοιπόν ο ηρωικός θάνατος, ένα βολικό ξεπάστρεμα συντρόφων προς όφελος του Κράτους και του κοινωνικού Κτήνους. Η μάζα είναι ανίκανη να πολεμήσει, ανίκανη να σταθεί εμπρός στους πολεμιστές και να τους κοιτάξει στα μάτια. Και αυτή η αναβλύζουσα δυσωδία αγέλη, κατεχόμενη από αυτήν της την κατωτερότητα επιδιώκει να εξαλείψει τους πολεμιστές. Και το καταφέρνει με τον «Ηρωικό θάνατο».

Είναι πράγματι πολύ εύκολο να αποθεώσει η πλέμπα το νεκρό, να κλάψει μέρες και νύχτες για το χαμό του, να πέσει σε βαθιά περισυλλογή και κατάθλιψη. Μα πόσο βαθιά ανακούφιση και εμετικό γέλιο κρύβει αυτός ο θρήνος ; Πόσοι και πόσοι σύντροφοι, πόσοι και πόσοι πολεμιστές και εικονοκλάστες χάθηκαν

ανούσια και ηλίθια, υπηρετώντας αυτό το φάντασμα ; Πόσοι δεν επέλεξαν άραγε τον ηρωικό θάνατο από την «ατίμωση» ;

Ε λοιπόν, αρνούμαι να παραδοθώ στους κήρυκες του θανάτου, αρνούμαι να θυσιαστώ για Ιδανικά και Κοινωνίες, αρνούμαι να πεθάνω για να καταλάβω μια θέση στο «πάνθεον» των κοινωνικών φιόγκων – ηρώων. Ας είμαι Εγώ και κάθε σύντροφος δέκτης της κοινωνικής απαξίωσης, ας είμαστε εμείς οι «δηλωσίες» του σύγχρονου υπάρχοντος, το ζήτημα είναι να ζήσεις αυτό που είσαι και όχι να πεθάνεις γι' αυτό που είσαι.

Σηκώνουμε τα όπλα ενάντια στο Κράτος και την Κοινωνία ως αντάρτες της απόλαυσης και κινητροδοτούμαστε από τη δική μας λύσσα για καταστροφή αυτού του κόσμου. Εάν ο θάνατος είναι βέβαιος, θα χαμογελάσουμε για μια τελευταία φορά και θα δοθούμε με όση δύναμη μας έχει απομείνει στο Χαοτικό χορό, αγκαλιάζοντας το μαύρο άγγελο. Όμως, εάν συμβεί και πέσουμε στα χέρια του εχθρού, γονατισμένοι μπροστά στους διώκτες μας θα υπογράψουμε κάθε χαρτί, θα μετανιώσουμε χίλιες κι ακόμα μία φορές εάν μας δοθεί η ευκαιρία, θα ποδοπατήσουμε κάθε σύμβολο και θα κάψουμε μπροστά τους κάθε κείμενό μας. Όταν η παγωμένη κάννη τους βρεθεί στον κρόταφό μας θα δηλώσουμε, αν είναι τόσο ηλίθιοι και δε μας εκτελέσουν αμέσως, αν είναι τόσο ηλίθιοι και μας δώσουν την ευκαιρία να ξεφύγουμε, πιστοί στην κοινωνία και θα αποκηρύξουμε κάθε σύντροφο και οργάνωση.

Έχοντας, λοιπόν, υπογράψει τη «δήλωση μετανοίας» μας, θα αφεθούμε ελεύθεροι, βαθιά περιφρονημένοι από τον κοινωνικό πολτό, μισημένοι από τους ηλίθιους «συντρόφους» μας που θα προτιμούσαν να μας νεκροφιλήσουν από το να περπατάμε δίπλα τους δηλωμένοι νομιμόφρονες. Αλλά πόσο γελοία μας φαίνονται όλα αυτά ! Πόσο δυνατά γελάμε, ω αγαπημένοι μου σύντροφοι με τις αντιδράσεις του.

Ελευθερωμένοι, λοιπόν, θα βαδίσουμε ξανά στα ίδια μονοπάτια της Άρνησης, θα σηκώσουμε και πάλι τα όπλα ενάντια στο υπάρχον και θα ριχτούμε με το ίδιο καταστρεπτικό πάθος στον Πόλεμο εναντίον Όλων. Γιατί δεν είμαστε εμείς και δε θα γίνουμε, σύντροφοι, οι οσιομάρτυρες του Λαού και της Μάζας, γιατί δε θα γίνουμε επαναστατικό εικόνισμα, αλλά θα συνεχίσουμε τον πόλεμο.

Γιατί ο θάνατος είναι ήττα, το ζήτημα είναι να ζήσεις. Και όσες φορές πάλι μας φέρουν εμπρός στην κάννη του όπλου και αν είναι ακόμη το ίδιο ηλίθιοι να μας δώσουν την επιλογή, το ίδιο θα πράξουμε.

Γιατί τι άλλο παρά εξόφθαλμος χριστιανισμός είναι η θυσία για κάτι που δε θα γνωρίσει το Εγώ ; Ας γίνει ξεκάθαρο. Ο Μηδενισμός είναι τόσο επικίνδυνος επειδή δεν υπακούει σε θεωρητικές αρχές, δε διέπεται από Ιερότητες, δεν έχει στεγανά. Η υποταγή στη βούληση και τις αξίες της μάζας είναι Ήττα, είναι ακρωτηριασμός του Μηδενισμού, είναι δεύτερος θάνατος.

Το τι είσαι ή τι δεν είσαι είναι και μένει πάντα ολότελα άσχετο με το τι θα υποχρεωθείς να πεις ή να πράξεις. Με καμιάς λογής υποχώρηση στη βία δεν αλλάζει ποτέ αυτό που 'σαι αν εσύ έχεις την επίγνωση και ξέρεις πόσο αδύναμο είναι το πρόσωπο κατέναντι των όπλων. Εκτός αν μέσα σου έχει οργανωθεί το σύμπλεγμα εκείνο της συνέπειας. Και σ' αυτό βασίζονται οι άλλοι, στο να 'χει μέσα σου οργανωθεί το καθαρά ψυχωτικό αυτό σύμπλεγμα οπότε με την ελάχιστη υποχώρησή σου στο βάσανο ή στη βία ή στην απειλή του θανάτου όλο το πυρινωμένο πάνω στη συνέπεια Εγώ σου συντρίβεται, καταλύεται, καταργείται. Ε λοιπόν, όχι. Το σκευώρημα, κύριοι, είναι πολύ φτηνό, πολύ άτεχνο. θρυμματίζεται ,να. Στηρίξετέ μου όσες κάννες θέλετε στους κροτάφους, αφού το πρόβλημα το καταντήσατε εκεί. Εγώ τη χάρη δε θα σας την κάνω να πεθάνω σαν ήρωας, πολύ φτηνά απαλλάσσοντάς σας έτσι από την παρουσία μου.

Η απολογία ενός κυνικού, «Πυραμίδα 67», Ρένος Αποστολίδης

Οπαδοί κανενός

Θεωρώ χρήσιμο να ξεκινήσω την τοποθέτησή μου αυτή με την παράθεση ενός αποσπάσματος στα πλαίσια της κοινωνιστικής πολεμικής:

Αφού έχουμε να κάνουμε με τη λατρεία ενός συγκεκριμένου προσώπου, του Νίτσε, μπορούμε να μιλήσουμε καθαρά για νιτσεϊσμό και όχι για μηδενισμό ή αναρχομηδενισμό ή τι άλλο έχουν κατασκευάσει ορισμένοι στο μυαλό τους. Ο καθένας μπορεί να πιστεύει ό,τι θέλει αλλά τουλάχιστον μη μπερδεύουμε άσχετα μεταξύ τους πράγματα. Θέλουν κάποιοι να έχουν για ίνδαλμα τον Νίτσε,

ας τον έχουν, στο βαθμό που εμάς δε μας ενοχλεί σε κάτι, ας κάνουν το κομμάτι τους.

Βρισκόμαστε, λοιπόν, μπροστά σε μια προσπάθεια να φορτωθεί επάνω μας ο ετεροκαθορισμός της οπαδικής λατρείας. Ας είμαστε όλοι ειλικρινείς. Τέτοιου τύπου πολεμική είναι γελοία και παντελώς αθεμελίωτη. Θα έπρεπε, όμως, να μας ανησυχεί ένα ενδεχόμενο μετατροπής της καθαρά προσωπικής σκέψης και κατ' επέκταση συνείδησης σε όργανο αναπαραγωγής λόγων τρίτων ; Η απάντηση είναι προφανής.

Είναι θεωρώ απόλυτα σαφές πως ούτε νιτσεϊκοί, ούτε στιρνερικοί είμαστε, είμαστε αναρχικοί μηδενιστές, όχι ακολουθούντες κάποια αρχή ή δόγμα, αλλά ελεύθερα διαμορφώνοντες τη σκέψη και τη δράση μας. Ο χαρακτηρισμός της σκέψης, παρότι μπορεί σε κάποιες περιπτώσεις να φαντάζει ασήμαντος ή και δικαιολογημένος, είναι και αυτός ετεροκαθορισμός, είναι και αυτός αλυσίδα την οποία πρέπει, αν θέλουμε να μην κοροϊδευόμαστε, να αποτινάξουμε.

Σαφώς επηρεάζομαι από τη σκέψη των μεγάλων Γερμανών εξεγερμένων, του Φ. Νίτσε και του Μ. Στίρνερ και από την ποίηση και τη δράση των μηδενιστών των πρώτων δεκαετιών του εικοστού αιώνα, αλλά είναι αυτό το ίδιο με το να τοποθετήσω πάνω από μένα έναν τέτοιο χαρακτηρισμό (ο οποίος μάλιστα προέρχεται από το ίδιο το όνομα του Στίρνερ, έχει και αυτό τη σημασία του) ; Όχι.

Θα ειπωθεί μία φορά και ας γίνει κατανοητό. Το ζήτημα είναι να κάψεις τη λατρεία των προσώπων, να κάψεις μέσα σου τα ίδια τα πρόσωπα. Δεν υπάρχουν άλλοι, είμαι Εγώ και Εγώ δρω και γράφω, απόλυτα συνειδητοποιημένος για τη Μοναδικότητα και την Ύπαρξή μου. Οι άλλοι, οι μάζες και οι λαοί, ας έχουν αλλότριους φάρους και πυξίδες. Εγώ έχω εμένα και εμένα μόνο. Κάψτε, λοιπόν, τα πορτραίτα των μεγάλων ψυχών εντός σας, είστε η μόνη ουσία που γνωρίζετε και θα γνωρίσετε ποτέ, εάν και εφόσον υπάρχει τέτοια.

Οπαδοί κανενός, λοιπόν, ούτε ακόλουθοι, ούτε διαφωτιστές. Ας πάνε στο διάολο όλα και ας αφεθεί ο καθένας στην παρανοϊκή τρέλα του. Βεβηλώστε τα ιερά και τα όσια, μόνο έτσι θα πιείτε από τις αρχαίες πηγές. Σκοτώστε τα σύμβολα, και ας είμαστε εμείς και Εγώ ανακόλουθοι, διακόψτε κάθε επαφή με το μαζισμό του

κοινωνικού πτώματος αν δε θέλετε να σας δηλητηριάσουν οι τοξίνες του.

Ενεργητικός και Παθητικός Μηδενισμός

Ο Μηδενισμός των Μοναδικών διακρίνεται από τον παθητικό μηδενισμό της μάζας, ο οποίος είναι προϊόν ενός κοινωνικοπολιτικού συμπλέγματος, ενός συμπλέγματος που σχετίζεται με το Κράτος, με φορείς εκπαίδευσης υπηκόων όπως το σχολείο και η εκκλησία, αλλά και με την ίδια την Κοινωνία. Όταν μιλάμε για παθητικό μηδενισμό, δεν μπορούμε φυσικά να μιλήσουμε για πρόσωπα, αλλά μόνο για άτομα, για κοινωνικούς πυρήνες.

Ο παθητικός μηδενισμός είναι αποτέλεσμα είτε μαζισμού, είτε απογοήτευσης, μιας απογοήτευσης που μπορεί να συνδέεται με την αντίληψη της αποτυχίας των μαζικών κινημάτων ή ακόμα και με τη συνειδητή παραδοχή της προσωπικής αδυναμίας για σκέψη και δράση. Αυτού του είδους ο μηδενισμός προέρχεται από κυκλικές διαδικασίες (όπως η συμμετοχή στο μαζικό και η μετέπειτα απογοήτευση, από την άποψη ότι με τον τρόπο αυτό επιτυγχάνεται ένας κύκλος μαζισμού που ξεκινά από τη συλλογική πίστη σε ένα φάντασμα, ας πούμε τον εργατισμό, και ολοκληρώνεται με το μαζισμό του παθητικού μηδενισμού) και είναι σώμα απ' το σώμα της κοινωνίας.

Από τη στιγμή που το άτομο αισθάνεται μέρος ενός τέτοιου συνόλου – φαντάσματος όπως είναι η κοινωνία, είναι σχεδόν επόμενο πως η απογοήτευση από κάποια κοινωνική διεργασία θα έχει ως αποτέλεσμα μια συλλογική «έμμονη ιδέα» που ενσαρκώνεται με τη μορφή του παθητικού μηδενισμού. Για όσους έχουμε πάρει ξεκάθαρη θέση απέναντι από το Κράτος και την Κοινωνία ο Μηδενισμός είναι ξέρασμα της συνείδησης, είναι ένα εργαλείο στο οποίο φτάσαμε μετά από επίμονη αναζήτηση και εκφράζει πρώτα και κύρια την εσωτερική Εξέγερση. Ο μηδενισμός μας δεν είναι προϊόν απογοήτευσης, είναι ειλικρινής και μαχητικός.

Κλείνοντας

Το παρόν κείμενο δεν επιδιώκει να φωτίσει κάθε πτυχή της μηδενιστικής κριτικής στην ιδεολογικοποίηση του Μηδενισμού, ούτε φυσικά θα πρέπει να λαμβάνεται ως ευαγγέλιο σχετικά με τα ζητήματα που τέθηκαν. Εκφράζω εμένα και μόνον εμένα και απαιτώ οποιαδήποτε κριτική να αφορά το πρόσωπό μου και μόνο αυτό.

Niger Lupus Negationis

Κείμενο που δημοσιεύτηκε στο 2ο τεύχος του εντύπου "Μηδενιστική Πορεία για τη διάχυση της Φωτιάς και του Χάους"

Σύντομη προσέγγιση στο αντιδικαστικό ζήτημα – Συμπλήρωση «Εσωτερικής Εξέγερσης»

Τέθηκε στο κείμενο ενάντια στην ιδεολογικοποίηση του Μηδενισμού το ζήτημα του κοινωνικού ιδανικού του ηρωικού θανάτου. Θεωρώ, λοιπόν, απαραίτητη μια προσέγγιση και στο αντιδικαστικό ζήτημα ώστε να μην προκύψουν παρεξηγήσεις και παρερμηνείες.

Καταρχάς, είναι προφανές πως ο αναρχικός ενσαρκώνει το κοινωνικό ιδανικό του «ήρωα» όταν προτιμά να πεθάνει στα χέρια των κρατιστών από το να δηλώσει «μετάνοια» και να αφεθεί ελεύθερος, ώστε να συνεχίσει την αντικρατική πάλη του. Υπάρχει, δηλαδή, ο θάνατος που κρέμεται πάνω από το κεφάλι του, μια κάννη που σημαδεύει τον κρόταφό του. Είναι όμως αυτό αρκετό για να γίνει αποδεκτή μια τέτοια πράξη «προδοσίας» από το ίδιο το Εγώ ; Πρώτον, είναι σημαντικό να τονιστεί πως ο αναρχικός πρέπει να έχει τη δυνατότητα να απελευθερωθεί χωρίς συνέπειες για τον ίδιο ή τους συντρόφους του (π.χ. όπως συνέβη με τους κομμουνιστές κατά τις περιόδους της εξορίας τους, όπου ήταν δυνατόν να απελευθερωθούν χωρίς συνέπειες, απλώς υπογράφοντας). Εάν μια τέτοια δυνατότητα δεν υπάρχει, τότε ο καθένας δρα ανάλογα με το τι επιτάσσει η συνείδηση και η σκέψη του. Τότε φυσικά, ο πόλεμος φτάνει μέχρι τέλους.

Σε αντίθετη περίπτωση, όμως, όταν δηλαδή υπάρχει η δυνατότητα της άμεσης απελευθέρωσης, η εθελοντική παραμονή σε κατάσταση κρατικής ομηρείας είναι εθελοδουλία και καθαρή χριστιανική θυσία.

Μπορούμε να συσχετίσουμε τα παραπάνω με τη σύγχρονη πραγματικότητα ; Νομίζω πως όχι. Διότι είναι γεγονός πως διαλύσουμε μια φαινομενικά ειρηνική περίοδο, από την άποψη ότι το Κράτος δε βρίσκεται σε ανοιχτή στρατιωτική σύγκρουση με τους εικονοκλάστες συντρόφους, αλλά επιλέγει να δρα στα πλαίσια (διαστρεβλωμένα, αλλά πάντως ακόμη πλαίσια) τόσο του κατασταλτικού, όσο και του δικαστικού μηχανισμού. Είναι προφανές, λοιπόν, ότι σε μια τέτοια περίοδο, το δίλημμα «δημοσίας» ή «κοινωνικός ήρωας» είναι εν πολλοίς ψευτοδίλημμα. Δε θα μπορούσα, λοιπόν, να χαρακτηρίσω τους αναρχικούς αιχμαλώτους πολέμου (ενός πολέμου που δεν έχει κλιμακωθεί στα παραπάνω ορισμένα πλαίσια όμως) «κοινωνικούς ήρωες» και να τους κριτικάρω για τη στάση τους αυτή. Μια τέτοια εκτίμηση θα ήταν εξίσου ανόητο και επικίνδυνη, τόσο για τους ίδιους τους αιχμαλώτους αναρχικούς συντρόφους, όσο και για τους υπόλοιπους.

Παρότι, όμως, απομακρύνεται από τη σφαίρα της κριτικής το ζήτημα του «Ήρωα», δε συμβαίνει το ίδιο και με το ζήτημα της αντιπροσώπευσης στο δικαστήριο και της στάσης του καθενός μηδενιστή απέναντι στο δικαστικό σύστημα. Γνώμη μου είναι πως συγκρούονται στο σημείο αυτό δύο τάσεις. Η μία έχει σαφώς εγωτική χροιά και οι καταβολές τις είναι στιρνερικές. Σύμφωνα με την άποψη αυτή, ο Μοναδικός αντιλαμβάνεται και χρησιμοποιεί τα άτομα ως τμήμα του «Κόσμου» του. Με άλλα λόγια, είναι θεμιτή η εργαλειακή χρησιμοποίηση όλων των υποκειμένων, προκειμένου να εξυπηρετηθεί το συμφέρον του Μοναδικού (όχι κάποιος σκοπός, ας μη γίνει σύγκριση με τους Ρώσους νιχιλιστές). Έτσι, φαντάζει λογική η αντιπροσώπευση και η επιλογή της «οργανωμένης υπεράσπισης».

Από την άλλη πλευρά, υπάρχει μια περισσότερο συγκρουσιακή και ανόθευτη τάση, η ειλικρινής Άρνηση των εικονοκλαστών να αποδεχτούν και να αναγνωρίσουν τους μηχανισμούς του Κράτους. Διότι μια τέτοια αποδοχή του δικαστικού μηχανισμού τοποθετεί το Κράτος επάνω από το πρόσωπο και ισοδυναμεί με υπαναχώρηση. Αν οι κρατιστές θέλουν τους αναρχικούς της πράξης με το κεφάλι σκυμμένο, ας τους αναγκάσουν να το σκύψουν. Οι εικονοκλάστες δε θα παραιτηθούν, δε θα αποσυρθούν από το διαρκή Πόλεμο ενάντια στο Κράτος και του μηχανισμούς του. Όσο για το βασανισμό των συντρόφων, θα τον αποδεχτώ ως τμήμα της κρατικής βίας σε βάρος των συντρόφων μου. Ας μην χύσουμε

τα δάκρυά μας για την κακοποίηση των συντρόφων, ας έχουμε τη σκέψη μας καρφωμένη στο πως θα βυθίσουμε το μαχαίρι στο στήθος των βασανιστών τους.

Ενάντια, λοιπόν, στο δικαστικό σύστημα. Ενάντια στην αποδοχή της εξουσίας του. Οι σύντροφοι στα κελιά δεν παραιτούνται, δηλώνουν σε κάθε τόνο ότι ο σκοπός τους όσο βρίσκονται στα κελιά της Δημοκρατίας είναι ένας. Η καρδιά μας είναι στους αιχμαλώτους συντρόφους μας.

Ε, λοιπόν, ας το βουλώσουμε και ας δράσουμε.

Niger Lupus Negationis

Κείμενο που δημοσιεύτηκε στο 2ο τεύχος του εντύπου "Μηδενιστική Πορεία για τη διάχυση της Φωτιάς και του Χάους"

Λύσσα και Συνείδηση

Δεν υπάρχει ούτε χώρος, ούτε λόγος για συναισθηματισμούς. Δε σκοπεύουμε να πλέξουμε το εγκώμιο κανενός, κάθε αναρχικός σύντροφος έχει κάνει τις επιλογές του, επιλογές που τον φέρνουν απέναντι στην κρατική μηχανή και τους γλοιώδεις υποτακτικούς της, επιλογές που οδηγούν το τίμιο κοινωνικό κοπάδι εναντίον του. Αυτό που χρειάζεται, λοιπόν, είναι να είμαστε ξεκάθαροι. Ξεκάθαροι για τους αιχμάλωτους συντρόφους μας, ξεκάθαροι για το Ναδίρ, ξεκάθαροι ακόμα και για τη δική μας συμβολή στο διαρκή αναρχικό πόλεμο ενάντια στο υπάρχον.

Δε θα μιλήσουμε τη γλώσσα των δικαστών και των χαφιέδων. Αδιαφορούμε για το εάν οι σύντροφοι δηλώνουν ένοχοι ή αθώοι. Για εμάς ένα τέτοιο δίλημμα δεν υφίσταται εκτός των δικαστκών ακροβασιών και των νομικών αθλιοτήτων. Ας κάνουμε ένα βήμα ακόμη προς τον ίδιο μας το αφανισμό και ας παραδεχτούμε την αλήθεια. Δεν υπάρχουν αθώοι. Κανείς δε βαδίζει μονοπάτι το οποίο δεν επέλεξε.

Δε θα μιλήσουμε τη γλώσσα των δικαστών και των χαφιέδων. Αδιαφορούμε για το εάν οι σύντροφοι δηλώνουν ένοχοι ή αθώοι. Για εμάς ένα τέτοιο δίλημμα δεν υφίσταται εκτός των δικαστκών ακροβασιών και των νομικών αθλιοτήτων. Ας κάνουμε ένα βήμα ακόμη προς τον ίδιο μας το αφανισμό και ας παραδεχτούμε την αλήθεια. Δεν υπάρχουν αθώοι. Κανείς δε βαδίζει μονοπάτι το οποίο δεν επέλεξε. Είμαστε και θα είμαστε διαρκώς συνωμότες και συνένοχοι στην αντικρατική και αντικοινωνική επίθεση, διαρκώς ένοχοι για τη διετέλεση του φρικτότερου εγκλήματος, του εγκλήματος που συντελείται από τους περήφανους εικονοκλάστες εναντίον της Ανθρωπότητας. Ας σταματήσουν, λοιπόν, ορισμένοι να μυξοκλαίνε. Το υστερικό και θρασύτατο γέλιο μας είναι η απάντηση σε κάθε

αυτόκλητο σωτήρα και ειρηνοποιό.

Ο σύντροφος Σπύρος Μάνδυλας, σε αντίθεση με το σύντροφο Ανδρέα, δεν αποδέχεται την εμπλοκή του στο ένοπλο σκέλος του νέου αναρχικού αντάρτικου και τη δήλωσή του αυτή δεν έχουμε κανένα λόγο να την αμφισβητήσουμε. Ας είναι, όμως, αυτή η υπόθεση η αφορμή για να καταστεί ξεκάθαρο το εξής. Η διαρκής μας συνωμοσία απέναντι στο Κράτος μπορεί να περιλαμβάνει την ένοπλη σύγκρουση, δε σταματά, όμως, εκεί. Η επίθεση του κράτους στο αναρχικό στέκι Ναδίρ στόχο έχει να πλήξει τις δομές διάχυσης του αναρχικού αντάρτικου λόγου και να περιορίσει την επαφή μας με τους αδελφούς και τις αδελφές μας της πράξης. Δεν ήταν φυσικά η πρώτη φορά που ο κρατικός μηχανισμός επιλέγει να χτυπήσει τους συντρόφους του Ναδίρ και προφανώς δε θα είναι η τελευταία από τη στιγμή που το αναρχικό στέκι οργανωθεί ξανά. Από την πλευρά μας, στεκόμαστε με κάθε μέσο δίπλα στους συντρόφους μας που πιάστηκαν από τον εχθρό. Είναι, όμως, μια τέτοια απλοϊκή δήλωση αρκετή ;

Το ιδεολόγημα του «χώρου»

Για να είμαστε σε θέση να αναφερθούμε στον τρόπο με τον οποίο η δική μας συνεισφορά στην υπόθεση της έμπρακτης αλληλεγγύης θα έχει ουσιαστικό αποτέλεσμα, θεωρώ πως απαραίτητη προϋπόθεση είναι να προχωρήσουμε στον παρακάτω διαχωρισμό. Είναι απαραίτητο να διακρίνουμε τους ειλικρινείς συντρόφους από τους αναρχοτυφλοπόντικες που με το άκουσμα της σύλληψης ξεπήδησαν σαν καλεσμάνοι σε γιορτή και έσπευσαν να χύσουν λίγη από τη χολή τους.

Δε θα ήταν απαραίτητη μια τέτοια διάκριση, εάν είχαμε μια και καλή αφήσει πίσω μας το ιδεολόγημα του ενιαίου αναρχικού «χώρου», η διατήρηση του οποίου εξυπηρετεί τους ίδιους σκοπούς για τους οποίους επινοήθηκε, τη μεγιστοποίηση της αναρχικής ως μιας άλλης αριστερής συνιστώσας, τη δημοσκοπική αύξηση και την ανάπτυξη – εδραίωση ενδο»αναρχικών» συσχετισμών. Στο βωμό του «κινήματος» παραβλέπονται μια σειρά από χαοτικές διαφωνίες και αντεγκλίσεις που σε αρκετές περιπτώσεις φτάνουν στα όρια των εχθροπραξιών. Αυτό το έρπον ψοφίμι που αυτοαποκαλείται αναρχικός χώρος και πρόθυμα χαριεντίζεται με τους ρουφιάνους της αριστεράς και την κοινωνική πανούκλα περικλύει κομμάτια

και τάσεις απόλυτα ξένες προς την Αναρχία και τον επιθετικό αντικρατικό πόλεμο, τάσεις που χαμοσέρνονται στα κομματικά γραφεία και της φιέστες των μαρξιστικών αρλεκίνων, τάσεις που δρουν κατασταλτικά εναντίον των πιο επιθετικών αναρχικών τάσεων, σε σημείο μάλιστα που υποκαθιστούν το ρόλο των μπάτσων.

Θα προσπαθήσω να είμαι όσο το δυνατόν πιο ξεκάθαρος. Δεν έχω καμία διάθεση να ονομάζω συντρόφους μου τους ρεφορμιστές του αναρχισμού και τους πατεράδες των Εξαρχείων. Η Άρνηση δε συνδιαλέγεται με τη σήψη τους, ούτε κάθεται στα τραπέζια των μικροπολιτικών σχεδιασμών τους. Τι σχέση έχει, όμως, μια τέτοια διάκριση με τη συγκυρία των συλλήψεων ; Αφελής ερώτηση πράγματι, αξίζει παρόλα αυτά να απαντηθεί. Δεν κατηγορώ τους «συντρόφους» του αναρχικού ρεφορμισμού που επέλεξαν να γυρίσουν το βλέμμα τους αλλού και να ασχοληθούν με υποθέσεις πολύ «σημαντικότερες», δεν είχα καμία απαίτηση, ούτε προσμονή έμπρακτης αλληλεγγύης. Το αξιοσημείωτο είναι η ανακούφιση συγκεκριμένων κύκλων, η οποία εκφράστηκε λίγο μετά τη σύλληψη των συντρόφων. Νιώθουν ανακούφιση, λοιπόν, οι «σύντροφοι». Ανακούφιση που ξεφορτώθηκαν ακόμη ένα κομμάτι της εξεγερτικής/χαοτικής αναρχικής δράσης.

Μια ανακούφιση των εκπροσώπων της «καλής, μη βίαιης, μη καταστροφικής, δημιουργικής» αναρχίας, εκείνης της αναρχίας που οργανώνει τα συσσίτια και τα κοινωνικά ιατρεία, της ίδιας αναρχίας που στέκεται δίπλα στην κοινωνία την περίοδο της μεγάλης «αντικοινωνικής επίθεσης» του κράτους και της αστικής τάξης. Εκείνης της αναρχίας που στεγάζεται στις καταλήψεις και οργανώνει δομές αντι-εξουσίας, μεταρέπει άδεια κτήρια σε πολιτιστικά κέντρα και στεγάζει αυτοργανωμένα μαθήματα. Εκείνη η αναρχία, λοιπόν, ανακουφίστηκε που το κράτος επέλεξε να χτυπήσει τους «κακούς, βίαιους, καταστροφείς, μπάχαλους και λούμπεν ψευτοαναρχικούς», εκείνους που καταστρέφουν χωρίς να έχουν κάτι να προτείνουν στον αντίποδα, εκείνους που περιφρονούν την κοινωνία και δε νοιάζονται για τη «γειτονιά». Εκείνους των οποίων οι καταλήψεις δε στεγάζουν βιτρό και κουκλοθέατρα, αλλά βενζίνη και στουπιά.

Ανακούφιση. Αυτό είναι το συναίσθημα που κυριαρχεί. Δεν αδικώ τους «συντρόφους» της καλής πίστεως, είναι πράγματι πολύ ανακουφιστικό να ξεφορτώνεσαι αναρχικούς. Έτσι, είσαι σε θέση να οργανώσεις όλες τις δομές

υποκατάστασης του κράτους πολύ καλύτερα, χωρίς να είσαι υποχρεωμένος να δεχτείς κριτική εκ των έσω. Ενδιαφέρον συναίσθημα, λοιπόν, παρότι λίγο μαφιόζικο. Σε καμία περίπτωση δεν υπονοώ ότι υπάρχει «ενδοκινηματική» αντιπολίτευση, κάτι τέτοιο θα ήταν ηλίθιο. Και θα ήταν ηλίθιο, ακριβώς επειδή τα σιχάματα της καλής πίστεως δεν έχουν την παραμικρή σχέση με την Αναρχία. Ας μη σοκάρονται τα ευγενή ένστικτα των συντρόφων από τον τόνο και το λεξιλόγιο, η θέση που τους αποδίσεται είναι η πλέον κατάλληλη για αυτούς, οι σύντροφοι του ρεφορμισμού βρίσκονται κατ' αρχήν δίπλα στο Κράτος και τα μπάσταρδα της αντιτρομοκρατικής. Αξιοζήλευτη θέση, πράγματι, αν και παραδέχομαι πως κόπιασαν αρκετά για να την αποκτήσουν.

Καλός και Κακός αναρχικός, λοιπόν. Μακρά η παράδοση και η σύγχυση που επιφέρει ένας τέτοιος διαχωρισμός. Μακρά, αλλά τελείως ξένη προς την αναρχική δράση, το ίδιο ξένη με τη μαρξιστική κουλτούρα και την υποταγή στις επιταγές του κοινωνικού σώματος. «Θύματα» ενός τέτοιου διαχωρισμού είναι, λοιπόν, και οι σύντροφοι. Ξαναλέω, όχι πως επιδιώκω τη μεγιστοποίηση της βάσης των αλληλέγγυων. Οι δύο σύντροφοι ενσαρκώνουν με τη δράση και τις επιλογές τους το πρότυπο του βίαιου, μη συγκαταβατικού προς την κοινωνική αδιαφορία αναρχικού. Και με αυτό ας επανέλθουμε στο ιδεολόγημα περί χώρου.

Τι είναι αυτό που αποζητά αυτή τη στιγμή η κοινωνία ; Την αποκατάσταση της ισορροπίας, την επιστροφή σε μια κανονικότητα, όχι απαραίτητα αστικοδημοκρατική, σε κάθε περίπτωση, όμως, κανονικότητα που διασφαλίζει τη συνέχιση της ύπαρξής της. Και η στάση της, ας μην εθελοτυφλούμε, δεν είναι η στάση του φοβισμένου παιδιού στη γωνία, αλλά η αντίστοιχη του γλοιώδη ρουφιάνου που παζαρεύει ένα καλύτερο πλασάρισμα ώστε να συνεχίσει τη μίζερη ύπαρξή του. Εδώ είναι που εδράζεται η διαφωνία μας. Εμείς, οι εικονοκλάστες ατομικιστές αρνούμαστε να πάρουμε μέρος στο ιδιότυπο κυνήγι της ηρεμίας, αρνούμαστε να απλώσουμε το χέρι στη μάζα και να την καθοδηγήσουμε στη Γη της Επαγγελίας. Δικός μας στόχος είναι το κοινωνικό κοπάδι να σφαγιαστεί, στόχος μας είναι η πτώση της Κοινωνίας. Άρχισαν κάποιοι να μιλούν για διασπάσεις και διαχωρισμούς.

Ας αφήσουν οι αριστεριστές της κακιάς ώρας τις μικροπολιτικές ανοησίες τους, ακόμα καλύτερα, ας πάνε να μιλήσουν για συμμαχίες και αποκλεισμούς στα κόκκινα μαντριά από τα οποία πικραμένοι ξεγλύστρισαν. Δε μιλήσαμε ποτέ και δε θα μιλήσουμε τη γλώσσα της πολιτικής. Διάσπαση νοείται μόνο σε ενιαίες δομές, η αναρχική σκέψη, τουλάχιστον όπως Εγώ την αντιλαμβάνομαι, τις απορρίπτει, άρα όλη η ρητορεία περί διάσπασης πηγάζει αποκλειστικά και μόνο από τα ρεφορμιστικά κέντρα. Σημαίνει αυτό ότι προτίθεμαι να συνεργαστώ ή και να συνυπάρξω με γραφειοκράτες και αριστερίζοντες αναρχικούς ; Φυσικά όχι.

Ούτε τον αγκιτάτορα θα παραστήσω, ούτε τον πατέρα οποιασδήποτε τάσης. Η μαύρη μηδενιστική Αναρχία δε χρειάστηκε και δε χρειάζεται ούτε τα σημεία αναφοράς του αναρχισμού, ούτε συμμαχικές σχέσεις με τους γκρι ρεφορμιστές. Το «όλοι μαζί» δεν πέθανε, δεν υπήρξε ποτέ. Η Μαύρη Αναρχία ούτε συνδιαλέγεται με τους φιόγκους της κοινωνικής προόδου, ούτε κάθεται σε τραπέζια ενδοκινηματικού διαλόγου.

Τμήμα της ίδιας πολύμορφης δράσης αποτελεί και το αναρχικό στέκι Ναδίρ, όχι τα ντουβάρια και ο εξοπλισμός στα οποία ξέσπασαν τα καταπιεσμένα της ΕΚΑΜ, αλλά οι σύντροφοι του Ναδίρ που υποστήριξαν ανέκαθεν τη διάχυση της τρομοκρατικής δράσης και του χαοτικού/αντικοινωνικού λόγου μέσα από τις δομές και τις εκδηλώσεις τους στεκιού. Ακολουθώντας το μοτίβο που περιγράφεται παραπάνω, δε θα γίνει η παραμικρή προσπάθεια να παρουσιαστεί το αναρχικό στέκι Ναδίρ ως ένα ακόμη από τα «πολιτισμικά» στέκια, στόχος των οποίων είναι η κοινωνική ανυπακοή και η πλατιά επαναστατική δραστηριοποίηση. Τέτοιες προσπάθειες ας κάνουν άλλοι. Εμείς, αρνούμενοι να καθοδηγήσουμε τη σκέψη και το λόγο μας βασισμένοι σε ψευδαισθήσεις και ευσεβείς πόθους άλλων, στεκόμαστε δίπλα στους συντρόφους που αρνήθηκαν να κάνουν τις συνειδήσεις τους κουρελόπανο για να προσεγγίσουν το κοινωνικό πτώμα, δίπλα στους εξεγερσιακούς αναρχικούς της διαρκούς επίθεσης στο Κράτος και την κοινωνική ειρήνη.

Δίπλα στους συντρόφους εκείνους που έδωσαν βήμα στα φυλακισμένα αδέλφια μας και έπαιξαν καθοριστικό ρόλο στην επικοινωνία μαζί τους. Στεκόμαστε με κάθε μέσο δίπλα στους αιχμάλωτους συντρόφους, δεν ξεχνάμε ούτε τη στάση των αναρχο-λακέδων της εξουσίας, ούτε φυσικά όσους νετσαγεφικούς

παραλημένους άρχισαν να ηθικολογούν στην πλάτη των αιχμαλώτων.

Ας γίνει κάτι ξεκάθαρο εδώ. Το μαχαίρι της Άρνησης δεν κένει διακρίσεις, ούτε σκύβει ποτέ ο μηδενισμός μπροστά σε αυθεντίες και ιερατεία. Παραμένουμε το ίδιο βέβυλοι και εικονοκλάστες, ακόμη και με τους ίδιους μας τους αδελφούς. Ας μη νομίζει κανένας ότι βρίσκεται στο απυρόβλητο. θα πρέπει στο σημείο αυτό να ξεκαθαρίσω το εξής, για τελευταία φορά. Δεν έχω την παραμικρή διάθεση να αγιογραφήσω κανέναν, ούτε να παίξω ρόλο χειροκροτητή. Τέτοιου είδους ηλιθιότητες δεν έχουν θέση σε σχέσεις μεταξύ συντρόφων, ας το έχει αυτό στην άκρη του μυαλού του κάθε «καλόπιστος σύντροφος» πριν βιαστεί να στάξει τη χολή του.

Το νέο αναρχικό αντάρτικο πόλης, το σινιάλο επίθεσης των αδελφών μας απέναντι στο Κράτος, την Κοινωνία και τα υπόλοιπα φαντάσματα του υπάρχοντος, εκφράζεται όχι μόνο μέσω της ένοπλης επίθεσης, αλλά και με την οργάνωση και διάχυση ενός δικτύου πολύμορων επιθετικών δράσεων που βρίσκουν την αφετηρία τους στην αντιπληροφόρηση και τη διάδοση των τερροριστικών δρασεων και καταλήγουν σε μια πληθώρα αντικρατικών και αντικοινωνικών ενεργειών, επιθέσεων και σαμποτάζ στόχων μικρότερης δυναμικής. Το νέο αναρχικό αντάρτικο πόλης καθιστά δυνατή την ουσιαστική επικοινωνία μεταξύ των αναρχικών συντρόφων, την επικοινωνία της Φωτιάς και της Συνωμοσίας. Και εγχειρήματα με δράση παρόμοια με αυτή του αναρχικού στεκιού Ναδίρ προωθούν και διαχέουν αυτήν ακριβώς την ιδιότυπη επαφή. Για το λόγο αυτό, γίνεται εύκολα αντιληπτή η ανάγκη όχι μόνο να προστατευθούν και να διατηρηθούν οι ήδη υπάρχουσες δομές, αλλά και να γίνουν ενέργειες με στόχο τη δημιουργία νέων δομών. Πέρα από τη χρησιμότητα των μεταφραστικών και εκδοτικών εγχειρημάτων στη διάδοση του αναρχικού πολέμου, σαφής είναι και η ανάγκη για καταλήψεις-ορμητήρια, εγχειρήματα τα οποία δε θα στεγάσουν όνειρα και φιλοδοξίες κοινωνικής επανάστασης και προσέγγισης, αλλά θα λειτουργήσουν με μόνο σκοπό τον ανεφοδιασμό, την παροχή καταφυγίου και την περαιτέρω ενίσχυση της χαοτικής δράσης.

Η ανάγκη για εγχειρήματα όπως το Ναδίρ, αλλά και καταλήψεις με αποκλειστικά συγκρουσιακή βλέψη, δεν περιορίζεται στα όρια των υπαρκτών δράσεων, αλλά δημιουργεί τις προϋποθέσεις για εκμετάλλευση πλήθους κοινωνικών συγκυριών.

Δεν προσφέρεται η Μηδενιστική Πορεία για αναλυτικότερη περιγραφή, είναι πάντως σημαντικό να μην παραγνωρίσει κανείς τη σημασία τέτοιων κένρων.

Η ανάγκη εκ των έσω κριτικής

Η σύλληψη των δύο αναρχικών, έφερε στο φως ένα φαινόμενο του οποίου η δυναμική ήταν ίσως αναπάντεχη. Παρότι υπήρξαν κάποιες δηλώσεις και δράσης αλληλεγγύης στους δύο συντρόφους, τόσο από «εγχειρήματα», όσο και από πρόσωπα, τα αντανακλαστικά και η αντίδραση ημών θεωρώ πως δεν αναλογεί στην, θεωρητική τουλάχιστον, δυναμικότητα της τάσης στην οποία προσδιοριζόμαστε.

Δεν περίμενε κανείς από τους κοινωνιστές αναρχικούς να σπεύσουν να υπερασπιστούν τους συντρόφους μας. Την ίδια περίοδο, είχαν μάλιστα «σημαντικότερα» θέματα με τα οποία ασχολούνταν. Περιμέναμε, όμως, τουλάχιστον ένα μίνιμουμ κινητοποίησης από τους δικούς μας συντρόφους εκτός των κελιών, μια ένδειξη ότι η μαύρη Αναρχία δε σταματάει στους αντάρτικους πυρήνες, αλλά εκφράζεται σε πολλά επίπεδα λόγου και δράσης.

Ας μην παρεξηγηθω, δεν απαιτώ κάποιου είδους επιβεβαίωση ή δήλωση της παρουσίας των συντρόφων. Η σιγή, όμως, που ακολούθησε, πέρα από τις ελάχιστες δράσεις, δεν μπορεί παρά να θέτει στο προσκήνιο το ζήτημα της εν γένει παρουσίας και δράσης των μηδενιστών (και εξεγερσιακών) αναρχικών στον ελλαδικό χώρο. Ο μηδενισμός δεν είναι ο νέος εναλλακτισμός, δεν είναι μέσο απόκτησης αναρχόσημων και αναρρίχησης σε μια ιεραρχική κλίμακα. Εάν η επίθεση στην Εξουσία και την Κοινωνία μένει μια φιλοσοφική συζήτηση ή εγκλωβίζεται στα στενά όρια ενός κειμένου αλληλεγγύης, τότε αφενός το έδαφος αφήνεται ελεύθερο στο Κράτος να συνεχίσει να επιτίθεται στις δομές και τους συντρόφους μας και αφετέρου η Άρνηση μετουσιώνεται σε ιδεολογία και αμβλύνεται επικίνδυνα. Και μη νομίσει κανείς πως η κριτική που ασκείται στο Κράτος, την Κοινωνία και τον αναρχικό ρεφορμισμό δεν αγξίζει και τις αγκιλώσεις μας. Εάν ο Μηδενισμός θέλει να μένει τέτοιος, εάν η Άρνηση επιδιώκει να παραμένει μαχαίρι, τότε ο μόνος δρόμος για μας είναι να χτυπάμε διαρκώς το κεφάλι μας στον τοίχο. Τίποτα δεν τελείωσε επειδή προσεγγίσαμε κάποιοι την ιδέα, ούτε νομίσαμε ποτέ ότι είμαστε φιλόσοφοι.

Παράλυτος είναι ο μηδενιστής που αποδέχεται το ρόλο του φιλοσόφου, αλλά αρνείται αυτόν του εμπρηστή. Η Πέννα και το Μαχαίρι συμβαδίζουν, αλλιώς δεν έχουν κανένα νόημα. Ας αφήσουμε πλέον τις υπερβολές. Δεν τέθηκαν προαπαιτούμεναν σε κανέναν. Η ένοπλη επίθεση είναι ένας δρόμος· κανείς δεν υποχρεώθηκε να βαδίσει σε αυτόν. Όσοι δεν αντέχουν το βάρος των επιλογών τους ας σταματήσουν. Οι δηλώσεις αλληλεγγύης, όταν μένουν τέτοιες και δε μετουσιώνονται σε επιθετική πράξη, είναι το ίδιο με κάθε άλλη παρόμοια δήλωση. Είναι η ίδια θεατρική σκηνή, έτοιμη να υποδεχτεί την παράσταση του αρλεκίνου. Ας μη ληφθεί τίποτα από τα παραπάνω ως νουθεσία, θα ήταν ανόητο, και ας γίνει επίσης κατανοητό ότι ούτε το Μέτωπο και εμείς ξεφεύγουμε από την κριτική αυτή.

Για τους σχεδιασμούς του Κράτους

Όπως γράφεται και παραπάνω, το Κράτος επιτίθεται στις δομές του νέου αναρχικού αντάρτικου πόλης, επιτίθεται όχι μόνο στους πυρήνες της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς και τους υπόλοιπους συντρόφους που δρουν ένοπλα εναντίον του, αλλά στοχεύει και στην αποδόμηση των εγχειρημάτων στήριξης και διάχυσης του αναρχικού λόγου. Ο σχεδιασμός από την πλευρά των κρατιστών είναι απόλυτα λογικός και αναμενόμενος, το ζήτημα είναι ποια είναι η δική μας απάντηση στις ενέργειες του εχθρού.

Πέρα, φυσικά, από τις λίγο πολύ αναμενόμενες ενέργειες (αφισοκολλήσεις, παρουσία στα δικαστήρια και κείμενα στήριξης), είναι αναγκαία η ανάπτυξη περαιτέρω δράσης, όχι απαραίτητα ένοπλης, που όμως θα παρέχει την προοπτική της απευθείας σύγκρουσης με το Κράτος. Έτσι, η διοργάνωση μιας πορείας «αλληλεγγύης», για παράδειγμα, στους αιχμάλωτους συντρόφους θα κατέληγε σε μία πορεία-κηδεία από αυτές που έχουμε συνηθίσει το τελευταίο διάστημα εάν η οργάνωση και ανάπτυξή της ακολουθούσε το μοτίβο της μη σύγκρουσης και της αμυντικής στάσης. Δεν είμαστε ηλίθιοι, προφανώς δεν είναι ούτε εύκολο, ούτε ιδιαίτερα έξυπνο για μία πορεία τριακοσίων ατόμων να οργανωθεί και να δράσει επιθετικά προς τους μπάτσους. Για τον παραπάνω λόγο, δεν έχει νόημα να οργανωθεί μία τέτοια πορεία «αλληλεγγύης» στους συντρόφους. Αντί για μία εκδήλωση «ειδικού σκοπού», όμως, υπάρχουν άλλου είδους ευκαιρίες που ανοίγονται μπροστά μας.

Καταρχάς, είναι πολύ σημαντικό να τονιστεί η σπουδαιότητα των δράσεων μικρής επικινδυνότητας-ισχύος, όπως είναι οι νυχτερινές επιδρομές και το σμαποτάζ. Υπάρχουν, όμως, οι προϋποθέσεις για μια μεγαλύτερης κλίμακας επίθεση ; Η απάντηση είναι ναι, η ευκαιρία για μια τέτοια δράση θα πρέπει να αναζητηθεί στις διαδηλώσεις του προσεχούς διαστήματος. Δε θα επεκταθούμε άλλο, έχουν γίνει αναφορές σε παλαιότερα κείμενα του «Πρώτου χαοτικού κύκλου» σχετικά με τη στρατηγική της επίθεσης και το ζήτημα έχει καλυφθεί πολύ αναλυτικότερα και πληρέστερα από τους συντρόφους της ΣΠΦ της πρώτης περιόδου.

Το μόνο που επιδιώκεται από αυτές εδώ τις γραμμές είναι η εκπομπή ενός σινιάλου Επίθεσης και Λύσσας, όχι ενός σινιάλου συναισθηματικής φόρτισης και εκδίκησης, αλλά ενός πύρινου χαμόγελου προς τους αιχμάλωτους συντρόφους μας. Η Επίθεση στο υπάρχον είναι μια υπενθύμιση προς τους αδελφούς μας εντός των τοιχών ότι όλα συνεχίζονται και ότι η αλληλεγγύη μας είναι έμπρακτη και ουσιαστική.

ΔΕΝ ΜΙΣΟΥΜΕ...ΕΞΟΝΤΩΝΟΥΜΕ
ΔΕΝ ΥΠΟΧΩΡΟΥΜΕ...ΣΤΕΚΟΜΑΣΤΕ
ΔΕΝ ΛΥΣΣΑΜΕ...ΧΑΡΤΟΓΡΑΦΟΥΜΕ
ΔΕΝ ΠΡΟΤΡΕΧΟΥΜΕ...ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΟΥΜΕ
ΔΕΝ ΠΑΡΑΠΑΤΑΜΕ...ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΠΟΙΟΥΜΑΣΤΕ
ΔΕΝ ΛΥΠΟΜΑΣΤΕ...ΑΔΙΑΦΟΡΟΥΜΕ
ΔΕΝ ΠΡΟΣΠΑΘΟΥΜΕ...ΜΠΟΡΟΥΜΕ
ΔΕΝ ΛΙΓΟΨΥΧΟΥΜΕ...ΕΦΟΡΜΟΥΜΕ
ΔΕΝ ΖΗΤΙΑΝΕΥΟΥΜΕ...ΛΗΣΤΕΥΟΥΜΕ
ΔΕΝ ΣΒΗΝΟΥΜΕ...ΚΑΙΜΕ
ΔΕΝ ΣΙΩΠΟΥΜΕ...ΜΙΛΑΜΕ
ΔΕΝ ΠΕΡΠΑΤΑΜΕ...ΤΡΕΧΟΥΜΕ
ΔΕΝ ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΜΕ..ΑΝΥΠΟΜΟΝΟΥΜΕ

ΔΕΝ ΧΤΙΖΟΥΜΕ...ΙΣΟΠΕΔΩΝΟΥΜΕ
ΔΕΝ ΜΑΝΤΡΩΝΟΥΜΕ...ΕΛΕΥΘΕΡΩΝΟΥΜΕ
ΔΕΝ ΣΙΓΟΚΑΙΜΕ...ΦΛΕΓΟΜΑΣΤΕ
ΔΕΝ ΑΚΟΛΟΥΘΟΥΜΕ..ΠΑΡΕΚΚΛΙΝΟΥΜΕ
ΔΕΝ ΔΙΣΤΑΖΟΥΜΕ...ΠΡΑΤΤΟΥΜΕ

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΣΤΟ ΛΕΞΙΛΟΓΙΟ ΜΑΣ Η ΛΕΞΗ: ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ,
ΕΜΠΡΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΔΙΑΡΚΗ ΕΞΕΛΙΞΗ...

Αναρχικό Στέκι Ναδίρ

Για τους δύο συντρόφους

Ω! Και πως θα κραυγάσουν οι ανόητοι: πεισματάρηδες αναρχικοί! Ποιος μπορεί να καταλάβει τη θύελλα που λυσσομανά στο μυαλό μας; Ποιος μπορεί να καταλάβει τη δίψα μας για χαρά, για ζωή; Ποιος μπορεί να καταλάβει την ήττα μας εξαιτίας της ανθρώπινης δειλίας;

Bruno Filippi

Ούτε συναισθηματισμός, ούτε φυσικά καμία αίσθηση καθήκοντος σύντροφοι. Είμαστε αυτό που επιλέγουμε, είστε αυτό που επιλέξατε. Άσχετα με στοιχεία, πειστήρια και κατασκευασμένες ιστορίες μπάτσων, η αλήθεια είναι μία: Δεν υπάρχουν Αθώοι. Κανείς μας δεν είναι αθώος, κανένας από όσους επέλεξαν να σταθούν απέναντι από τον Κράτος και τους μηχανισμούς του δεν έχει δικαιολογία. Κάθε αναρχικός σύντροφος που πέφτει στα χέρια του εχθρού πληρώνει, όχι μια σκέψη ή μια κοσμοθεωρία, αλλά την έμπρακτη και ουσιαστική εναντίωσή του στο υπάρχον, πληρώνει την άρνησή του να ζήσει περικυκλωμένος από φαντάσματα και αλυσίδες.

Γι αυτό, λοιπόν, δεν υπάρχουν συναισθηματισμοί. Ήρθε ο καιρός να κάνουμε χώρο για την αλήθεια και να αντικρύσουμε κυνικά, όχι όμως μοιρολατρικά, τη μοίρα που επιφυλάσσει για μας ο εχθρός. Η σύλληψη των δύο συντρόφων, εκτός από τους κρατικούς σχεδιαμούς, έφερε στο προσκήνιο και ανέδειξε την αντιμετώπιση που έχουν από τους ρεφορμιστές αναρχικούς οι σύντροφοι της Μαύρης Αναρχίας. Από εδώ ούτε παραινέσεις είμαι σε θέση να κάνω, ούτε συμβουλές να δώσω στους δύο συντρόφους. Ούτε άλλωστε, είμαι Εγώ σε θέση να χρησιμοποιώ πληθυντικό αυτή τη στιγμή. Και οι δύο παραπάνω απόπειρες θα ήταν παντελώς πλίθιες και γελοίες. Το μόνο που είμαι σε θέση να πω με βεβαιότητα είναι πως η μνήμη δε σβήνει και πως τίποτα δεν τελείωσε ακόμα.

Ας πάψουν πλέον οι «φιλοσοφικές συζητήσεις», οι αναλύσεις και η ενασχόληση με το δικαστικό πανηγύρι που στήνεται. Κανείς δεν έχει πλέον δικαιολογία. Δράσε ή Σκάσε.

Ω, μαύρες παντιέρες υψωμένες
απ' την πυγμή του εξεγερμένου ανθρώπου
-που συγκεντρώνει τη ματιά του έντονα
πέρα απ' το κυρίαρχο ψέμα
-ανεμίζοντας στον ήλιο και τον άνεμο
ανεμίζοντας στον άνεμο και τον ήλιο
Η νίκη γελά στο βάθος!
Στο βάθος – στο βάθος – στο βάθος!
Στο μεγαλείο του ήλιου και τ' ανέμου!
[...]
Τρέχουμε πέρα από κάθε σύστημα
Τρέχουμε πέρα από κάθε φόρμα
Πετάμε προς την υπέρτατη λευτεριά
Προς την ακραία ΑΝΑΡΧΙΑ!

R. Novatore

Κρατήστε τις Αρνήσεις σας ακέραιες σύντροφοι.
Αλληλεγγύη στους δύο αναρχικούς αιχμαλώτους.
Αλληλεγγύη στο αναρχικό στέκι Ναδίρ.
Ούτε ένα χιλιοστό πίσω, εννιά χιλιοστά στα κεφάλια των μπάτσων.

Niger Lupus Negationis

Κείμενο που δημοσιεύτηκε στο 3ο τεύχος του εντύπου "Μηδενιστική Πορεία για τη διάχυση της Φωτιάς και του Χάους"

Η Νύχτα πέφτει στο Παλέρμο... Ξημέρωσε. Ο ρουφιάνος ανοίγει τα μάτια.

Κείμενο – απάντηση στα σκουπίδια που δημοσίευσε το Αυτόνομο Στέκι και άλλοι νομιμόφρονες λακέδες με αφορμή την εκτέλεση των δύο ναζί στο Ν.Ηράκλειο.

Επιλέξαμε συνειδητά να μην τοποθετηθούμε για τα γεγονότα της εκτέλεσης και την ακατάσχετη προβοκατορολογία που ακολούθησε και αντ' αυτού να αναμείνουμε τη δημοσίευση της προκήρυξης. Τώρα, λοιπόν, που το τοπίο αρχίζει να ξεκαθαρίζει, είναι η στιγμή όσοι φωτογραφίζοντας τη μηδενιστική τάση έκλειναν το μάτι στην καταστολή, να το βουλώσουν και να χωθούν και πάλι στις τρύπες τους και τα μικρομάγαζα των Εξαρχείων, το μοναδικό μετερίζι από το οποίο είναι ικανοί να διεξάγουν τον ασφαλίτικο αγώνα τους. Μετά την εκτέλεση, ως έτοιμοι από καιρό, έσπευσαν να μιλήσουν για νεομηδενιστικό φασισμό, να αποδελτιώσουν τα χαρακτηριστικά του νέου αναρχικού αντάρτικου πόλης, να αποστασιοποιηθούν από τους «δολοφόνους και τους τρομοκράτες».

Φυσικά, δεν έχουμε ψευδαισθήσεις ενότητας και συντροφικότητας, εμείς πρώτοι κόβουμε τους δεσμούς με τη σήψη του χώρου και την πολιτικάντικη λογική του. Δεν έχουμε καμία επαφή με ένα χώρο που ερμηνεύει την πραγματικότητα και πορεύεται με βάση τους κοινοβουλευτικούς συσχετισμούς και τον παλμό του κοινωνικού κοπαδιού. Η μεταξύ μας διαφορά είναι πιο ξεκάθαρη από ποτέ. Αντίθετα από τους αναρχολακέδες και τους πατεράδες των συνελεύσεων, εμάς

δε μας βαραίνει καμιά αλυσίδα υποκατάστασης του Κράτους και επίδειξης της πολιτικής μας πραμάτειας στην –ούτως ή άλλως αδιάφορη- μάζα. Η λογική των ρεφορμιστών ταιριάζει στις συνήθειες ενός μικροαστού μαγαζάτορα ρουφιάνου και όχι τυχαία. Είναι κατανοητό πως κάποιοι έχουν από καιρό επιλέξει να βαδίσουν μαζί με την κοινωνία και για να το πετύχουν αυτό, επιστρατεύουν κάθε πρόσφορο μέσο επιρροής, αφουγκραζόμενοι τις ανάγκες, αλλά σε καμία περίπτωση τη διάθεση, της πλέμπας.

Κοινωνικά ιατρεία, αυτοοργανωμένα μαθήματα, παιδικοί σταθμοί και καταλήψεις στέγης είναι μερικές μόνο από τις εκφάνσεις της ρεφορμιστικής προσπάθειας για δημοσκοπική άνοδο και αλλαγή των ενδοεξουσιαστικών συσχετισμών. Είναι λογικό, λοιπόν, το νέο αναρχικό αντάρτικο το οποίο ούτε συνδιαλέγεται με την κοινωνία, ούτε ενδιαφέρεται για τη γνώμη της, αλλά αντίθετα επιτίθεται στα σύμβολα και τις αξίες της, να προκαλεί με κάθε του χτύπημα σύγχυση στους θιασώτες της άμεσης δημοκρατίας και των αμφιθεατρικών παρεμβάσεων. Η μηδενιστική κριτική στα φαντάσματα του υπάρχοντος, το Κράτος, την Κοινωνία, την Ηθική και τη Δημοκρατία ούτε από αυτοοργανωμένα εργαστήρια βιτρό έχει ανάγκη, ούτε από τη συμπάθεια του βάλτου. Υπάρχει και πραγματώνεται στο εδώ και το τώρα και εκφράζεται πολύμορφα και επιθετικά. Και είναι ακριβώς αυτή η έκφραση που ανατρέπει τους σχεδιασμούς των ρεφορμιστών και προκαλεί τις επακόλουθες εναντίον της επιθέσεις.

Ας έρθουμε, όμως, στους πολιτικάντηδες της καθεστωτικής αναρχίας, εκείνους που σε ρόλο μπάτσου και ρουφιάνου ξεκίνησαν με τα κείμενα-σκουπίδια που δημοσίευσαν λίγες ώρες μετά τις εκτελέσεις και χωρίς καν να περιμένουν τη δημοσίευση μιας προκήρυξης, να φωτογραφίζουν ή και να μιλούν ανοιχτά για νεομηδενιστικό φασισμό. Και επειδή οι ρουφιάνοι έχουν όνομα και υπόσταση, το κείμενο αναφέρεται στις ανακοινώσεις των αρλεκίνων του Αυτόνομου Στεκιού, του Αντιφασιστικού Μετώπου Γερανείων, το κείμενο του Λάμπε Ρατ και τους παραληρημένους της Συσπείρωσης Αναρχικών που έσπευσαν μία μέρα μετά από το γεγονός να ξεθάψουν τον ασύρματο και να μιλήσουν για ανθρώπους που προδίδουν τις ιδέες για τις οποίες μάχονται. Περιμέναμε κάτι διαφορετικό από τους χαφιέδες και τους λασπολόγους των συνελεύσεων ; Όχι. Ήρθε, όμως, η στιγμή να σταματήσει το θέατρο σκιών και να αναλάβει ο καθένας τις ευθύνες του. Καθένας κάνει τις επιλογές του. Κάποιοι έκαναν τη δική τους όταν έτρεξαν

να πετάξουν από τις πλάτες της αναρχίας την ευθύνη, χωρίς να έχει ξεκαθαρίσει τίποτα ακόμη. Έκαναν τη δική τους επιλογή όταν προσέφεραν απλόχερα σε κάθε ενδιαφερόμενο πολιτική και ηθική νομιμοποίηση με τη στοχοποίηση ενός ρεύματος. Έκαναν τέλος τη δική τους επιλογή όταν μετέτρεψαν τους εαυτούς τους σε θλιβερούς δημοσιογραφίσκους και προβοκατορολόγους.

Και τώρα που δημοσιεύτηκε η ανάληψη και είναι φανερό πως καμία σχέση με τη μηδενιστική τάση και το νέο αναρχικό αντάρτικο δεν έχει, αλλά αντίθετα αποθεώνει τον αντιφασισμό, τις καταλήψεις και τον κοινωνικό αγώνα της ρεφορμιστικής αναρχίας μέσα στο γενικότερο διαλεκτικό χάος της, οι γραφειοκράτες σιγούν. Όλοι εκείνοι που τόσες μέρες μιλούσαν ανοιχτά για νεομηδενιστές και φετιχιστές της βίας ας κάνουν τον κόπο να εξέλθουν των τρυπών τους και να τοποθετηθούν. Ας τοποθετηθούν, επίσης, οι φιόγκοι της κατάληψης Σινιάλο που έσπευσαν να προβοκατορολογήσουν, φοβούμενοι την κοινωνική αντίδραση.

Στο σημείο αυτό είναι απαραίτητο να γίνει μια αναφορά στο κείμενο του Αυτόνομου Στεκιού. Οι «σύντροφοι» γράφουν (οι επισημάνσεις δικές μας) :

*Δεν θα πέσουμε στον -ισχυρό είναι αλήθεια- πειρασμό να κάνουμε υποθέσεις για την πατρότητα της συγκεκριμένης δολοφονικής ενέργειας. Εμείς δε θα μπορούσαμε να γνωρίζουμε ποιοι είναι οι εμπνευστές και οι φυσικοί αυτουργοί της, εάν πρόκειται για «χρήσιμους ηλίθιους», **για φετιχιστές της βίας και του νεομηδενισμού,** για πράκτορες ή επαγγελματίες δολοφόνους, για ξεκαθάρισμα λογαριασμών ή εσωτερικές διαφορές. Αυτό που γνωρίζουμε με σιγουριά είναι ποιοι δεν είναι. **Δεν είναι όλες και όλοι αυτοί που κατεβαίνουν σε πορείες, που υπερασπίζονται «γη και ελευθερία» όπως στις Σκουριές, που αγωνίζονται μαζί με τους μετανάστες, τους άνεργους, τους απολυμένους, που δημιουργούν και στηρίζουν δομές κοινωνικής αλληλεγγύης όπως κοινωνικά ιατρεία, συλλογικές κουζίνες, αυτοδιαχειριζόμενες βιβλιοθήκες.**. Δεν είναι αυτοί κι αυτές που κόντρα στον αυξανόμενο εκφασισμό ολοένα και μεγαλύτερων κομματιών της κοινωνίας, λειτουργούν σε κοινωνικούς χώρους αυτοοργάνωσης και ελευθερίας, σε στέκια και καταλήψεις, που συναποφασίζουν τις όποιες δράσεις τους μέσα από ανοιχτές συνελεύσεις και οριζόντιες διαδικασίες. **Οι δολοφόνοι και οι τρομοκράτες δεν είμαστε όλες και όλοι εμείς που συνειδητοποιούμε ότι ο**

πήχης της βίας ανεβαίνει ανεξέλεγκτα και εις βάρος μας, που ξέρουμε ότι είμαστε οι πιθανοί στόχοι μελλοντικών φασιστικών αντιποίνων αλλά παρόλα αυτά αρνούμαστε να στρατιωτικοποιηθούμε και συνεχίζουμε τον κοινωνικό μας αγώνα χωρίς να κάνουμε βήμα πίσω.

Η τελευταία περίοδος καταδεικνύει την τρομακτική ολίσθηση των γραφειοκρατών προς την πολιτική διαχείριση, τη νομιμότητα και την πλήρη απαξίωση κάθε εξεγερτικής διεργασίας. Δεν εκπλήσσεται κανείς για την επίδειξη της κοινωνικής πραμάτειας που γίνεται παραπάνω, αλλά η ξεκάθαρη αποστασιοποίηση από τους «δολοφόνους» και τους «τρομοκράτες», συμβάλλει σε αυτό ακριβώς που σημειώθηκε παραπάνω, στη ρουφιανιά – πολιτική και προσωπική- και το κλείσιμο του ματιού στους συναδέλφους τους στην Αλεξάνδρας και την Κατεχάκη. Τρομοκρατείστε «σύντροφοι» ; Ε, τότε ας στείλουμε στο διάολο όχι μόνο τους εκτελεστές των ναζιστών (οι οποίοι με τη δική σας προσπάθεια σχετίζονται), αλλά και όλους τους ένοπλους αντάρτες. Ευτυχώς, αρκετοί από τους άλλους, τους νεομηδενιστές του φετιχισμού της βίας είναι κλειδωμένοι στα κάτεργα της Δημοκρατίας ! Οι σηψαιμικές καταληψούλες, τα στέκια και οι δανειστικές σας βιβλιοθήκες δεν κινδυνεύουν άμεσα από τα φρικτά «φασιστικά αντίποινα»...

Για το υπόλοιπο του αποσπάσματος, η απάντηση είναι ξεκάθαρη, όχι επειδή ταυτιζόμαστε με τους ΟΠΛΑτζήδες εκτελεστές (θυμάστε ρουφιάνοι ποιος έχει τις αναφορές του στο ΕΑΜ και τον ΕΛΑΣ;), αλλά επειδή το κείμενό σας είναι το ιδανικότερο επιστέγασμα του επιχειρήματος περί διαφορετικών κόσμων. Πράγματι, δεν είμαστε αυτοί πως στεγάζουν τη μιζέρια τους στις καταλήψεις της γειτονιάς, δεν είμαστε αυτοί που στήνουν νηπιαγωγεία για να τους συμπαθήσει η πλέμπα, δεν είμαστε αυτοί που αναγνωρίζουν επαναστατικά υποκείμενα και στέκονται δίπλα σε μετανάστες ανεξαρτήτως επιλογών και τοποθέτησης καθαγιάζοντας μια ταυτότητα. Για εμάς, ούτε ανάγκη για μαζική απεύθυνση υπάρχει, ούτε για άμβλυνση της κριτικής και της επίθεσης. Οι αγκυλώσεις, οι ελιγμοί και ο χαφιεδισμός είναι προνόμιο μόνο των γραφειοκρατών και των πολιντικάντηδων. Η μπενιστική επίθεση στο υπάρχον δεν ενδιαφέρεται να μετρήσει απώλειες χειροκροτητών, δεν αναπαράγει στερεοτυπικές μπούρδες περί αντιποίνων και όξυνσης της καταστολής. Εναντιώνεται σε κάθε αλυσίδα εδώ και τώρα, δεν αναμένει αντικειμενικές συνθήκες, ούτε λαϊκά πανηγύρια

και επαναστάσεις λοβοτομημένων ανδραπόδων. Οπότε, οι λογικές κινηματικής λογιστικής ανήκουν στον ίδιο ρεφορμιστικό βούρκο στον οποίο κατοικοεδρεύουν οι συνειδήσεις και οι πράξεις σας.

Ας γίνει εδώ κάτι ξεκάθαρο. Όποιος αισθάνεται το βάρος ασήκωτο, ας αποχωρήσει και ας κλείσει το στόμα του μια και καλή. Εάν οι ρεφορμιστές θέλουν, μπορούν να συνεχίσουν απερίσπαστοι τις μίζερες υπάρξεις τους στα πεδία βολής των εξαρχειώτικων καφενείων. Όταν, όμως, γλοιώδη ανθρωπάκια αποφασίζετε να παίξετε το ρόλο του ρουφιάνου και του εκκολαπτόμενου αντιτρομοκρατικάριου, να έχετε στο μυαλό σας ότι ο καθένας κάνει τις επιλογές του. Και η ευθύνη για αυτές ανήκει στον ίδιο...

Niger Lupus Negationis

διαχειριστική ομάδα του Parabellum

Μέτωπο Αναρχομηδενιστικής Συνείδησης για τη Διάχυση του Αρνητικού

Κείμενο που δημοσιεύτηκε στο 4ο τεύχος του εντύπου "Μηδενιστική Πορεία για τη διάχυση της Φωτιάς και του Χάους"

Ένας επίλογος

Χωρίς συναισθηματισμούς και πομπώδεις φράσεις. Ήρθε η στιγμή να κλείσει ένας κύκλος και να γίνει ένας απολογισμός. Ένας απολογισμός που δεν αφορά μόνο εμένα ή εμάς, αλλά και όσους βρίσκουν συνειδητά τον εαυτό τους στο πεδίο εκείνο της άρνησης. Ή που, τέλος πάντων, νομίζουν πως τον βρίσκουν... Ήρθε η στιγμή να μιλήσω για το μηδενισμό που Εγώ αντιλαμβάνομαι, χωρίς κομπασμό, πομπώδεις διατυπώσεις και ανοησίες.

Για ένα ταξίδι που ξεκίνησε

Το Μέτωπο, όχι σα μια αόριστη συλλογικοποίηση, αλλά σαν ένωση ελάχιστων μηδενιστών αποτέλεσε ένα υπαρξιακό ταξίδι για τον καθένα μας, μια διαρκή πάλη με τα προσωπικά όρια, μια βεβύλωση της βεβαιότητας. Και μια αφετηρία. Μια εκκίνηση για την εξερεύνηση και τη διεύρυνση της προοπτικής της άρνησης και της πρόκλησης. Το έντυπο δεν ήταν για μένα τίποτε άλλο από την αποτύπωση της αναζήτησης αυτής. Κάθε σελίδα του, κάθε κείμενο αποτελούν μια κραυγή, μια έκφραση της υπαρξιακής πάλης που διεξάγεται εντός του καθενός, μία ακόμη προσπάθεια για την αυτοπλήρωση. Και αν εμείς το γνωρίζαμε αυτό, δεν έγινε το ίδιο ξεκάθαρο και στους αναγνώστες του. Μη νομίσει, όμως, κανείς απ' όσους τύχει να διαβάσουν αυτό το κείμενο ότι πρόκειται περί υπόδειξης. Κάθε άλλο, ο καθένας το σπόροας τον διαχειριστεί όπως νομίζει. Από τη στιγμή που έπεσε στη γη παύει να με ενδιαφέρει η πορεία του, αδιαφορώ για την απήχηση και την αξιοποίηση. Καθένας είναι υπεύθυνος για τις δικές του πράξεις και επιλογές.

Και αν σ' αυτές έχεις μια συμβολή, έστω και άθελά σου, δεν είναι στην τελική δικό σου το μαρτύριο των τύψεων. Αυτό αν το φορτώνεσαι οφείλεται σε δική σου αδυναμία. Αν κάποιος το ξέσπασμα το μετέτρεψε σε εγχειρίδιο πολέμου, τότε το πρόβλημα είναι δικό του.

Μιλάμε διαρκώς για την προσωπικότητα και την αυτοκυριότητά της. Ας μη γενικεύουμε, όμως. Γιατί η μεγάλη μάζα των ανθρώπων που αυτοπροσδιορίστηκαν μηδενιστές αδυνατεί να διασώσει τα ψήγματα προσωπικής βούλησης που της απέμειναν. Αναζήτησαν στα κείμενα του εντύπου το βεγγαλικό εκείνο που θα φωτίσει πρόσκαιρα τη νύχτα της δικής τους συνείδησης. Πομπώδεις εκφράσεις, ποιητικός και μεταφορικός λόγος και επίθεση. Η Μηδενιστική Πορεία πυροδότησε εκείνους τους κοινωνικούς μηχανισμούς της αυτοικανοποίησης των οπαδών του εν ελλάδι μηδενισμού. Για εμάς, το ύφος που χρησιμοποιήσαμε είχε και έχει τη σημασία του, ήταν μια συνειδητή απόφαση να σκοτώσουμε την πολιτικολογία, να σκίσουμε την επιταγή της συγκεκριμένης κοινωνικής πρότασης. Το πλήθος, όμως, μοιάζει να διψά για άρτο και θεάματα. Το δικό μας υπαρξιακό ταξίδι λειτούργησε στο συλλογικό ασυνείδητο ως η ρωμαική αρένα που τόσο επιζητούσαν όσοι πλαισιώνουν τον (ψευδο)χώρο που κάποιοι κομπάζουν πως άρχισε να αναπτύσσεται.

Επιχειρώ να προλάβω τους «καλοπροαίρετους» που θα σπεύσουν να μιλήσουν για απογοήτευση. Δε θα παίξω το παιχνίδι των αριθμών σας. Αδιαφορώ για την ανταπόκριση που έχει ο μηδενισμός. Όταν κάποιοι μιλούν για υπαρξιακό ταξίδι, εννοούν υπαρξιακό ταξίδι. Όχι κινηματική λογιστική.

Είτε σας αρέσει, είτε όχι, κάποιοι, κάπου, κάποτε, ξέρασαν κάτι πολύ συγκεκριμένο από μέσα τους, το αποτύπωσαν και το έκαναν βίωμα. Και αν για τη σπορά δε φταίει και δεν έχει λόγο στην τελική ο δημιουργός, ας του επιτρέψουν τα δίποδα του βάλτου να διατηρήσει το ρόλο του θεριστή. Σηκώθηκε το φάντασμα να ξορκιστεί πάνω μας, ας είναι. Θα το υπομείνουμε διότι ένα ρόλο τον είχαμε σ' αυτή την τερατογέννηση, ακόμα κι αν δεν τη ζητήσαμε ποτέ, ούτε μας άρεσε. Τώρα φαντάζει ασήμαντος ο δρόμος που τράβηξαν κάποιοι γιατί γεννήθηκαν μεγάλοι "εξεγερμένοι" και στρώσανε το χώμα με άσφαλτο... Και δεν επιτρέπουν την κούραση, ή ακόμα κι αν την επιτρέπουν, αποδίδουν σε σένα το ρόλο του λιποτάκτη. Για γέλια...

Και δεν ήταν η κούραση αυτό που νομίζουν οι κατοικούντες στα βαλτόνερα, μόνο αυτό δεν ήταν. Η αδυναμία, όχι απαραίτητα δική μας, ήταν ότι γεννήθηκε από δικό μας σπέρμα λίγη σήψη ακόμα. Την απελπισία δεν τη ζήτησε κανείς, όμως, από εκείνη. Εκείνο το αίσθημα της υπαρξιακής πτώσης το κλέψανε όσοι το ζήσανε, χωρίς άδεια και χωρίς εξηγήσεις. Και μια σημείωση. Κανείς ποτέ δεν είναι υποχρεωμένος για τίποτα. Ας το βάλουν όλοι αυτό καλά στα κεφάλια τους. Αν πάλι δεν το βάλουν, πρόβλημα δικό τους.

Ένας κύκλος έκλεισε οριστικά.

Niger Lupus Negationis

Το κείμενο δεν ολοκληρώθηκε ποτέ και δεν είχε μέχρι τώρα δημοσιευθεί. 27 Απριλίου 2014, στην πρώτη και μοναδική μέχρι τώρα δημοσίευση του κειμένου, στον ιστότοπο Nigrum Inferno

Για τον Αντιφασισμό

Δε θα έμπαινα στον κόπο να συμμετάσχω στην αντιπαράθεση, αλλά ένα από τα τελευταία σχόλια "αντιφασίστα συντρόφου" μου κίνησε το ενδιαφέρον. Καταρχάς, για να μπορέσουμε να αποδελτιώσουμε τα χαρακτηριστικά της αντιφασιστικής δράσης, θεωρώ πως θα πρέπει να προσδιορίσουμε το περιεχόμενο της ίδιας της έννοιας του φασισμού.

Ο φασισμός είναι πρωτίστως ένα δυνατό και βίαιο χαστούκι στο πρόσωπο του "επαναστάτη" που στο πρόσωπο φαντασμάτων όπως η κοινωνία και η τάξη αναγνωρίζει επαναστατικά υποκείμενα και ορέγεται εξεγέρσεις και επαναστάσεις. Και πόσο υποκριτικό είναι πράγματι να σκούζουν περί αντιφασισμού οι κοινωνικοί αναρχικοί ! Γιατί ουσιαστικά ο πόλεμός τους δεν είναι τίποτα άλλο παρά ένα αδιάκοπο κυνηγητό με σκιές... Δεν αντιλαμβάνονται, βέβαια, πόσο υποκριτικές είναι οι διακηρύξεις για κοινωνικό αντιφασισμό, ουσιαστικά πρόκειται για πόλεμο ενάντια στην ουσία τους. Γιατί ποια άλλη είναι η γεννησιουργός αιτία του φασισμού πέρα από τη μάζα ;

Διότι ο φασισμός δεν είναι αντικοινωνική πανούκλα, είναι εγγενές στοιχείο της κοινωνίας. Σάρκα από τη σάρκα του φαντάσματος που έχει αλυσωδέσει εκατομμύρια ζωές είναι η μαζοποίηση και η λογική του όχλου, η ανάγκη του "ανήκειν", σάρκα από τη σάρκα της και η ιδέα της υπεροχής. Και πόσο πράγματι συμβάλλων προς αυτήν την κατεύθυνση είναι ο κακόμοιρος "επαναστάτης", ο οποίος καιόμενος από τη φλόγα της κοινωνικής εξέγερσης και τα οράματα για δικαιοσύνη και ισότητα (ασήκωτες αλυσίδες ακόμα και για ειλικρινείς

"συντρόφους"), μπολιάζει τις μάζες με ταξική συνείδηση και εργατισμό ; Είναι άραγε διαφορετική η πρακτική από αυτή του κράτους που εμβολιάζει τους υπηκόους με εθνικισμό και πατρίδες ; Φυσικά, κάθε μπδενιστής δεν μπορεί παρά να γελά δυνατά και ξεδιάντρωπα μπροστά σ' αυτή τη φρικτή ανοησία.

Θεωρούν οι κοινωνιστές ότι ο φασισμός έριξε την κοινωνία στο κρεβάτι την ώρα που η τελευταία απλώς συνανίζεται. Και αντί να επιτεθούν με λύσσα εναντίον της, τη χρησιμοποιούν ως πρόταγμα, ως προσδιορισμό του "αγώνα" τους.

Και δεν είναι μήπως οι ίδιοι κοινωνιστές που ορέγονται σοσιαλιστικές/κομμουνιστικές κοινωνίες ; Όσο και να καταριέστε και να εθελοτυφλείτε, η αλήθεια είναι μπροστά σας. Ο φασισμός και ο κομμουνισμός (μην μπερδεύεστε, δε μιλάω μόνο για τον εξουσιαστικό) είναι στο επίπεδο των ηθικών αξιών ίσοι, με τη διαφορά ότι ο πρώτος προτάσσει την ωμή βία και ο δεύτερος διέπεται από το δουλικό πνεύμα του χριστιανισμού. Την ίδια ώρα που ο φασισμός είναι θάνατος του πνεύματος, ο σοσιαλισμός είναι θάνατος της δύναμης.

Και η κοινωνία δεν παίρνει θέση, γι' αυτό ακριβώς είναι τέτοια. Φάντασμα, σώμα μη-σώμα, τίποτα παραπάνω από ένα κοπάδι ανδρεικέλων. Και περιμένετε από τον κοινωνικό βάλτο συνδρομή... Μα ζητάτε από την κοινωνία να εξεγερθεί εναντίον του ίδιου της του εαυτού ! Εναντίον της ίδιας της της φύσης, εκείνης της βαθιά φασιστικής φύσης.
Θεωρείτε πως είναι δυνατή η μεταστροφή ; Μα τότε τι παραπάνω επιδιώκετε πέρα από την καθοδήγηση (κοινωνική, ηθική, αξιακή, στρατηγική δεν έχει σημασία) του κοπαδιού ; Βοσκοί επιδιώκετε να γίνετε κοινωνικοί.

Και όσο για τις πολιτοφυλακές, για μένα τα πράγματα είναι ξεκάθαρα. Δεν είναι δυνατόν να οργανωθούν τέτοιου είδους σχήματα από τη στιγμή που η ίδια η λέξη εμπεριέχει τον όρο "πολίτης", ο οποίος έχοντας διαμορφώσει πολιτική συνείδηση, σενδέεται άμεσα με τους παρόχους της, το κράτος και την πολιτική. Νοείται άραγε αντιφασίστας πολίτης ; Καταπέκταση, νοείται άραγε αναρχικός πολίτης ;
Νοείται θα απαντήσουν οι κοινωνιστές που μετατρέποντας την Αναρχία σε κοινωνικό αλκοόλ επιδιώκουν την αριθμητική υπεροχή ενάντια στους φασίστες, τους επιθετικούς φασίστες, αφού κάθε πολίτης είναι δυνάμει τέτοιος. Μα ξεχνάτε πως η κοινωνική πλέμπα στερείται ποιότητας, τίποτα άλλο παρά

αγέλη αυτοαναιρούμενη και αυτοκαταστρεφόμενη δε θα είναι η αντιφασιστική πολιτοφυλακή σας.

"Φασισμός είναι κάθε άδικη, αντιδημοκρατική και βίαιη πράξη, ιδεολογία, συναίσθημα, συνήθεια στο χώρο της πολιτικής, της κοινωνίας, της οικογένειας, και των σχέσεων".

Πόσοι και πόσοι είμαστε τότε οι φασίστες ! Από τους μεγάλους εξεγερμένους Νίτσε και Στίρνερ και τον εξεγερμένο φιλόσοφο Ρ. Νοβατόρε μέχρι τους μηδενιστές του σήμερα, τους ειλικρινείς συντρόφους που έχοντας το βλέμμα στο εδώ και το τώρα, αγκαλιάζουν τη φωτιά και εξαπολύουν τις ανίερες επιθέσεις τους εναντίον του κράτους, της κοινωνίας, της πατρίδας, της τάξης, της ηθικής, της ιδεολογίας και κάθε αλυσίδας.

Πόσο φασίστας είμαι τότε Εγώ, πόσο φασίστας είναι ο Αντίχριστος που γεννιέται από τη Φωτιά και την Άρνηση και πορεύεται προς τον παγανιστικό βωμό του Μηδενός ; Πόσο φασιστική είναι τότε η Ομορφιά και η Δύναμη, οι δύο αυαταξίες που παραγκωνίστηκαν από τους άσχημους και αδύναμους και αντικαταστάθηκαν από φαντάσματα όπως η δικαιοσύνη, η ισότητα και η αλληλεγγύη !

Είναι άραγε ο αντιφασισμός υπόθεση των μαζών ; Ποιος θα μπορούσε να συμφωνήσει έχοντας παράλληλα στο νου ότι ο αντιφασισμός είναι βαθιά αντικρατικός, αντιπολιτικός και αντικοινωνικός ; Πόσο ανόητα ακούγονται τώρα όλα αυτά στους κοινωνιστές ! Είναι άραγε ή δεν είναι προαπαιτούμενο για τον αντιφασισμό, τον ουσιαστικό και όχι αυτιστικό αντιφασισμό, η αποπολιτικοποίηση του δρώντα ; Διότι, δεν είναι μήπως η πολιτική που διαμορφώνει τους πολίτες ; Φυσικά είναι αυτή. Για μένα κάθε άνθρωπος εμποτισμένος με πολιτική συνείδηση, πεύει να είναι πρόσωπο, αυτόβουλος εγωιστής και ατομικιστής και μετατρέπεται σε πολίτη με την έννοια του ατόμου, του κοινωνικού πυρήνα. Είναι ποτέ δυνατόν ο ελεεινός αρλεκίνος, ο νοικοκύρης να δρα αντιφασιστικά ; Την ίδια ώρα που ο ίδιος δεν είναι μόνο φορέας, αλλά και πηγή φασισμού...

Το ίδιο ισχύει και για τους αριστερούς (λες και διαφέρουν, όντας πολίτες) και τους κοινωνικούς αναρχικούς, όσο ελιτίστικο και ισοπεδωτικό και αν ακούγεται. Διότι όταν απουσιάζει ο ατομικισμός και το άτομο -πια- κυριαρχείται

από την ανάγκη της κοινωνικής απεύθυνσης ή του "ανήκειν", τότε το ίδιο σηματοδοτεί τη γέννηση ενός νέου -ισμού (με την έννοια του συστήματος, της ιδεολογικοποιημένης σκέψης) και κατ' επέκταση την ουσία του φασισμού, το μαζοποιημένο κοπάδι.

Θα επανέλθω...

Niger Lupus Negationis

Το κείμενο δημοσιεύτηκε στο indymedia το Δεκέμβριο του 2012.

Για τον Αναρχομηδενισμό

Το τελευταίο διάστημα, και νομίζω πως αυτό γίνεται ευρύτερα αντιληπτό, έχει ξεκινήσει μια γενικευμένη επίθεση ενάντια στο Μηδενισμό. Ίσως βρίσεκετε ως κοινωνικοί ένα τρόπο για να μεταθέσετε τις ευθύνες για τη μηδαμινή σας κοινωνική απεύθυνση και την αδυναμία σας να εκμεταλλευτείτε και να επνδύσετε στην απογοήτευση. Αν νομίζεις, όμως, Κάιν, εσύ και κάθε κοινωνικός, ότι καταφέρνεις κάτι άλλο πέρα από το να συσπειρώσεις τους κοινωνικούς με ένα κειμενάκι γεμάτο συναισθηματισμό και ανοησίες, κάνεις λάθος.

Είναι κατανοητό πως θεωρείς τους μηδενιστές περισσότερο επικίνδυνους για την Αναρχία από την ίδια την Εξουσία και τα αφεντικά. Αντιλαμβάνεσαι την Αναρχία ως μια δεδομένη αλήθεια, ιδεολογικοποιημένη σκέψη με ξεκάθαρα χαρακτηριστικά, πράγμα που φαίνεται και από τη χρήση της αλλοτριωτικής, για εμένα, λέξης αναρχισμός. Ως εκ τούτου είναι επόμενο να κατηγορείς τους μηδενιστές ότι αδυνατούν να κατανοήσουν και να εκφράσουν την αλήθεια του "αναρχισμού" σας.

Συνεχίζεις αναφερόμενος σε "φασιστικοποίηση της πολιτικής δράσης". Καταρχάς, με ποια κριτήρια θεωρείς τη μηδενιστική επίθεση στο Κράτος, την Εξουσία και την Κοινωνία πολιτική δράση ; Η πολιτική απαιτεί κοινωνία με συνοχή και συγκεκριμένη δομή, πώς είναι δυνατόν η επίθεση σε αυτή, λοιπόν, να συγκροτεί πολιτική δράση ; Όσο για το χαρακτηρισμό "φασιστικοποίηση", φαίνεται πως έχεις επινοήσει κάποιο πλαφόν βίας, όποιος ξεπεράσει το οποίο αυτομάτως χαρακτηρίζεται "φασίστας". Ο φασισμός έχει ξεκάθαρα χαρακτηριστικά, σταματήστε να χρησιμοποιείτε τη λέξη αυτή για να χρωματίσετε ο,τιδήποτε

απειλεί τον όμορφα καμωμένο κόσμο σας.

Και έρχομαι ακριβώς στο σημείο όπου αρνείσαι πλήρως τη Ζωή και τη Δύναμη, όπου εξυψώνεις τη βιολογική ύπαρξη σε αξία. Και φυσικά, ποιος άλλος χαρακτηρισμός θα "έξιζε" στους περιφρονητές της αξίας ; "Φαιοκόκκινοι τυχοδιώκτες" φωνάζει η αγέλη των πιθήκων του βάλτου προς την κορυφή του βουνού. Για μένα, η ύπαρξη δεν είναι αυταξία, απλώς παρέχει στον άνθρωπο τη δυνατότητα των επιλογών. Οι επιλογές έχουν για μένα σημασία, και ο καθένας είναι υπεύθυνος για τις δικές του.

Αδυνατώ να καταλάβω τη γενίκευση την οποία χρησιμοποιείς για να θέσεις τα χαρακτηριστικά των αναρχικών. "Ποτέ οι αναρχικοί δεν είχαν επιλεκτικές ευαισθησίες", γράφεις. Λοιπόν, Εγώ έχω επιλεκτικές ευαισθησίες, αρνούμαι να επιδείξω αλληλεγγύη ή συμπόνοια προς κάθε μετανάστη αδιακρίτως απλώς επειδή φέρει αυτόν τον προσδιορισμό. Αρνούμαι να δεχτώ να συναγελάζομαι με "νοικοκυραίους", θρήσκους και αδύναμους γλύφτες. Εάν εσύ θεωρείς τον εαυτό σου ανθρωπιστή, Εγώ δεν είμαι τέτοιος. Γιατί εσύ έθαψες το Θεό των παπάδων και επάνω από το φρεσκοχτισμένο του μνήμα έσκουξες "Ζήτω ο Άνθρωπος".

Εάν επιμένεις να πλάθεις θεούς και να τους τοποθετείς στη θέση των παλιών που κατακρύμνισες, αυτό είναι δικό σου πρόβλημα. Εγώ δε θα το κάνω. Φυσικά και κάθε αξία, είτε αστική, είτε αναρχική είναι στόχος μου. Δε θα έπρεπε να σου κάνει εντύπωση αν δεν είχες εξυψώσει σε θεϊκό θρόνο την Αναρχία (τον αναρχισμό σου για να είμαι σαφέστερος), εάν δεν είχες θεωρήσει την Αναρχία τελικό σκοπό και σηματοδότη νέας Ηθικής. Εσύ, όμως, γράφεις με ένα λόγο συμβιβασμένο στις επιταγές του σήμερα, έχεις το βλέμμα σε έναν αναρχικό παράδεισο που τους χωράει όλους, αδύναμους και δυνατούς, όμορφους και άσχημους.

Γράφεις ότι το "Εγώ" είναι η ταυτότητα κάθε ανώτερης τάξης και ομάδας. Εγώ από την άλλη βλέπω μια συνεχή προσπάθεια να εξαλειφθεί κάθε απομεινάρι εγωισμού, να ποδοπατηθεί το ένστικτο από την τυρρανία της συνείδησης και να ακρωτηριαστεί η βούληση από την ηθική. Κάθε κοινωνικό πρόταγμα, ασχέτως προέλευσης, εμπεριέχει βαθιά ριζωμένο το μαζισμό και την αλλοτρίωση του προσώπου χάριν του ατόμου, του κοινωνικού πυρήνα. Για ποια κυριαρχία του

"Εγώ" μιλάς, λοιπόν ; Πόσες είναι οι αλυσίδες που φορτώθηκαν επάνω του από την κοινωνική πλέμπα ; Φυλή, Έθνος, Πατρίδα, θρησκεία, Οικογένεια, Τάξη, με την τελευταία να φλυαρεί κιόλας πως είναι απελευθερωτική.

Την παρουσία των φασιστών δε θα τη διογκώσουν οι μηδενιστές. Ο φασισμός είναι εγγενές στοιχείο της κοινωνίας, σώμα από το σώμα της. Η κοινωνία αυνανίζεται και νομίζετε όλοι ότι την έχει ρίξει ο φασισμός στο κρεβάτι... Πώς είναι δυνατόν οι "νοικοκυραίοι" να απορρίψουν τη φυλή και το έθνος όταν ποτίζονται μαζισμό από κάθε κατεύθυνση ; Πώς θα εξαλειφθεί η αίσθηση του "ανήκειν" σε ένα μη-σώμα όπως το Έθνος, όταν ακόμα και οι αναρχικές σας φανφάρες στρέφονται γύρω από ένα ακόμα μη-σώμα, την κοινωνία ;

Επιδιώκεις, Κάιν, εσύ και οι υπόλοιποι κοινωνικοί να μεταρέψετε την Αναρχία σε κοινωνικό αλκοόλ, σε παρηγορητή και παραμορφωτικό καθρέπτη που θα αποκρύψει την ασχήμια της κοινωνίας και τη δυσωδία του κουφαριού της που αποσυντίθεται.

Πόσο κατώτερα συναισθήματα είναι ο οίκτος και η συμπόνοια ! Καταδικάστε την ουσία της Ζωής, καταδικάστε το Έγκλημα και τον Πόλεμο για να χαρείτε τη μιζέρια σας... Αλλά την Αναρχία αφήστε την ήσυχη. Καμμία σχέση δεν έχετε εσείς με την αυτοκυριότητα, με το απόλυτο Μηδέν και τη φωτιά της Εξέγερσης. Ονειρευτείτε επαναστάσεις και κοιμηθείτε ήσυχοι, νανουρισμένοι με τα παραμύθια της Δικαιοσύνης.

Αλλά Εγώ θα συνεχίσω να γελάω με τα όνειρά σας, θα συνεχίσω να χλευάζω τις αξίες και τα ιδανικά σας, την επαναστατική ή και "αναρχική" σας Ηθική. Θα φτύνω τις χριστιανικές σας δοξασίες για Έλεος, Βοήθεια, Αλληλεγγύη, Αγάπη και Σεβασμό. Επιμένετε να συντάσσεστε με την αδυναμία και την ασχήμια. Άς είναι. Μην απαιτείτε, όμως, να μένουν οι επιθέσεις σας στην Αναρχία (γιατί αυτό κάνετε ουσιαστικά) αναπάντητες.

Θα είμαι ειλικρινής. Δε συμμερίζομαι κανένα όνειρο κοινωνική επανάστασης, κανένα επαναστατικό όνειρο γενικά. Στόχος μου η υψηλότερη Κορυφή και η βαθύτερη Άβυσσος. Ο Μηδενισμός ως καθαρή και απόλυτη τάση δε χρειάζεται καμμία απολύτως υπεράσπιση απέναντι στους ιδεολογικούς -ισμούς σας.

Ο Μηδενισμός και η Αναρχία θα συντροφεύουν για πάντα τους μηδενιστές στο δρόμο της Φωτιάς και της Άρνησης.

Και το βλέμμα μου δεν είναι στραμμένο σε δανεικά όνειρα και μετεπαναστατικούς παραδείσους. Ονειρευτείτε εσείς σοσιαλιστικές και κομμουνιστικές ουτοπίες, Εγώ θα συνεχίσω να πορεύομαι προς το απόλυτο Τίποτα, όχι περιτρυγιρισμένος από σκουπίδια και "νοικοκυραίους", αλλά από την Οργή και τη Λύσσα της Καταστροφής.

Κρατήστε το αλφάδι σας, δεν το διεκδίκησα ποτέ. Πώς θα μπορούσε, άλλωστε, η Αναρχία να φυλακιστεί σε μια τόσο αξιολύπητη φράση ; "Η Αναρχία είναι Τάξη"... Κρατήστε τη Δημοκρατία σας και τις οργανώσεις σας, το Μηδέν δε συνδιαλλέγεται με την Αδυναμία. Και τα μαυροκόκκινα σημαιάκια σας μαζί με τη θηλειά του εργατισμού.

Τα λάβαρα των μηδενιστών ήταν και θα είναι Μαύρα. Πλαισιωμένα από το χορό του θανάτου και τον Αντίχριστο που γεννιέται από τη Φωτιά και το Αίμα.

Όσον αφορά το περιστατικό στην Πάρο, δεν έχω κανένα λόγο να καταδικάσω μία ληστεία ή να την κρίνω από ηθική σκοπιά για προφανείς λόγους. Το ίδιο συμβαίνει και για το θάνατο του ταξιτζή, ο οποίος με αφήνει παγερά διάφορο, αν και φαίνεται απ' τα δεδομένα που έχω φυσικό επακόλουθο της ενεργοποίησης του εσωτερικού του μπάτσου.

Θα επανέλθω...

Niger Lupus Negationis

Το κείμενο δημοσιεύτηκε στο indymedia τον Αύγουστο του 2012 με αφορμή ένα κείμενο του Κάιν για τη ληστεία της Πάρου. Η τότε σημείωση:

"Το κείμενο αυτό αποτελεί καταρχάς απάντηση στο σχόλιο του Κάιν για το μηδενισμό και μια προσπάθεια αναχαίτισης της επίθεσης που δέχονται το τελευταίο διάστημα οι μηδενιστές πάντα και μόνο από προσωπική σκοπιά."

Αθήνα, Ιούλιος 2014